

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_R_E-Conan-18-Tranicuv_poklad.pdb

PDB Name: Conan-18-Tranicuv poklad

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 27.4.2005

Modification Date: 27.4.2005

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD
& LYON SPRAGUE DE CAMP

TRANICŮV POKLAD
(The Treasure of Tranicos)

Po dobrodružství popsaném v povídce "Krvavý měsíc" se Conan stal generálem. Nedlouho po tom porazil velký Cimřeňan Pikty v proslulé bitvě u Velitria a tím zlomil páteř piktské konfederace. Pak byl povolán do hlavního města - Tarantie - k oslavám vítězství. Tam však vzbudil podezření a žárlivost zvráceného a hloupého krále Numedida. Na jeho příkaz bylo Conanovi podáno víno s drogou, barbar byl v okovech uvržen do Železné věže a odsouzen k trestu smrti. Jenže Conan měl v Aquilonii nejen nepřátele, ale i mnoho přátel, takže netrvalo dlouho a byl znovu na svobodě. Na dobrém koni a s mečem u pasu prchal k hranicím. Když tam konečně dorazil, zjistil, že oddíly jeho Bossoniánců byly rozpuštěny a na jeho hlavu byla vypsána vysoká odměna. Rozhodl se rychle. Přepřel Hromovou řeku a pustil se napříč vlhkými a nekonečnými pralesy Piktské divočiny ke vzdálenému pobřeží Západního oceánu.

1. Válečné barvy

V jedné chvíli byla mýlina prázdná, v následující vteřině z okraje křovisek opatrně vystoupil muž. Neozval se jediný zvuk, který by varoval šedé veverky před jeho příchodem, ale hejno pestrobarevných

ptáků, kteří hledali na slunci uprostřed mýtiny potravu, jeho náhlé zjevení poplašilo a všichni s hlasitým křikem a pleskáním křídel vzlétli do vzduchu. Muž vztekle zabručel a rychle se ohlédl směrem, odkud přišel, jako by se obával, že křik ptáků mohl přilákat někoho neviditelného. Pak se pustil napříč mýtinou a kladl při tom nohy nesmírně opatrně. Podle celkového vzhledu to byl Cimmeřan, příslušník národa žijícího daleko na severu.

Přestože muž byl obrovský a neuvěřitelně svalnatý, pohyboval se s dokonalou pružností a elegancí kočkovité šelmy. Kromě hadru připevněného kolem beder byl nahý a celé tělo mu pokrývaly rudé škrábance od trní, prach a kusy zaschlého bláta. Svalnatou levici obepínal špinavý obvaz ztvrdlý hnědou vrstvou zaschlé krve. Pod slepenou hřívou černých vlasů bylo vidět vyhublou tvář a hlavně oči, které plály jako oči raněného vlka. Když procházel téměř neznatelnou stezkou přes mýtinu, bylo vidět, že lehce kulhá.

V půli cesty přes mýtinu se náhle zastavil a otočil, přesně jak to dělají kočky. Oči upíral směrem, odkud přišel a odkud se v té chvíli ozvalo protáhlé zavytí, jehož ozvěna pomalu odumírala pod korunami stromů. Pro většinu lidí by to byl obyčejný vlčí křik, jenže Cimmeřan rozeznával zvuky pralesa stejně jako civilizovaný člověk rozlišuje hlasy svých přátel.

V krvi podlitých očích mu rudě zahořela nenávist, když znovu vykročil po stezce. Slaboučká pěšina opustila mýtinu a vedla těsně při okraji hustého pralesa, kde propletená křoviska tvořila neprostupnou zelenou stěnu mezi kmeny prastarých stromů. V úzkém pásu mezi stezkou a stěnou pralesa ležel mohutný padlý strom, napůl obrostlý vysokou trávou. Když ho Cimmeřan uviděl, zastavil se a znovu se rychle ohlédl směrem k mýtině. Pro průměrný zrak nezůstala na stezce jediná stopa po tom, že tudy prošel, ale jeho očím, zvyklým na život v divočině, nemohly uniknout, stejně jako neuniknou neméně bystrému pohledu jeho pronásledovatelů. Tiše zavrčel jako hnané zvíře, které cítí, že se ocitá v úzkých a chystá se k poslednímu boji. Pokračoval kousek cesty s úmyslnou neopatrností a tu a tam nohou zlomil stéblo trávy. Když došel ke konci padlého kmene, vyskočil na něj, obrátil se a rychle po něm přeběhl nazpět. Protože kůra ze dřeva díky vlivu počasí dávno opadala, nezanechal bystrým očím svých pronásledovatelů sebemenší stopu, která by prozradila, že se prakticky vrátil po vlastní stopě nazpět. Když se dostal k nejhustšímu křoví, zmizel v něm jako stín a v místě, kde ho prales pohltil, se sotva pohnul nějaký ten list.

Minuty se pomalu vlekly. Šedé veverky už zase spokojeně rejdivy, když se najednou přitiskly k větvím a utichly. Samota mýtiny byla znovu porušena. Stejně tiše, jako se na ní objevil první muž, se teď na východním okraji zhmotnily další tři postavy. Tmaví muži s mohutnými hrudníky a svalnatými pažemi. Oblečení byli do bederních roušek z vydělané jelenice a v uzlech černých vlasů na temenech se jim kývala orlí pera. Těla měli pomalována složitými barevnými vzory a všichni byli vyzbrojeni zbraněmi z kované mědi.

Než vyšli na volné prostranství, museli celou mýtinu pečlivě prozkoumat, protože se z křoví vynořili bez jediného zaváhání, v řadě za sebou, našlapovali tiše jako šelmy a čas od času se shýbali k zemi, aby prostudovali stopy na stezce. Sledovali Cimmeřanovu stopu - což nebyl snadný úkol ani pro tyhle ohaře v lidské podobě. Postupovali poměrně pomalu, pak se náhle jeden z nich zastavil a se zabručáním ukázal širokou čepelí krátkého oštěpu na přelomené stéblo v místě, kde stezka znovu mizela v pralese. Trojice se jako na povel zastavila a černé, korálkům podobné oči začaly zkoumat hustý okolní porost. Jejich protivník se však ukryl dokonale. Když nenašli nic, co by v nich vzbudilo podezření, trojice znovu vykročila kupředu, tentokrát o něco rychleji. Sledovali nepatrné stopy, které jakoby dokazovaly, že jejich kořist se díky únavě nebo zoufalství stává méně opatrnou.

Právě minuli místo, v němž se pralesní porost přibližoval nejbližší ke stezce, když se z křovin za nimi jako duch vynořil Cimmeřan a v rukou svíral zbraně, které měl předtím zastrčené za kožený řemen kolem pasu. V levici měděný nůž s dlouhou čepelí, v pravici piktskou válečnou sekeru z téhož materiálu. Útok byl tak rychlý a neočekávaný, že poslední Pikt v řadě neměl ani nejmenší naději. Dřív než se stačil ohlédnout, vbodl mu Cimmeřan nůž mezi lopatky. Čepel mu prošla srdcem dřív, než si uvědomil hrozící nebezpečí.

Ostatní dva válečníci se obrátili s rychlostí ocelových pružin, ale Cimmeřan ve stejném okamžiku, kdy vytahoval čepel ze zad své první oběti, zasadil sekerou druhému Piktovi strašlivou ránu do hlavy.

Válečník se právě obracel, ale sekera dopadla a rozťala mu lebku až k zubům.

Zbývající Pikt, který byl, jak naznačovala šarlatová špice orlího pera v jeho účesu, náčelníkem, se vrhl zuřivě na svého nepřítele. Conan vytrhával sekeru z hlavy mrtvého válečníka, když se ho náčelník pokusil bodnout do prsou. Cimmeřan byl mnohem inteligentnější než primitivní Piktové a navíc měl zbraně v obou rukou. Sekerou, se kterou zacházel jako s dětskou hračkou, odrazil stranou široký hrot kopí a vzápětí se nůž v jeho levici zabořil do Piktova pomalovaného břicha. Ze rtů piktského náčelníka se vydral strašlivý řev, muž si sevřel oběma rukama obrovskou ránu, ze které mu vyhřezly vnitřnosti, a sesul se k zemi. V odpověď na jeho divoké ječení se odněkud z dále, z míst na východ od mýtiny, ozval pokřik mnoha hrdel. Cimmeřan sebou trhl a instinktivně se otočil. Byl přikřčený jako šelma zahnaná do kouta, zuby vyceněné a prudkým trhnutím hlavy z očí odhodil štipající kapky potu. Zpod špinavého obvazu na ruce mu znovu začala vytékat krev.

S nesouvislými, udýchanými kletbami se uprchlík otočil a rozběhl se k západu. Teď už si cestu nevybíral, běžel ze všech sil a využíval výhody dlouhých svalnatých nohou a téměř nevyčerpatelné zásoby sil a vytrvalosti, jež barbarům poskytuje příroda náhradou za jejich tvrdý život, který je neustálým bojem o existenci. Prales za ním byl nějakou dobu stejně tichý jako předtím. Pak se ozval zuřivý jekot plný nenávisti a prchající věděl, že pronásledovatelé objevili těla jeho obětí. Neplýtlval zbytečně dechem, aby proklel kapky krve, které mu odstříkovaly z rány na levé ruce, jež se mu znovu otevřela, a tak za ním zanechávaly stopu, po níž by mohlo jít i dítě. Tajně doufal, že ti tři Piktové byli poslední z válečné výpravy, která se mu držela v patách už skoro dvě stě kilometrů. Protože však Pikty velmi dobře znal, počítal spíše s tím, že tihle vlci v lidské podobě nikdy neopustí krvavou stopu.

Prales znovu ztichl, to znamenalo, že se mu divoši ženou v patách a sledují stopu značenou těmi výmluvnými krvavými krupějemi, které není s to zastavit. Do tváře mu zavanul západní vítr, který s sebou přinášel slanou vlhkost, již Cimmeřan tak dobře znal. Jen jakoby mimochodem v duchu užasl. Jestliže je tak blízko k moři, muselo pronásledování trvat mnohem déle, než si uvědomil.

Jenže teď už bylo skoro po všem. Ani jeho vlčí vytrvalost při té strašlivé námaze dlouho nevydrží. Zalapal po dechu a ucítil ostrou bolest v boku. Nohy se mu začínaly třást únavou, šlachy na poraněné noze ho řezaly jako nůž pokaždé, když na ni došlápl. Až dosud poslouchal instinkt společný všem divokým tvorům - napnout každý sval, šlachy i nerv, využít každou možnost a prostředek k přežití. Teď, ve stavu, v jakém byl, se začal řídit jiným zákonem divočiny - najít místo, kde by se mohl postavit nepříteli, místo, kde by měl krytá záda a prodal svůj život co nejdražše.

Neopustil stezku a nepokusil se zmizet v hustém pralese, který ji lemoval z obou stran. Dobře věděl, jak bláhové by bylo se domnívat, že své pronásledovatele setřese ze stopy. Hnal se po stezce, v uších mu čím dál tím hlasitěji bušila krev a při každém dalším nadechnutí už vlastně jen bolestivě lapí popraskanými rty po vzduchu. Za ním se ozval znovu zuřivý jekot, který Piktové vydávali jen tehdy, když si byli svou kořistí jisti. Očekávali, že svou oběť zakrátko dostihnou. Teď se poženou po jeho stopě jako smečka zuřivých vlků, vyjící při každém skoku.

Cimmeřan najednou vyběhl z hustého pralesa a před sebou uviděl kolmou stěnu útesu, který se zvedal prakticky z roviny, aniž k němu vedl nějaký svah nebo úbočí. Rychlým pohledem vpravo a vlevo zjistil, že je to obrovský osamělý kus kamene, který se zvedá z hlubin pralesa jako mohutná pevnostní věž. Jako chlapec i později Cimmeřan zdolal mnoho podobných stěn v horách své domoviny i jinde. Kdyby byl v pořádku, neváhal by ani vteřinu a pustil by se vzhůru po stěně, která se tyčila přímo před ním, ale věděl, že teď, vyčerpaný a raněný, by neměl příliš velkou naději. Dřív než by zdolal prvních deset patnáct metrů, vyrazili by z pralesa Piktové a zasypali ho šípy.

Možná, že balvan bude na některé jiné straně o něco přístupnější. Stezka se stáčela kolem skaliska doprava. Pustil se po ní a zjistil, že na západní straně stoupá po kamenité římse mezi rozeklanými balvany vzhůru a končí na malé plošině těsně pod vrcholem skaliska. To místo bude stejně dobré k poslednímu boji jako kterékoliv jiné. Svět před očima mu začal mizet v narudlé mlze, když se pomalu belhal vzhůru. V přikřejších místech musel dokonce nůž sevřít mezi zuby a lézt po kolenou.

K horní plošině mu stále ještě kus chyběl, když se zpoza ostrého výčnělku na úpatí skaliska s divokým jekem vynořilo snad čtyřicet pomalovaných divochů.

Jakmile spatřili svou kořist, řev zesílil do divokého crescendo; celá skupina se rozeběhla k začátku stezky

a současně zadrnčely tětivy luků. Šípy dopadaly kolem muže, který se neohrabaně a pomalu plazil vzhůru, a jeden z nich ho zasáhl do lýtku. Aniž se Cimmeřan zastavil, vytrhl ho jediným prudkým trhnutím z rány a pokračoval v namáhavé cestě vzhůru. Zdálo se, že méně přesným střelám, které narážely do kamenů kolem, nevěnuje větší pozornost než bzučícímu hmyzu. Se zachmuřeným výrazem přešel přes okraj horní plošiny, obrátil se, sevřel pevněji nůž a vytáhl od pasu sekeru. Ležel na břiše a pozoroval své pronásledovatele, přičemž nad okrajem římsy vyčníval jen chomáč černých vlasů a modře planoucí, krví podlité oči. Lapal otevřenými ústy po dechu, hrud' se mu trhaně zvedala a bylo vidět, jak zatíná zuby, aby se ubránil nevolnosti z vyčerpání, která ho momentálně zaplavila.

Kolem dopadlo ještě několik posledních šípů a střelba ustala. Piktové věděli, že jejich kořist je v pasti. Válečníci se vrhli s pozdviženými sekerami kupředu a v běhu přeskakovali kameny na úpatí skaliska. První, kdo dosáhl prudkého stoupání stezky, byl svalnatý Pikt, jehož červeně zbarvená pera dokazovala, že má náčelnickou hodnost. Na kratičký okamžik se zastavil, nasadil šíp na tětivu, natáhl luk, pozvedl hlavu a chystal se vyrazit vítězný výkřik. Jenže šíp už nevyletěl. Válečník najednou ztuhl, když bojovný oheň v jeho očích nahradil výraz užaslého poznání. S výkřikem ustoupil a současně roztáhl ruce, aby zadržel své pokřikující válečníky. Přestože muž nahoře na plošině rozuměl piktštině, byl příliš daleko, než aby zachytil význam rychlých vět, které náčelník na své muže vychrlil. Piktové umkli a němě zírali vzhůru - ne na muže, kterého tak dlouho pronásledovali, ale na samo skalisko. Pak bez dalšího dohadování povolili luky a zasunuli je do pouzder z jelenice, která měli u pasů nebo na zádech. Pak se ke skalisku otočili zády a pomalým poklusem se vydali nazpět cestou, kterou sem přišli. Zanedlouho bez jediného ohlednutí zmizeli v záhybu stezky.

Cimmeřan za nimi v úžasu zíral. Znal Pikty natolik, aby věděl, že se nejedná o lest, ale že skutečně odcházejí. Byl si jistý, že už se nevrátí, mířili zpět ke svým vesnicím, které ležely skoro o dvě stě kilometrů dál na východ.

Nechápal to. Co mohlo být na jeho útočišti tak zvláštního, že to přinutilo válečnou výpravu Piktů zanechat pronásledování, které trvalo tak dlouho a jehož se bojovníci účastnili s dychtivostí loveckých psů? Věděl, že existují svatá místa, chráněná jako svatyně různými klany, a pokud se uprchlík uteče pod jejich ochranu, je v bezpečí před válečníky klanu, který svatyni založil. Jenže ostatní kmeny většinou cizí svatostánky nerespektovaly a muži, kteří ho pronásledovali, nemohli v téhle oblasti žádný podobný svatostánek mít. Ti válečníci patřili ke klanu Jestřábů, jejichž vesnice ležely daleko na východ, až za lovišti Vlků, s nimiž sousedili. Byli to Vlci, kteří zajali Cimmeřana, když se na útěku z Aquilonie pustil Piktskou divočinou, a byli to oni, kdo ho vyměnil s Jestřáby za svého zajatého náčelníka. Jestřábové měli s obrovským Cimmeřanem nevyrovnaný krvavý účet a ten se teď ještě zvýšil, protože jeho útěk stál mimo jiné i život jednoho proslulého náčelníka. Proto se tak neodbytně drželi jeho stopy, pronásledovali ho přes řeky, divokými kopci, desítkami kilometrů hustého temného pralesa i napříč lovišti cizích kmenů. A teď se ti, kteří přežili to dlouhé pronásledování, rozhodli v okamžiku, kdy zahnali svou oběť do míst, odkud nebylo úniku, že se vrátí nazpět. Znovu zavrtěl nechápavě hlavou.

Těžce se zvedl na nohy, omámený po té strašlivé zátěži, a jen velmi těžce si zvykal na myšlenku, že všechno skončilo. Pokusil se odplivnout si, ale neměl dost slin, zaklel a začal si hřbetem rukou třít pálící, krví podlité oči. Několikrát zamrkal a rozhlédl se kolem. Pod ním se do nekonečna táhly zelené vrcholky pralesa a nad jejich západním okrajem se zvedala namodralá mlha, která, jak věděl, se vznáší nad oceánem. Vítr mu čechrál hřívu černých vlasů a slaný pach, který s sebou přinášel, Cimmeřana přece jen trochu osvěžil. Ten se zhluboka nadechl a naplnil si mohutnou hrud' k prasknutí.

Pak se ztuhlý a rozbolavělý obrátil, zaklel, když ucítil palčivou bolest v poraněném a krvácejícím lýtku, a začal prohlížet kamennou plošinu, na které stál. Z jejího konce se zvedala kolmá skalní stěna vysoká snad deset metrů ke skutečnému vrcholu skaliska. Do stěny byla vysekána úzká řada jamek nebo snad úchyťů podobných žebříku, která vedla od vrcholu dolů a končila nad otvorem, jenž byl dost vysoký a široký, aby jím prošel dospělý muž.

Cimmeřan opatrně dokulhal k otvoru, nahlédl dovnitř a udiveně zabručel. Slunce, stojící nad západním pralesem, vrhalo do otvoru dost světla na to, aby osvětlilo klenutou chodbu, která končila kamenným obloukem. To místo vzniklo činností lidských rukou a ty ruce v žádném případě nepatřily Piktům! Zář slunce dopadala i na těžké, železem kované dubové dveře, které byly v oblouku zasazeny!

To bylo naprosto neuvěřitelné! Okolní kraj nebyl nic jiného než nekonečná divočina. Cimmeřan věděl, že západní pobřeží dlouhé přes jeden a půl tisíce kilometrů je naprosto pusté s výjimkou vesnic divokých rybářských kmenů, které byly ještě divočejší než jejich pralesní bratři.

Nejbližší civilizovaná místa byly pohraniční osady podél Hromové řeky, patřily Aquiloncům a ležely stovky a stovky kilometrů na východ. Cimmeřan věděl, že je pravděpodobně jediný běloch, kterému se podařilo projít napříč Piktskou divočinou, od Hromové řeky k západnímu pobřeží. Ale tyhle dveře v žádném případě nevyrobili domorodci.

Cokoliv je nevysvětlitelné, je podezřelé a barbar se ke dveřím přibližoval opatrně a s připravenými zbraněmi. Jeho oči si rychle zvykly na měkké příšeří, které v chodbě panovalo, a současně si všiml ještě něčeho. Tunel se přede dveřmi rozšiřoval a podél jeho stěn stály mohutné, železnými pásy okované truhly. V očích se mu rozhořel plamínek poznání. Sehnul se k jedné z nich, ale víko vzdorovalo všem jeho snahám. Už už zvedal sekeru, aby rozbil prastarý zámek, ale pak si to rozmyslel a dokulhal ke dveřím. Ted' se choval mnohem klidněji a ruce se zbraněmi měl volně svěšeny podél boků. Opřel se o vyřezávané dveře a ty se bez nejmenšího odporu otevřely dovnitř.

Jeho chování se znovu jako kouzlem změnilo. S užaslou kletbou se přikrčil a ruce se zbraněmi vyletěly do obranné polohy. Na okamžik zůstal nehybně stát, podobný zosobnění divoké hrozby; nahnul se kupředu a natahoval svalnatý krk, aby nahlédl co nejdál za dveře.

Nahlížel do jeskyně, která sice byla o něco temnější než chodba, ale přesto dostatečně osvětlená zvláštní matnou září, vycházející z obrovského drahokamu. Kámen byl umístěn ve stojánku ze slonové kosti, ležícím uprostřed velkého ebenového stolu. Kolem stolu pak seděly tiché postavy, které Cimmeřana zpočátku poplašily.

Nehýbaly se, ani jedna z nich k němu neotočila hlavu, ale namodralá mlha, která vyplňovala prakticky celý prostor, se pohybovala jako živá.

"No tak," prohlásil drsným hlasem, "jste všichni opilí?"

Odpověď nedostal. Nepatřil k těm, kteří by se snadno dostávali do rozpaků, ale ted' se začínal cítit nesvůj.

"Mohli byste mi nabídnout trochu toho vína, kterým se naléváte," prohlásil nevrle, protože jeho přirozená bojovnost nabývala vrchu nad nejistotou a nesmyslností celé situace ho popouzela. "U Croma, chováte se mizemě k chlapovi, který býval členem vašeho vlastního bratrstva! Copak si myslíte, že -"

Pomaloumkl, zůstal tiše stát a chvíli zíral na ty podivné postavy sedící tak tiše a nehybně kolem ebenového stolu.

"Ne, ti nejsou opilí," zabručel nakonec pro sebe. "Oni dokonce ani nepijí. Co je to za d'ábelskou hru?" Překročil práh. Pohyb namodralé mlhy se okamžitě zrychlil. Ta podivná matérie se začala rychle stahovat do jednoho místa a zhmotňovat se. Vzápětí Cimmeřan zjistil, že bojuje o dech a o život s párem obrovských černých rukou, které se mu sevřely kolem krku.

2. Muži z moře

Belesa znuděně postrčila špičkou ozdobného střevíčku mořskou lasturu a v duchu přirovnala její jemné růžové okraje k prvnímu narůžovělému svitu, zalévajícímu oblohu těsně před východem slunce nad lehce zamlženou pláží. Slunce sice už vyšlo, ale ještě nestačilo rozptýlit řídká, perlově našedlá oblaka, která pomalu odplouvala nad mořem k západu.

Belesa pozvedla půvabnou hlavu a znovu se zadívala na tu scénu - cizí a odpudivou, a přece známou až do nejmenších podrobností. Od místa, na němž stála, se táhla hebká písčitá pláž až tam, kde ji s neochvějnou pravidelností zalévaly vlny. Oceán se táhl k západu a daleko na obzoru se jeho hladina ztrácela v namodralém oparu. Dívka stála na jižním konci široké zátoky, na jih od ní se terén mírně zvedal do nízkého pahorku, který tvořil jeden z obou mysů ohraničujících zátoku. Z tohoto pahorku, jak věděla, mohl člověk přehlédnout prakticky celou hladinu oceánu od jihu, přes nekonečnou modrou pláň táhnoucí se k západu, až k žlutozelené linii pobřeží ubíhajícího na sever.

Bez zájmu se podívala směrem do vnitrozemí a nepřítomným pohledem přeletěla pevnost, která jí byla posledního půldruhého roku domovem. Na pozadí modré stříbřité oblohy časného rána se pomalu

třepotala zlatá a šarlatová vlajka jejich rodu. Jenže v její mladé hrudi rudý sokol na zlatém poli nevzbuzoval žádnou hrdost ani nadšení, přestože daleko na jihu kdysi vlál nad mnoha bitevními poli zbrocenými krví.

Rozeznávala postavy mužů, pracujících v zahradě a na polích obklopujících pevnost. Proti mohutné hradbě pralesa, která se táhla na sever a na jih do nedohledna, vypadali jako trpaslíci. Belesa měla z toho pralesa strach a nebyla sama. Strach z pralesa, ve kterém žily neznámé šelmy a plazi, cítil v jejich malém společenstvu více méně každý. A nebyl to strach bezdůvodný, protože kromě zvířat v těch tajemných zelených hlubinách číhala ještě jiná smrt. Rychlá a strašlivá, stejně jako i pomalá a odporná, ale především nesmírně lstivá. Pomalování divoši, kteří byli dnes tady a zítra tam, ale jimiž si nikdo nemohl být jist.

Dívka si povzddechla a popošla k vodě. Dny se pomalu vlekly a byly jeden jako druhý a svět měst, šlechtických dvorů a bezstarostného veselého života se zdál tisíce kilometrů a celá staletí daleko. Znovu marně pátrala po nějakém důvodu, který mohl přinutit zingarského šlechtice shromáždit všechny své sloužící a věrné a prchnout s nimi na tohle divoké pobřeží, stovky kilometrů daleko od země, která ho zrodila, a vyměnit hrad svých předků za tučt dřevěných srubů a kolovou palisádu.

Belesiny oči se rozjasnily, když zaslechla v písku lehké rychlé kroky malých bosých nožek. Za nízkým písečným pahorkem se objevilo děvčátko, nahé a mokré, a dlouhé vlasy barvy lnu se jí lepily k malé hlavičce. Oči mu plály vzrušením.

"Lady Beleso!" vykřiklo a v její zingarštině byl zřetelně slyšet měkký ophirský přízvuk. "Oh, lady Beleso!"

Dítě, celé udýchané po dlouhém běhu, zadržovalo v řeči a ve svém vzrušení ukazovalo rukama. Belesa se usmála, objala holčičku kolem ramen a přitiskla ji k sobě bez ohledu na to, že jí mokré a teplé tělíčko máčí šaty. Ve svém osamělém, izolovaném životě zaměřila Belesa svou jemnost a přirozenou ženskou náklonnost na ubohého sirotka, kterého vykoupila z rukou krutého kapitána na dlouhé cestě od jižního pobřeží.

"Copak se mi to pokoušíš říct, Tino? Jen se v klidu vydýchej, dítě."

"Loď!" vykřiklo děvčátko a ukázalo k jihu. "Koupala jsem se v jezírku, které nechalo moře tam na druhém straně návrší, a viděla jsem ji! Od jihu sem pluje loď!" Netrpělivě tahala Belesu za ruku a drobné tělíčko se jí třásl. Belesa cítila, jak se i její srdce rozběhlo mnohem rychleji při pouhém pomyšlení na neznámé návštěvníky. Od chvíle, kdy se vylodili na tomhle pustém pobřeží, nezahledli jedinou plachtu.

Tina se rozběhla napřed, hbitě se vyhýbala kalužinám vody na pláži, které tam zůstaly po odlivu.

Nakonec vystoupily na nízký zvlněný pahorek. Tam se Tina zastavila. Její štíhlá bílá postavička s rozevlátými vlasy a křehkou ukazující ručkou se rýsovala proti modrému nebi.

"Podívejte se, má paní!"

Belesa už ji zahlédla. Nadmutou bílou plachtu, naplněnou svěžím jižním větrem, která se probíjela podél pobřeží několik kilometrů od konce zátoky. Srdce jí na okamžik vynechalo. Malé události mohou lidem žijícím šedý, jednotvárný život připadat jako velké věci, ale Belesa s jakousi nepochopitelnou dávkou jistoty vytušila, že nastává čas podivných a násilných událostí. Cítila, že plachta se u zdejšího osamělého pobřeží neobjevila náhodou. Směrem k severu nebylo jediné přístavní město, pokud by se někdo nepokoušel doplnout k pásu věčného ledu, a nejbližší přístav směrem na jih byl vzdálený přinejmenším šestnáct set kilometrů. Co asi přivedlo cizí loď do osamělé Korvelské zátoky, jak její strýc pojmenoval místo, kde se po vylodění usadili?

Tina se přitiskla ke své paní a její drobný obličej najednou odrážel nejistotu. "Kdo by to mohl být, paní?" přemýšlela nahlas a tvářičky se jí ve vanoucím větru pomalu barvily do růžova. "Myslíte, že je to ten člověk, kterého se hrabě tolik bojí?"

Belesa k ní sklonila hlavu a po čele jí přeběhl mráček. "Co to říkáš, dítě? Jak víš, že se můj strýc někoho bojí?"

"Musí se někoho bát," odpovědělo děvčátko s dětskou prostotou. "Jinak by přece nikdy neutekl z domova a neschoval se na tomhle opuštěném místě. Podívejte, paní, jak rychle se blíží!"

"Musíme jít a říci to strýčkovi," řekla spíš pro sebe Belesa. "Rybářské čluny zatím nevypluly, takže loď ještě nikdo nezpozoroval. Obleč se, Tino, pospěš si!"

Děvčátko seběhlo po mírném svahu k jezírku, ve kterém se koupalo ve chvíli, kdy zahlédlo připlouvající loď, a sebralo své sandály, tuniku a pás, které ležely na písku. Pak se rozběhlo k Belese a s netrpělivým poskakováním se cestou oblékalo.

Belesa, která napjatě pozorovala blížící se plachtu, ji chytila za ruku a obě pospíchaly k pevnosti. Chvilí po tom, co prošly mohutnou bránou v palisádě, zazněl jasný hlas trubky, při kterém zpozorněli nejen všichni, kdo pracovali na okolních pozemcích, ale i muži, kteří právě jako každý den touhle dobou otvírali vrata malé loděnice a chystali se vytlačit rybářské čluny po kulatinách k vodě. Každý muž mimo pevnost odhodil nářadí, zanechal své práce a rozběhl se přímo k opevnění, aniž se rozhlížel, co mohlo poplach způsobit. Jak se nepravdělná řada běžících mužů blížila k otevřené bráně, většina hlav se v obavách obracela přes rameno k temně zelené stěně pralesa na východě. Jediný z nich se nepodíval směrem k moři.

Shromáždili se kolem brány a vykřikovali dotazy na hlídky, které procházely na ochozu pod vrcholkem kolové hradby.

"Co se děje?" "Proč jste vyhlásili poplach?" "Objevili se Piktové?"

Místo odpovědi jeden ze zachmuřených ozbrojenců v odřené kůži a zarezlé oceli ukázal k jihu. Všichni, kdo vylezli na ochoz a teď obrátili pohledy směrem k moři, už viděli přibližující se plachtu.

Tutéž plachtu, která teď zahýbala kolem jižního výběžku zátoky, pozoroval z malé strážní věže, umístěné na střeše obytného domu, i hrabě Valenso z Korzetty. Strážní věž, stejně jako obytný dům a všechny ostatní budovy v opevnění, byla vybudována z hrubě přitesaných trámů. Hrabě byl štíhlý, šlachovitý muž průměrné výšky a něco víc než středního věku, měl tmavší pleť a zachmuřený výraz. Široké kalhoty a kabátec byly z černého hedvábí a jediné barevné skvrny na jeho oblečení představovalo několik drahokamů, které zdobily rukojeť meče a vínově rudý plášť, nedbale přehozený přes ramena. Nervózně si nakrucoval tenký černý knírek a nakonec obrátil obličej ke svému majordomovi, muži s větrem ošlehanou tváří v oceli a satěnu.

"Co si o tom myslíš, Galbro?"

"Je to karaka, pane," odpověděl majordom. "Je to karaka, vypravená a oplachtěná jako plavidlo baračských pirátů - podívejte se támhle!"

Jeho zvolání doprovodil sbor výkřiků, který se ozval dole u brány. Loď obeplula výběžek a zahrnula do zátoky. A všichni viděli, jak se na jejím stěžni najednou rozvinula vlajka - černá vlajka, na níž se rýsoval obrys šarlatové ruky. Lidé v opevnění zírali na ten obávaný symbol v němž hrůze. Pak se všechny oči obrátily vzhůru k věži, kde stál pán pevnosti, kolem jehož štíhlé postavy se ve větru třepotal rudý plášť. "Jsou to skutečně Baračanci," odplivl si Galbro. "A pokud jsem se nezbláznil, je to Strombanniho Rudá ruka. Co dělá tady na tomhle pustém pobřeží?"

"Ať už má v úmyslu cokoli, pro nás to nic dobrého neznamená," zabručel hrabě. Pohled dolů mu řekl, že těžká brána byla zavřena a velitel ozbrojenců, blýskající ocelí, posílá muže na jejich místa - některé na ochozy, jiné ke spodním střílnám. Hlavní sílu rozmístí oval kolem západní hradby, ve které byla i těžká brána.

Stovka mužů - vojáci, sloužící i nevolníci a jejich rodiny - následovala Valensa do exilu. Z nich bylo asi čtyřicet vojáků, oblečených do ocelových helmic a kroužkové zbroje, ozbrojených meči, sekerami a kušemi. Zbytek byli obyčejní rolníci a řemeslníci, které chránila jen kazajka ze silné kůže, ale byli to odvážní a věrní, i když většinou nepříliš chytrí lidé. Uměli zacházet s loveckými luky, dřevorubeckými sekerami a kančimi oštěpy. Zaujali určená místa a vrhali nenávislné pohledy na své dědičné nepřátele. Více než sto let piráti z Baračských ostrovů, malého souostroví, které leželo u jihozápadního pobřeží Zingary, pořádali nájezdy na pobřeží a okrádali a tyranizovali lidi z pevniny.

Muži na palisádě pevněji sevřeli své luky a oštěpy a zachmuřeně pozorovali karaku, jejíž mosazné kování se lesklo na slunci. Viděli postavy pobíhající po palubě a zaslechli hlasité výkřiky námořníků. Podél lodního zábradlí zabýskla ocel.

Hrabě sestoupil z věže a před sebou popoháněl neteř a její malou chráněnkou. Nasadil si helmu a kyrys a vystoupil na palisádu, aby osobně řídil obranu. Jeho poddaní ho pozorovali s odevzdanými výrazy. Byli rozhodnuti dát své životy co nejdraž, ale bylo vidět, že navzdory poměrně silnému postavení a výhodám

opevnění, které byly na jejich straně, nepočítají s vítězstvím. Zkrušovalo je přesvědčení o nevyhnutelné porážce. Víc než půl druhého roku života na pustém pobřeží, s plíživou hrozbou pralesa plného nenávistných Pikťů v zádech, naplnilo jejich duše pochmurnou předtuchou, přesvědčením, že jsou odsouzeni k záhubě.

Jejich ženy stály tiše na prazích malých domků, vybudovaných v dlouhé řadě podél jižní strany palisády, a tišily děti.

Belesa s Tinou pozorovaly napjatě celou scénu z prvního patra obytného sídla a Belesa cítila, jak se drobné tělíčko v ochranném objetí její paže chvílemi zachvívá.

"Chystají se zakotvit hned vedle loděnice," přemýšlela polohlasně Belesa. "Ano! Shodili kotvu necelých sto metrů od pobřeží. Proč se tak třeseš, dítě? Pevnost nedobudou. Třeba chtějí jen čerstvou vodu a nějaké zásoby, možná, že je do zdejších končin zahнала bouře."

"Plují ke břehu ve velkém člunu!" navázalo na její řeč děvčátko. "Oh, paní, já se bojím! Jsou to samí velcí muži v pancířích a se zbraněmi! Podívejte, jak se slunce odráží na špičkách jejich pik a helmic! Myslíte, že nás sní?"

Navzdory své vlastní úzkosti se Belesa rozesmála. "To víš, že ne! Kdopak ti nasadil do hlavičky takovou hloupost?"

"Zingelito mi řekl, že Baračánci požívají ženské."

"Dělal si z tebe legraci. Baračánci jsou krutí, ale nejsou horší než zingarští odrodilci, kteří si říkají bukanýři. A právě Zingelito byl kdysi bukanýrem."

"Byl to starý surovec," zabrumlalo děvčátko, "jsem ráda, že mu Piktové usekli hlavu."

"No tak, Tino!" Belesa se otfásla. "Takové věci se neříkají. Podívej, piráti už přirazili k pobřeží. Vidiš, zůstali stát nad čarou přílivu a jeden z nich se vydal k pevnosti. To musí být sám Strombanni."

"Pevnost, ahoj!" ozval se hlas, který připomínal závan severního větru. "Přicházím vyjednávat."

Nad špičatými vrcholky kůlů palisády se objevila helma hraběte Valensa. Oči v jeho přísné tváři rámované ocelí si zachmuřeně prohlížely piráta. Strombanni se zastavil na doslech od pevnosti. Byl to obrovský muž, hlavu měl nepokrytou a na ní hřivu žlutohnědých vlasů v odstínu, jaký se někdy vyskytuje u Argosanů. Ze všech mořských vlků, ze všech pirátů, kteří byli postrachem širého okolí Baračských ostrovů, neměl ani jediný tak strašlivou pověst jako on.

"Mluv!" pobídl ho Valenso. "Nemám pražádnou chuť bavit se s chlapem, jako jsi ty."

Strombanni se zasmál, ale jeho oči zůstaly vážné. "Když mi tvoje galeona minulý rok unikla v té bouři poblíž Trallibesu, ani ve snu mě nenapadlo, že bychom se ještě mohli někdy na piktském pobřeží setkat, Valenso!" zavolal. "Ještě dlouho potom jsem přemýšlel, jaký asi mohl být cíl tvé cesty. U Mitry, věděl jsem, že jsem tě měl tenkrát sledovat. Bylo to jedno z největších překvapení a taky jedna z nejšťastnějších chvil mého života, když jsem na pobřeží, kde jsem očekával jen pustou pláž, najednou zahlédl pevnost a nad ní tvého šarlatového sokola. Už jsi to samozřejmě našel, co?"

"Našel co?" vyštěkl na něj hrabě netrpělivě.

"Nepokoušej se ze mne dělat šaška!" Pirátova divoká povaha se projevila náhlým výbuchem netrpělivosti. "Vím, proč jsi tady, a přijel jsem z téhož důvodu! Mne neošidíš. Kde máš loď?"

"Do toho ti nic není."

"Žádnou nemáš," prohlásil se zlomyslnou jistotou pirát. "Vidím kusy stěžně v palisádě. Musela se z nějakého důvodu potopit až po tom, co jste se vylodili. Kdybys měl loď, odplul bys se svou kořistí už dávno."

"O čem to, k čertu, mluvíš?" vykřikl hrabě. "S jakou kořistí? Cožpak jsem Baračanec, abych pátil a loupil? A i tak, co bych mohl získat na tomhle pustém pobřeží?"

"To, co jsi sem přijel hledat," odsekl mu chladně pirát. "Tutéž věc, pro kterou jsem přijel i já, a upozorňuji tě, že ji taky dostanu. Ale se mnou je snadná řeč. Dáš mi svou kořist a já nikomu neublížím a popluju si svou cestou."

"Ty ses musel zbláznit!" zavrčel Valenso. "Přijel jsem sem, abych se uchýlil do ústraní a našel tady mír. Oběho se mi dostávalo v hojné míře a já se z toho radoval, dokud jsi od moře nepřitáhl ty, žlutovlasý pse. Táhni, odkud jsi přišel! Nestál jsem o řeč s tebou a tvé nesmyslné blábolení mě unavuje. Seber si své hrdlořezy a táhni svou cestou."

"Až odtáhnu, zůstane tady z těch tvých bud jenom popel!" zařval pirát v náhlém návalu zuřivosti. "Tak tedy naposled: jsi ochoten vydat mi svou kořist výměnou za vaše životy? Mám vás tady v pasti a k tomu mám sto padesát chlapů. Stačí jediné mé slovo a podřežou vám krky."

Místo odpovědi udělal hrabě jednou rukou za zády zvláštní gesto. Téměř okamžitě proletěla vzduchem s jedovatým zasvěštěním střela z kuše a roztříštila se o Strombanniho hrudní plát. Pirát zuřivě vykřikl, uskočil a rychle se rozběhl k pláži, přičemž kolem něj dopadaly další šípy. Mezi jeho lidmi se zvedl silný křik a většina z nich mu se zbraněmi v rukou vyběhla vstříc.

"K čertu s tebou, ty křupane!" zuřil hrabě a hrozil nešťastnému střelci pod nosem pěstí v kovové rukavici. "To jsi ho nemohl trefit do krku nad pancířem? Všichni střelci, připravte se, už je tady máme!"

Jenže Strombanni nepromyšlený útok svých mužů zastavil. Piráti se roztoustili do dlouhé řady proti západní hradbě a začali pomalu a opatrně postupovat k pevnosti. Místy se plazili a vyhledávali každý dostupný kryt. Cestou stříleli z luků. Možná, že jejich střelecké umění bylo dokonalejší než střelecká dovednost Zingařanů, ale když chtěli vypustit šíp ze svého dlouhého luku, museli se postavit. Zatím Zingařané, chránění kolovou ohradou, mohli mířit v klidu a s dokonalou přesností vypouštět střelu za střelou. Dlouhé pirátské šípy velkými oblouky přelétaly kolovou ohradou a padaly dovnitř opevnění, kde se zabodávaly do země. Jeden se zarazil přímo do parapetu okna, ze kterého boj pozorovala Belesa.

Tina vykřikla a uskočila. Nebyla s to odtrhnout oči od dlouhého šípu, který se chvěl ve dřevě.

Zingařané na oplátku vysílali své střely, ale na rozdíl od pirátů si cíle pečlivě vybírali a mířili a vypouštěli šípy promyšleně, beze zbytečného spěchu. Ženy zahnalý děti do bezpečí srubů a teď odevzdaně čekaly, až se ukáže, jaký osud pro ně bohové připravili.

Baračanci byli proslulí svou zuřivostí a jednoduchým, přímočarým způsobem boje, ale byli stejně opatrní jako divočí a neměli v úmyslu oslabit svou sílu tím, že by podnikli nesmyslný útok přímo na palisádu. Postupovali kupředu v hodně volné sestavě a využívali každý přírodní kryt, kterých však bylo kolem opravdu velmi málo, protože okolí pevnosti bylo pravidelně čištěno, aby náhodou neposkytlo úkryt některým příliš zvědavým Piktům.

Jak se Baračanci pomalu přibližovali, střely obránců byly stále přesnější. Tu a tam už na písku leželo nehybné tělo, jehož zádočný pancíř se na slunci matně leskl a z podpaží nebo krku mu vyčnívalo opeření šípu. Ranění muži se zmítali, sténali, volali o pomoc a žadonili o vodu.

Piráti byli rychlí jako kočky, neustále se pohybovali a navíc většinu z nich chránila lehká zbroj. Jejich neustávající střelba se stala pro obyvatele opevnění věčnou hrozbou. Zatím však bylo naprosto jasné, že pokud se boj omezí na výměnu šípů, jsou Zingařané, ukrytí za hradbou, v rozhodující výhodě.

Jenže zatím se dole na pláži u loděnice něco dělo. Pustilo se tam do práce několik mužů se sekerami.

Hrabě zuřivě zaklel, když viděl, jakou spoušť napáchali mezi čluny, které jeho lidé postavili z prken, v potu tváře nařezaných z poražených kmenů.

"Vyrábějí ochranný štít, peklo aby je pohltilo!" zuřil hrabě. "Co takhle výpad, než ho dodělají..., dokud jsou takhle roztroušení..."

Galbro zavrtěl hlavou a podíval se na jejich muže v kožených košilích a s neohrabanými píkami v rukou.

"Jejich šípy by nás půlku pobily, než bychom se dostali k loděnici, a v boji muže proti muži pro ně nejsme žádní soupeři. Musíme se držet za hradbou a spoléhat na své luky a kuše."

"To by bylo skvělé," zabručel Valenso, "pokud se nám je ovšem podaří udržet venku."

Čas ubíhal a nikam nevedoucí střelecký souboj pokračoval. Pak se objevila skupina zhruba třiceti mužů, kteří před sebou tlačili ochranný štít, vyrobený ze dřeva člunů a samotné loděnice. Našli někde v polích volský vůz a usadili štít na jeho kola - mohutné, plné kruhy vyrobené z dubového dřeva. Štít se pomalu sunul k opevnění a dokonale ukryval útočníky před zraky obránců. Jen tu a tam bylo možno pod jeho dolním okrajem zahlédnout nohy.

Štít mířil k bráně a nepravidelná řada lučištníků se začala stahovat k němu. Všichni stříleli za pohybu.

"Střílejte!" vykřikl Valenso. "Střílejte, než se dostanou k bráně!"

Od palisády vyletěl mrak šípů a většina z nich se neškodně zarazila do silného dřeva. Salvu pozdravil výsměšný pokřik útočníků. Teď, když se zbytek pirátů dostal blíž, začaly šípy zasahovat střílny. Několik vojáků utrpělo lehčí zranění, ale dva nebo tři se zřítily z ochozu se šípy v hrdle nebo obličej.

"Mířte jim na nohy!" křičel Valenso. "Čtyřicet mužů s píkami a sekerami k bráně! Zbytek brání hradbu!"

Střely se teď začaly zarývat do písku před postupující štít. Hlasitý výkřik ohlásil, že jedna z nich si našla pod jeho spodním okrajem cíl. Zpoza štítu se vypotácel muž, který zuřivě klel, poskakoval po jedné noze a pokoušel se vytrhnout střelu ze samostřilu, jež mu prošla nártem. Vzápětí ho zasáhlo několik dobře mířených šípů a muž padl k zemi.

Jenže nakonec piráti s vítězným řevem přirazili štít k bráně. Otvorem v jeho středu prostrčili těžký, železem okovaný kůl, který původně tvořil hřebenový trám loděnice. Poháněný svalnatými pažemi a krvežíznivou zuřivostí začal beran s hromovými ranami narážet do brány. Mohutná křídla brány praskala a sténala, zatímco z vrcholku hradeb zasypával okolí štítu skutečný déšť šípů. Některé sice našly svůj cíl, ale piráty už natolik pohltila bojovnost, že nedbali na mrtvé a drali se neustále kupředu.

Hrabě, klející jako šílenec, seskočil z ochozu, zamířil k bráně a v běhu vytahoval meč. Kolem něj se soustředil chomáč ke všemu odhodlaných ozbrojenců s oštěpy v rukou. V nejbližším okamžiku jistě brána povolí a oni musí vzniklý otvor uzavřít vlastními těly.

Pak se do všeobecné kakofonie vmísil nový zvuk. Byl to třepetavý zvuk trubky, která se ostře ozývala z lodi. Ve stěžňovém koši stála postava a divoce gestikulovala.

Dunění beranu náhle utichlo a do hluku boje zazněl Strombanniho výkřik: "Počkejte! Počkejte, u všech d'áblů! Poslouchejte!"

V tichu, které následovalo po tom pokřiku, připomínajícím řev rozzuřeného býka, bylo jasné slyšet zvuk trubky a hned po něm hlas, který křičel něco, čemu ovšem lidé v pevnosti nerozuměli.

Strombanni mu však rozuměl a znovu se ozval jeho hlas, který vydával úsečné rozkazy. Jeho lidé stáhli beranidlo a štít se začal od brány vzdalovat ještě rychleji, než se k ní přisunul. Piráti, kteří vedli střelecký souboj s obránci opevnění, začali sbírat své zraněné druhy a spěšně jim pomáhali nazpět na pláž.

"Podívejte!" vykřikla Tina ze svého okna a poskakovala vzrušeně sem a tam. "Oni utíkají! Všichni! Běží na pláž! Podívejte se! Nechali tam i štít! Naskakují do člunů a veslují k lodi! Oh, má paní, takže jsme nakonec vyhráli?"

"Myslím, že ne," ochlazovala její nadšení Belesa, s pohledem upřeným na moře. "Podívej!"

Odhrnula záclony stranou a vyklonila se z okna. Její mladý hlas přehlušil užaslé výkřiky obránců, kteří teď začali obracet pohledy směrem, kterým ukazovala. Pak se ozval sbor užaslých výkřiků, když uviděli další loď, která širokým majestátním obloukem zahýbala kolem východního mysu. Ve chvíli, kdy se k ní obrátily všechny oči v pevnosti, se na jejím stěžni jakoby pro dokonalý efekt rozvinula královská zástava Zingary.

Strombanniho piráti se hemžili na palubě karaky a urychleně zvedali kotvu. Dřív než cizí koráb doplul do poloviny zátoky, mizela už Rudá ruka za severním mysem zátoky.

3. Temný cizinec

Namodralá mlha se proměnila v obludnou, špatně viditelnou černou postavu, jejíž obrysy byly mírně rozmazané. Vyplňovala skoro celou přední část jeskyně a zastínila tiché sedící postavy za sebou. Cimmeřan měl dojem, že v některých okamžicích vidí tvora porostlého srstí, se špičatými ušima a s rohy posazenými blízko sebe.

Už v okamžiku, kdy obrovské paže vystřelily jako dvě chapadla k jeho krku, Cimmeřan, rychlý jako blesk, po nich t'ál svou piktskou sekerou. Bylo to, jako by plnou silou udeřil do kmene ebenového stromu. Úder byl tak silný, že topůrko prasklo a měděná hlavice se zazvoněním narazila do stěny tunelu. Při tom, jak barbar cítil, se ovšem ostří těla jeho protivníka prakticky nedotklo. Na proražení démonovy kůže bude pravděpodobně potřeba víc než obyčejné ostří. Pak se barbarovi kolem krku sevřel pár obrovských rukou s úmyslem zlomit mu krk jako zpuchřelou větev. Ode dne, kdy bojoval v zamboulském Hanumanově chrámu s Baal-Pteorem, nepocítil Cimmeřan na krku tak strašlivé sevření. Když se chlupaté prsty dotkly jeho krku, napjal Cimmeřan všechny svaly a zatáhl hlavu co nejvíc mezi široká ramena, aby svému protivníkovi co možná nejvíc znesnadnil sevření rukou. Odhodil zbytek sekery i nůž, chytil se obou chlupatých černých zápěstí, vyšvihl nohy kupředu a vzhůru, opřel se bosými chodidly svému obludnému nepříteli o hrudník a trhnutím narovnal tělo.

Neuvěřitelná síla Cimmeřanových svalnatých zad, břicha a nohou ho vytrhla z dusícího sevření a vymrštila

ho jako šíp z luku nazpět do chodby, kterou sem přišel. Dopadl na záda a okamžitě se vymrštil na nohy tím zvláštním pérovým pohybem zápasníků a cvičených atletů. Nevšímal si pohmožděnin a škrábanců, byl okamžitě připraven pustit se do dalšího boje nebo také na útěk, pokud by to situace vyžadovala.

Stál tam a v šeru mu blýskaly bílé zuby, které vycenil jako šelma. Upíral oči ke vchodu do vnitřní jeskyně, ale tam se nic nehýbalo. Už ve chvíli, kdy se barbar vytrhl z obludného sevření, se začala tmavá postava rychle měnit v namodralou mlhu, ze které vznikla, a vzápětí zmizela docela.

Barbar stál připravený otočit se a vyběhnout z chodby. Strach z nadpřirozena, tak hluboce zakořeněný v srdcích divokých národů, mu na okamžik ochromil mysl. Přestože neznal strach, pokud se jednalo o lidi nebo zvířata, nadpřirozené úkazy v něm stále ještě vyvolávaly záchvěvy paniky a hrůzy.

Tak proto tedy Piktové odešli! Měl předpokládat, že se tady setká s nějakým nadpřirozeným nebezpečím. Pamatoval si podobná místa obývaná démony už z dob svého mládí v podmračené Cimmerii i z doby, kdy se později toulal prakticky celým tehdejším světem. Říkalo se, že démony může zabít jen oheň nebo stříbro a on v téhle chvíli neměl ani jedno, ani druhé. Dobrá, jestliže na sebe takoví duchové berou v některých chvílích hmotnou podobu, musí určitým způsobem podléhat omezením, které s sebou tato podoba nese. Tak například tohle obludné monstrum jistě není schopné běžet rychleji, než dejme tomu zvíře zhruba jeho váhy, velikosti a podoby a Cimmeřan si byl jistý, že takovému tvorů by v případě potřeby snadno utekl.

Sebral odvahu a vykřikl s tak trochu chlapeckým chvástáním: "Hej, ty tam, ošklivče, nechtěl bys vylézt?" Žádná odpověď. Modravá mlha se sice dál pohybovala místností, ale nezdálo se, že by se chtěla znovu zhmotnit. Cimmeřan si opatrně ohmatával zhmožděný krk a vzpomínal na jednu piktskou pověst o démonovi, kterého vyslal mocný šaman, aby zničil skupinu cizinců přicházejících z moře. Ten démon byl nakonec tímto šamanem uvězněn v jeskyni, protože se stalo, že když se přes temné podsvětí proudy dostal až na náš svět a vtělil se do hmotné podoby, obrátil se proti tomu, kdo ho stvořil. Chtěl se mu totiž pomstít za to, že ho ztročil a násilím vytrhl z pekla, ve kterém byl zvyklý žít.

Cimmeřan znovu obrátil svou pozornost k truhlám, které stály narovnány podél stěn tunelu.

Hrabě se natáhl k těžkým závorám na bráně a vykřikl: "Ven, rychle, ven! Musíme odtáhnout štít do pevnosti dřív, než se ti cizinci vylodí!"

"Ale Strombanni se dal na útěk," podivil se Galbro, "a tahle loď je zingarská!"

"Dělejte, co vám poroučím!" zařval Valenso. "Ne všichni mí nepřátelé jsou cizinci! Ven, vy psi, a rychle zatáhněte ten štít dovnitř!"

Dřív než stačila zingarská loď spustit kotvu zhruba na témže místě, kde ještě před nějakou hodinou kotvil pirátský koráb, třicet Valensových mužů dotlačilo štít k bráně, otočilo ho a vtáhlo dovnitř.

Nahoře, v okně obytného sídla, se Tina s úžasem ptala své paní: "Proč pan hrabě neotevře bránu a nejde uvítat ty Zingařany, kteří ho právě zachránili? Má snad strach, že ten muž, kterého se obává, by mohl být na palubě té lodi?"

"Co tím myslíš, Tino?" zeptala se Belesa nejistě. I když vévoda nebyl člověk, který by prchal před svými nepřáteli, nikdy se nezmínil o důvodu svého útěku a dobrovolného exilu. Přesvědčení, s jakým Tina mluvila, Belesu znepokojovalo. Jak se zdálo, Tina její otázku nezaslechla.

"Všichni už se zase vrátili dovnitř," volala. "Bránu zavřeli a znovu zajistili a vojáci obsadili ochoz. Jestli ta loď pronásledovala Strombanniho, tak proč ho nechala uprchnout? Není to válečná galéra, ale karaka, jako ta předtím. Podívej, teď spustili člun a ten pluje k pobřeží. A na přídi stojí nějaký člověk, zahalený do černého pláště!"

Když člun zaskřípal na písku, vyskočil cizinec nedbalým pohybem na pláž a za ním tři další muži. Byl vysoký, hubený, oblečený v černém hedvábí a leštěné stříbřité zbroji.

"Stůjte," vykřikl na ně hrabě. "Chci mluvit jedině s vaším vůdcem!"

Vysoký cizinec si stáhl z hlavy přilbu a rozmáchlým pohybem se uklonil. Jeho společníci se zastavili a přitáhli si k tělům široké pláště. Veslaři za nimi se opřeli o vesla a upírali udivené pohledy k vlajce nad pevností.

Když cizinec přišel na snadný doslech k bráně, řekl: "Myslím si, že by se mezi dvěma gentlemany, kteří se sejdou v divočině, nemělo objevit to nejmenší podezření nebo nedůvěra."

Valenso si ho nedůvěřivé měřil. Cizinec měl tmavou pleť, profil dravého ptáka a tenký černý knírek. Kolem krku se mu pěníl krajkový límec a stejná krajka zdobila i zápěstí jeho černého kabátce.

"Vždyť já tě znám," prohlásil nakonec Valenso pomalu. "Ty jsi Černý Zaron - bukanýr."

Cizinec se znovu dvorně uklonil. "A kdo ze Zingařanů by nepoznal Rudého sokola Korzettů!"

"Zdá se, že se tohle pusté pobřeží stalo dostaveníčkem všech lumpů, kteří brázdí hladinu jižních mořích," zavrčel Valenso. "Co chceš?"

"Ale jděte, pane!" prohlásil s hranou lítostí Zaron. "To je dost zvláštní dík za službu, kterou jsem vám poskytl. Cožpak ten argoský pes Strombanni už už nebušil na vaši bránu? A nepráskl snad do svých mokrých bot, jen co mě uviděl?"

"To je pravda," připouštěl hrabě neochotně. "I když člověk si mezi pirátem a odrodilcem moc nevybere." Zaron se zasmál, aniž se ho poznámka zachmuřeného hraběte nějak dotkla, a nakroutil si knírek. "Jak vidím, jdete přímo k věci, pane. Jenže já nechci nic jiného, než na nějakou dobu zakotvit ve vaší zátocě, poslat své muže na břeh, aby načerpali čerstvou vodu a nalovili zvěř a - pokud mě neodmítnete - vypít s vámi nějaký ten pohár vína."

"Nevidím, jak bych vám v tom mohl zabránit," zabručel Valenso. "Ale byl bych rád, kdybychom si rozuměli v jednom, Zaron. Jediný muž z vaší posádky nevkočí za tuhle palisádu. Jakmile se některý z nich přiblíží víc než na třicet kroků, vpálí mu některý z mých lučištníků šíp do chřtánu. A taky žádám, abyste nepoškodili můj sad, zahradu a pole a nechali na pokoji dobytek v ohradě. Mohu vám dát na čerstvé maso jedno dobytče, ne víc. Pokud jste si to představoval jinak, budu proti vám pevnost bránit."

"Proti Strombannimu se vám to nijak zvlášť nedařilo," nadhodil se zlomyslným úsměvem Zaron.

"Vy už byste nenašli dost dřeva na postavení dalšího štítu, pokud byste ovšem nechtěli kácet stromy v pralese a řezat je na prkna nebo rozebrat vlastní loď," ujistil ho hrabě zachmuřeně. "Kromě toho vaši muži nejsou baračští lučištníci, nejsou o nic lepší než mí střelci. Navíc kořist, kterou byste v opevnění našli, zdaleka nestojí za cenu, již byste za ni museli zaplatit."

"Kdo tady mluví o nějaké kořisti a boji?" protestoval Zaron. "Nic takového! Moji muži prostě jen touží po tom, aby si mohli protáhnout nohy na suché zemi a mají plné zuby nasoleného vepřového. Mohli by vystoupit na břeh? Zaručuju, že se budou chovat slušně."

Valenso nepříteli nadšeně vyslovil svůj souhlas. Zaron se s určitou dávkou jízlivosti hluboce uklonil a vrátil se ke člunu tak dokonalým a jistým krokem, jako by kráčel po křišťálové dlažbě královského paláce v Kordavě, kde, pokud pověsti nelhaly, byl kdysi známou postavou.

Valenso se obrátil ke Galbrovi. "Nikdo neopustí opevnění. To je rozkaz. Já tomu odrodilému hejskovi nevěřím. To, že zahnal Strombanniho od našich bran, neznamená, že by nám klidně nepodřízl krky." Galbro přikývl. Dobře věděl, jaké nepřátelství panuje mezi piráty a zingarskými bukanýry. Piráti se většinou verbovali z argoských námořníků, kteří se dostali mimo zákon. K prastaré revnivosti a nesnášenlivosti mezi Argosem a Zingarou bylo třeba v případě pirátů a bukanýrů přičíst ještě nenávist vzniklou z konkurence. Obě skupiny žily z přepadů lodí a pobřežních měst a samozřejmě kořistily s dravčí bezohledností jedna na druhé.

Proto většina vojáků zůstala na palisádě i ve chvíli, kdy se bukanýři začali vyloďovat na pobřeží: opálení muži v pestrobarevném hedvábí a leštěné oceli, s šátky místo klobouků a zlatými kruhy a knoflíky v uších. Utábořili se na pláži v počtu zhruba sto sedmdesát mužů a Valenso si všiml, že Zaron postavil hlídky na oba mysy. Vyhýbali se obděláným pozemkům, odehnali přesně tu krávu, kterou určil Valenso pokřikem z palisády, a zabili ji až ve svém ležení. Na pláži zaplály ohně a z lodě byly dovezeny sudy piva, které bukanýři s jásotem narazili.

Další sudy byly naplněny vodou u pramene, který vyvěral nedaleko pevnosti, a skupinka mužů se samostříly se pomalu vydala k pralesu. Když je Valenso uviděl, nedalo mu to, aby nezavolal na Zaronu, který pomalu přecházel podél tábora sem a tam: "Neposilejte své muže do pralesa! Vezměte si další dobytče z ohrady, jestliže vám jedno nestačí. Ale jestli se vaši muži vydají do pralesa, mohli by narazit na Pikty. Nedaleko od pobřeží žijí celé kmeny těch pomalovaných d'áblů. Odrazili jsme jejich útok krátce po tom, co jsme se tady vyloďili, a od té doby bylo postupně v pralese zavražděno šest mých lidí. Ted' žijeme s Pikty v míru, ale ten klid visí na vlásku. Neriskujte to, že byste je vyprovokovali!"

Zaron vrhl nejistý pohled k temné stěně pralesa, jako by očekával, že z něj spatří vybíhat hordu

divochů. Pak se uklonil a řekl: "Děkuji vám za varování, pane." Zavolal své muže nazpět ostrým hlasem, který neobyčejně kontrastoval s hladkým a dvorným tónem, kterým oslovoval hraběte.

Kdyby byl Zaronův pohled schopen proniknout spleť hustého listí, byl by se pravděpodobně choval s ještě větší uctivostí. Byl by totiž zahlédl výhružnou postavu, která se tam ukrývala a pozorovala cizince nelítostnými černými očima - odpudivě pomalovaného válečníka, nahého s výjimkou bederní roušky z vydělané jelenice, jemuž se v účesu nad levým uchem kývalo pero zoborožce.

S přibližujícím se večerem začalo nebe nad mořem šednout a zešeřilo se. Slunce zapadlo v záplavě karmínu a polilo vrcholky věčně neklidných vln krvavou sprškou. Od moře se připlížila mlha, zakryla okraj pralesa a točila se kolem palisády v hustých kotoučích. Záře ohňů na pobřeží jen stěží prorážela mlhou a zpěv bukanýrů zněl tlumeně a jakoby z nesmírné dálky. Posádka lodi dovezla na pobřeží několik starých plachet a narychlo z nich vybudovala přístřešky, pod nimiž se dopékaly hovězí pečeně a vesele popíjelo pivo, darované kapitánem.

Brána opevnění byla zavřená a všechny závory zasunuty. Po ochozu přecházely pravidelným krokem stráže s píkami na ramenou a na kovových helmách se jim srážela vlhkost. Muži chvílemi upírali nejisté pohledy k narudlé záři na pobřeží a se stejnou nejistotou obraceli oči směrem k pralesu, který se teď v mlze jevil jen jako nezřetelná tmavá hmota. Opevnění, kde jediný život představovali strážníci, teď bylo temné a prázdné. V malých okýnkách se ještě tu a tam třepotal plamínek svíce a jen z oken obytného sídla proudilo silnější světlo. Všude bylo ticho, rušené pouze krokem strážných, zvukem kapající vody a vzdáleným zpěvem bukanýrů.

Slabá ozvěna zpěvu pronikla v jednom okamžiku i do velké síně, kde seděl u vína Valenso se svým prakticky nezvaným hostem.

"Je vidět, že si vaši muži docela užívají, pane," zabručel hrabě.

"Jsou rádi, že mají pod nohama zase jednu pevnou zem," odpověděl Zaron. "Byla to únavná plavba, dlouhé a vysilující pronásledování." Zaron pozvedl pohár směrem k nereagující dívce, která seděla po hostitelově pravici, a okázale se napil.

Kolem stěn stálo několik lhostejných mužů - vojáků s píkami a v helmách a sloužících v saténových kabátcích. Valensův dům, který vedl tady v divočině, byl jen stínem dvora, který si držel v Kordavě. Obytné sídlo - název, na němž hrabě trval - bylo vzhledem k pustině, ve které bylo vybudováno, téměř zázrakem. Stovka mužů pracovala ve dne v noci celý měsíc, než je postavila. Zatímco byla stavba zvenčí bez jakýchkoliv ozdob, zevnitř představovala tak dokonalou kopii zámku Korzettů, jak jen to bylo možné. Trámové stěny zmizely za silnými hedvábnými závěsy vyšívány zlatem. Namořená a vyleštěná lodní ráhna tvořila vznosnou konstrukci stropu. Na podlahách byly položeny vysoké koberce. Široké schodiště, vedoucí z haly nahoru, bylo pokryto stejnými koberci a jak schodiště, tak široký ochoz nahoře zdobilo překrásně vyřezávané zábradlí, které původně lemovalo lodní palubu.

Oheň v kamenném krbu zaháněl noční vlhkost. Svíce v masivním stříbrném svícnu ve středu mahagonového stolu osvětlovaly síň a vrhaly dlouhé stíny na schodiště.

Hrabě Valenso seděl v čele stolu a předsedal tak společnosti, která se skládala z jeho neteře, bukanýrského hosta, majordoma Galbra a velitele stráží. Nepočetná společnost jakoby jen zdůrazňovala rozměry obrovského stolu, kam by se pohodlně vešlo přinejmenším padesát stolovníků.

"Pronásledoval jste Strombanniho?" zeptal se Valenso. "Podařilo se vám ho zahnat až tak daleko?"

"Sledoval jsem Strombanniho," zasmál se Zaron, "ale on přede mnou neutíkal. Strombanni není muž, který by prchal před kýmkoliv. Ne, on sem přijel hledat něco, co bych chtěl získat i já."

"Co může přilákat piráta nebo bukanýra sem, na tohle pusté pobřeží?" zavrtěl Valenso nedůvěřivě hlavou a upřel oči na lesklou hladinu vína ve svém poháru.

"Co sem přilákalo zingarského hraběte?" odpověděl Zaron a v očích mu zahořel podivný plamínek.

"Prohnilost a zkaženost královského dvora může čestného muže dokonale znechutit," odpověděl jakoby mimochodem Valenso.

"Čestní Korzettové snášeli tu zkaženost, o které mluvíte, bez jediného mrknutí po několik generací," zpochybil jeho slova Zaron jedinou větou. "Můj pane, odpusťte mi mou zvědavost, ale proč jste prodal všechny své pozemky, naložil galeonu nábytkem a majetkem z vašeho zámku a zmizel za

obzorem, z dohledu všem zingarským princům a šlechticům? A proč jste se usadil právě tady, když vám mohl váš meč a jméno vydobýt skvělé postavení v kterékoliv civilizované zemi?"

Valenso si pohrával se zlatým řetízkem, na kterém měl kolem krku zavěšeno pečeti dlo. "Co se týká důvodu, proč jsem opustil Zingaru," odpověděl nakonec pomalu, "tak to je jen a jen moje věc. Ale to, že jsme se usadili právě tady, to je docela obyčejná náhoda. Vylodil jsem většinu svých lidí a větší část zařízení, o kterém jste se zmínil, protože jsem měl v úmyslu tady vybudovat dočasné tábořiště. Bohužel naše loď kotvila v zátocě, když se náhle od západu přihnala strašlivá bouře, utrhla ji z kotvy a rozdrtila o útesy severního mysu. Takové bouře jsou na místním pobřeží v určitém ročním období dost časté, jak už jsme zjistili. Pak už nám nezbývalo nic jiného, než zůstat tady a vytěžit z toho místa co nejvíce."

"Pokud tomu rozumím, pak byste se vrátil do civilizace, kdybyste měl tu možnost?"

"Ne do Kordavy. Možná do nějaké vzdálené země - třeba do Vendhye nebo i do Khitaje..."

"Nezdá se vám pobyt v téhle pustině poněkud nudný, paní?" zeptal se Zaron a poprvé za celý večer oslovil přímo Belesu.

Ten večer přivedla dívku do velké síně touha spatřit novou tvář a slyšet nový hlas, ale teď už si přála, aby byla zůstala s Tinou ve svém pokoji. Vtom, co vyjadřovaly Zaronovy pohledy, které k ní často vysílal, se nemohla mylit. I když byla jeho řeč zdobná a formálně nezávadná, jeho výraz střízlivý a dvorný, byla to jen maska, pod kterou probleskovala pravá tvář toho muže - tvář zlého a násilného člověka. Nebyl s to zakrýt chtíč, který mu plál v očích, když se sytil chladnou krásou mladé šlechtičny, jež byla ještě zdůrazněna saténovou róbou s hlubším výstřihem přepásanou skvostným pásem.

"Mnoho příležitostí k zábavě tady opravdu není," odpověděla tichým hlasem.

"Kdybyste měl loď," zeptal se Zaron přímo, "opustil byste tohle vaše sídlo?"

"Pravděpodobně ano," připustil hrabě.

"Já loď mám," prohlásil Zaron. "Kdybychom se nějak dohodli..."

"Jak dohodli a o čem?" Valenso zvedl hlavu a upřel na svého návštěvníka pohled plný podezření.

"Rozdělíme se, a to napůl," prohlásil Zaron a položil na stůl ruku s roztaženými prsty, která připomínala velkého pavouka. Prsty se mu nervózně chvěly a bukanýrovy oči najednou hořely skoro nepřičetným výrazem.

"Rozdělíme se? A o co se rozdělíme?" Valenso na něj zíral v nelíčeném úžasu. "Zlato, které jsem si přivezl s sebou, se potopilo s lodí a oproti dřevu je příliv na pobřeží bohužel nevyplavil."

"O tom nemluví," Zaron udělal netrpělivé gesto rukou. "Buďme k sobě upřímní, pane. Chcete snad dál předstírat, že jste se v téhle zátocě vylodil pouhopouhou náhodou, když se na obě strany táhnou stovky podobných zátok, ze kterých jste si mohl vybrat?"

"Já nepotřebuji nic předstírat," odpověděl hrabě chladně. "Můj kormidelník se jmenoval Zingelito, byl to bývalý bukanýr. Dovedl loď až ke zdejšímu pobřeží a přesvědčil mě, abychom se vylodili právě tady. Tvrdil, že k tomu má svůj důvod, který mi sdělí později. Jenže mi ho nikdy neřekl, protože den po tom, co jsme se vylodili, zmizel v pralese a o několik dnů později skupina našich lovců našla jeho bezhlavou mrtvolu. Piktové mu nastražili léčku a připravili ho o život."

Zaron na Valensa chvíli užasle zíral. "Tak to mě potopte!" zvolal nakonec. "Já vám věřím, pane. Korzettové nikdy nedokázali lhát a to nemluví o jejich dalších přednostech. Rád bych vám něco nabídl. Připouštím, že když jsem zakotvil v téhle zátocě, měl jsem jiné plány. Jakmile bych zjistil, že jste poklad našli a dopravili do pevnosti, měl jsem v úmyslu pevnost dobýt a vám všem podříznout hrdla. Ale okolnosti mě přinutily změnit názor..." Vrhla na Belesu pohled, při kterém se jí nahnula krev do tváří a dívka odmítavě pozvedla hlavu. Pak pokračoval: "Mám loď, na jejíž palubě vás mohu odvézt z vašeho exilu, s vaším majetkem a menší skupinkou těch vašich poddaných, které vyberete. Zbytek se bude muset postarat sám o sebe."

Sloužící kolem stěn na sebe začali vrhat koutky očí nejisté pohledy. Zaron pokračoval, příliš krutý a cynický, než aby skrýval své úmysly. "Jenže nejdřív mi budete muset pomoci najít poklad, za kterým jsem se plavil celé tisíce kilometrů."

"Jaký poklad, při jméně Mitrově?" ptal se hrabě popuzeně. "Teď blábolíte úplně stejně, jako ten pes Strombanni."

"Slyšel jste už někdy o Krvavém Tranicovi, největším z baračských pirátů?"

"Kdo by o něm neslyšel? Byl to přece on, kdo dobyl ostrovní hrad stygijského prince Tothmekriho, který tam žil v exilu. Obyvatele ostrova pobil Tranicos do posledního a odvezl s sebou poklad, který princ získal na svém útěku z Khemi."

"Tak jest! A pověsti o tom pokladu způsobily, že se členové Rudého bratrstva začali rojit jako supové nad mršinou - piráti, bukanýři, dokonce i černí korzáři z jihu. Tranicos, který se obával zrady svých kapitánů, si pečlivě vybral posádku z nejvěrnějších mužů a vzal na palubu jedenáct nejspolehlivějších kapitánů svých lodí. Pak s největším korábem vyplul k severu a zmizel beze stopy. Stalo se to téměř před sto lety.

Jenže pověsti trvají na tom, že existoval muž, který tuhle Tranicovu poslední cestu přežil a vrátil se na Baračské ostrovy. Vzápětí ho prý ale zajala zingarská válečná galej. Dřív než ho Zingařané pověsili, zapsal na kus pergamenu vlastní krví svůj příběh a nakreslil mapu. Pergamen pak nějakým zázrakem propašoval ze své cely. Jeho příběh byl zhruba takový:

Tranicos plul daleko za běžné plavební dráhy, až nakonec dorazil k opuštěnému pobřeží, kde zakotvil. Pak se vydal na břeh a s sebou vzal poklad a jedenáct kapitánů své flotily, kteří se před útekem nalodili na jeho koráb. Podle jeho příkazů loď odpplula a měla se vrátit za týden a naložit Tranica a jeho kapitány. Tranicos mezitím chtěl poklad ukrýt někde v zátoce. Loď se sice v určený čas vrátila, ale po Tranicovi a jeho jedenácti společnících se jakoby slehla zem. Posádka našla jen zbytky provizorního tábořiště, které si vybudovali na pláži.

Táboryště bylo sice zničeno a kolem něj se hemžily stopy bosých nohou, ale nenašla se jediná známka, která by dokazovala, že tam došlo k boji. Samozřejmě, že stejně zmizel i poklad a nic nenaznačovalo, že byl ukryt v zátoce. Piráti se vypravili do pralesa, aby se pokusili najít svého admirála. Protože s sebou měli několik Bossoniánců, zběhlých ve stopařském a zálesáckém umění, podařilo se jim sledovat stopu ztracených mužů po staré stezce, která vedla několik kilometrů na východ od pobřeží. Šli po ní několik hodin; když se jich zmocnila únava a ztracených dvanáct mužů stále ještě nenašli, vylezl jeden z nich na prastarý vysoký strom. Poté se rozhlédl a ohlásil, že kousek před nimi vidí obrovské příkré skalisko, které vyrůstá z pralesa. Pustili se k němu, ale vzápětí na ně zaútočila skupina Piktů, kteří je zatlačili zpět k pobřeží a na palubu lodi. V zoufalství zvedli kotvu a odppluli. Dřív než se dostali k hustěji obydlenému pobřeží, zastihla je strašlivá bouře, loď se potopila a zachránil se právě ten jediný muž.

Tohle je tedy pověst o Tranicově pokladu, který lidé marně hledali téměř celé jedno století. Že existuje mapa, to se vědělo, ale všechno ostatní zůstalo záhadou.

Viděl jsem tu mapu jednou. Byli se mnou Strombanni, Zingelito a jakýsi Nemedijec, který se plavil s Baračanci. Narazili jsme na ni v Messantii, kam jsme se vypravili z úplně jiného důvodu v přestrojení. Patřila jednomu lakomci, který nám ji byl ochoten za určitou sumu ukázat. Nakonec někdo převrátil lampu, pak se ozval výkřik, a když jsme znovu rozsvítili, stařec, jemuž mapa patřila, ležel na zemi s dýkou v srdci, mapa byla pryč a z dálky byly slyšet kroky přibíhající městské strážé, kterou přivolal křik. Rozprchli jsme se a každý z nás od té doby šel svou cestou.

Celé roky jsem zpovzdálí pozoroval Strombanniho a on mne, protože jsme si oba mysleli, že mapu má ten druhý. Nakonec to dopadlo tak, že ji neměl ani jeden z nás. Jenže nedávno jsem dostal zprávu, že Strombanni vyplul na sever, a já se pustil za ním. Jaký byl konec toho pronásledování jste viděli na vlastní oči.

Tenkrát, když mapa ležela na stole toho starého mořského vlka, nestačil jsem si ji pořádně prohlédnout, ale ze Strombanniho chování bylo jasné, že je přesvědčený, že je to právě tahle zátoka, kde se Tranicos vylodil. Jsem si jistý, že poklad je ukrytý přímo na tom velkém skalisku, o kterém se v příběhu mluví, nebo v jeho těsné blízkosti, a že když se Tranicos a jeho doprovod vraceli na loď, zaútočili na ně Piktové a pobili je. Je téměř jisté, že Piktové poklad nedostali, protože tu a tam se ke zdejšímu pobřeží přece jen zatoulá loď, která provozuje s Pikty výměnný obchod, ale za celých sto let se mezi divochy neobjevil jediný větší zlatý šperk nebo drahokam.

Moje nabídka zní takhle: spojme své síly. Strombanni jistě zůstal někde nedaleko. Odtáhl, protože se bál, abychom ho nesevřeli mezi sebe, ale určitě se vrátí. Kdybychom se ovšem spojili, mohli bychom se mu klidně vysmát do očí. Operovali bychom z vaší pevnosti a přitom by v ní mohla být neustále dost silná posádka, aby odrazila případný útok. Věřím, že poklad není uložen daleko. Dvanáct lidí ho ani nemohlo

daleko odnést. Najdeme ho, naložíme na mou loď a odplujeme do nějakého vzdáleného přístavu, někam, kde by zlato zakrylo mou minulost. Chtěl bych se vrátit do civilizovaného světa a žít jako šlechtic, v paláci, obklopen bohatstvím a otroky a s urozenou ženou po boku."

"Takže?" zeptal se hrabě a oči se mu zúžily podezřením.

"Dejte mi za ženu svou neteř," odpověděl mu bukanýř přímo.

Belesa zděšeně vykřikla a vyskočila. Valenso také vstal a prsty se mu křečovitě svíraly kolem poháru, jako by se s vypětím všech sil bránil, aby ho nehodil svému hostu do tváře. Zarono se nepohnul. Seděl nehybně, mlčky a ruka na stole se mu svírala jako dravci pařát. Oči mu plály vášní a hrozbou.

"Ty se odvažuješ!" vykřikl Valenso.

"Zdá se, že zapomínáte, že už dávno nemáte své vysoké postavení, hrabě Valenso," zavrčel Zarono.

"Nejsme u kordavského dvora, pane. Na tomhle pustém pobřeží se cena a vznešenost mužů měří silou mužstva a zbraní a v obou jsem mocnější než vy. V dědičném zámku Korzettů teď žijí nějakí zbohatlíci a zlato vašeho rodu leží na dně moře. Pokud vám nedovolím použít svou loď, zemřete tady ve vyhnanství. Nikdy byste neměl důvod litovat toho, kdyby se naše dva rody spojily. Zjistíte, že si Černý Zarono pod novým jménem a s novým bohatstvím snadno dobude místo mezi šlechtou tohoto světa a stane se zetěm, za kterého se nemusí stydět ani Korzettové."

"Jste šílený, stejně jako ta myšlenka, kterou jste vyslovil!" zvolal hrabě pohrdavě. "Vy... kdo je to?"

Jeho řeč přerušily kroky malých střevíčků. Do haly spěšně vešla Tina a zaváhala, když zjistila, že se na ni hrabě dívá s nevolí. Hluboce se uklonila a vtiskla se ke stolu vedle Belesy, tak, aby se mohla své paní chytit za ruku. Byla mírně zadýchaná, střevíčky měla mokré a světlé vlasy se jí lepily vlhkostí.

"Tino!" zvolala Belesa přísně. "Kde jsi byla? Myslela jsem si, že už jsi dávno ve svém pokoji."

"Já jsem tam taky byla," odpovědělo udýchané děvčátko, "ale pak jsem zjistila, že nemám ten korálový náhrdelník, který jste mi dala..." zvedla v ruce lacinou cetku, kterou si ovšem cenila nade vše ostatní, protože ji dostala jako dárek od Belesy. "Měla jsem strach, že byste mě nikam nepustila. Žena jednoho vojáka mi pomohla přes palisádu a pak zase nazpět a prosím, paní, nenuťte mě říci její jméno, protože jsem slíbila, že ji neprozradím. Našla jsem svůj náhrdelník vedle toho jezírka na pláži, kde jsem se dnes ráno koupala. Prosím, potrestejte mě, jestli jsem udělala něco špatného."

"Tino!" povzdychla si Belesa a přitiskla dítě k sobě. "Nepotrestám tě, ale víš dobře, že nemáš chodit za palisádu, když na pláži táboří bukanýři a každou chvíli sem může zabloudit nějaký Pikt. Pojď, já tě dovedu do tvého pokoje, převlečeš si ty mokré šaty a -"

"Ano, paní, ale dovozte, abych vám ještě řekla o tom černém muži -"

"Cože?" ten vyděšený výkřik se vydral ze rtů hraběte Valensa. Hrabě upustil cínový pohár, který dopadl se zachřestěním na podlahu a oběma rukama se zachytil okraje stolu. Kdyby vedle něj udeřil blesk, nemohlo by se chování pána pevnosti změnit víc. Tvář měl zrůzněnou strachem a oči nepřírodně vytřeštěné.

"Co jsi to řekla?" zasípal a vrhal zuřivé pohledy na děvčátko, které se vystrašeně přitisklo k Belese. "Co jsi to říkala?"

"B-byl to č-černý muž, pane," zadržávalo poplašené děvčátko, zatímco Belesa, Zarono a všichni sloužící upírali užaslé pohledy na hraběte.

"Viděla jsem ho na pláži, když jsem se vypravila pro svůj náhrdelník. Vítr tak podivně sténal a moře se zmítalo, jako by se něčeho bálo, a vtom se objevil. Připlul z moře na takovém divném černém člunu, který svítil modrou září, ale přitom tam nebyla žádná pochodeň. Vytáhl člun na pláž hned u jižního mysu a pustil se k pralesu. V té mlze vypadal jako obr - velký a vysoký muž, černý jako Kushita -"

Valenso se zapotácel, jako by mu někdo zasadil smrtelný úder. Sevřel si rukou krk a pokoušel se rozhalit šaty na prsou takovou silou, že přetrhl zlatý řetízek s pečtidlem. S výrazem šilence oběhl stůl a vytrhl dítě Belese z náručí.

"Ty malý spratku!" zalykal se. "Ty lžeš! Slyšela jsi mě mluvit ze spaní a teď tady vykládáš tyhle lži, abys mě mučila! Okamžitě se přiznej, že lžeš, nebo ti sedru kůži!"

"Strýčku!" vykřikla Belesa v pohoršeném úžasu a pokoušela se vysvobodit Tinu z jeho sevření. "Zbláznil ses? Co to děláš?"

S kletbou srazil její ruku ze svého předloktí a odstrčil ji směrem ke Galbrovi, jenž ji sevřel s úšklebkem,

který se ani nepokoušel zakrývat.

"Milost, můj pane!" vzlykala Tina. "Mluvím pravdu!"

"A já říkám, že lžeš!" zařval Valenso. "Gebellezi!"

Mohutný sloužící chytil ubohé dítě a jediným krutým škubnutím jí s těla serval tenké šaty. Pak se obrátil a přetáhl si její slabé ručky přes ramena, takže mu dítě viselo bříškem na zádech.

"Strýčku!" vykřikla Belesa a divoce se zmítala v Galbrově chtivém sevření. "Ty jsi šílený! Přece nemůžeš - ne, to přece - " Hlas se jí zadrhl v hrdle, když Valenso uchopil drahokamy zdobený jezdecký bičík a udeřil jím dítě přes záda s takovou silou, že holčičce napříč zad okamžitě naskočil krvavě rudý pruh.

Belesa zasténala a žaludek se jí zvedal, když slyšela zoufalý Tinin křik. Její svět náhle zešílel. Jako v strašlivém snu se jí před očima míhaly nehybné, lhostejné tváře vojáků i sloužících, které jí teď připomínaly spíš zvířata než lidi. Ani na jedné z nich nezahledla jediný náznak lítosti nebo účasti. V celé té rudé záplavě nebylo nic skutečného, jen drobné bílé Tinino tělíčko, pokryté křížem krážem krvavými šrámy od ramen až ke kolenům. Nevnímal žádný zvuk kromě ostrých a zoufalých výkřiků, které Tina vyrazila v agónii, a sípavého dechu hraběte, který s výrazem šilence bičoval dítě a neustále řval:

"Lžeš! Ty lžeš! Ty proklatý spratku, ty lžeš. Přiznej se, nebo tě rozsekám zaživa! Nemohl mě sledovat až sem..."

"Oh, slitování, pane!" křičelo děvčátko a zmítalo se na zádech mohutného sloužícího. Bylo napůl šílené bolestí a hrůzou, takže ho ani nenapadlo zachránit se lži. Krev mu v pramíncích stékala po nohou. "Viděla jsem ho. Nelžu. Prosím! Aaah!"

"Ty hlupáku! Hlupáku!" zaječela najednou Belesa ze všech sil. "Cožpak nevidíš, že mluví pravdu? Oh, ty zvíře! Zvíře! Zvíře!"

Do mozku hraběte se nakonec přece jen vrátil náznak zdravého rozumu a stal se alespoň vzdáleně znovu hrabětem Valensem z Korzetty. Odhodil bičík, odpotácel se ke stolu a zachytil se jeho okraje. Trásl se jako v horečce. Zpocené vlasy se mu lepily na čelo a po tváři, která vypadala jako maska strachu, mu stékal pot. Gebellez Tinu pustil a holčička se svezla na zem, kde se změnila v malou sténající hromádku. Belesa se vytrhla Galbrovi, rozběhla se k ní a se vzlyky vedle ní padla na kolena. Potom vzala ten nešťastný uzlíček do náručí a obrátila tvář ke svému strýci, aby na něj vylila všechnu svou nenávist - jenže on se na ni ani nepodíval. Zdálo se, že zapomněl jak na ni, tak na svou malou oběť. Jakoby v jakémsi nesmyslném cizím snu slyšela, jak se obrací k bukanýrovi a říká: "Přijímám vaši nabídku, Zaronu. Při Mitrovi, najdeme ten proklatý poklad co nejrychleji a zmizme z tohotohle prokletého pobřeží!"

Při jeho prohlášení se plameny jejího rozhoření změnilly v popel. V ochromeném tichu zvedla vzlykající dítě do náručí a odnášela je po schodišti nahoru. Vrhla pohled přes rameno a zahlédla, jak hrabě usedl ke stolu a teď pije plnými doušky víno z velkého poháru, který třímá oběma rozechvělými rukama.

Zaronu se tyčil nad ním jako velký dravý pták - i jeho zaskočil náhlý obrat v situaci, ale byl bystrý a okamžitě připravený využít ho co nejlépe ve svůj vlastní prospěch. Zaslechla, jak mluví tichým, uklidňujícím hlasem a viděla, jak mu Valenso němě přikyvuje jako ten, kdo sotva vnímá, o čem je řeč. Galbro stál ve stínu opodál a svíral si bradu mezi palcem a ukazovákem, zatímco sloužící kolem stěn na sebe vrhali napůl významné a napůl nejisté pohledy, užaslí nad zhroucením svého pána.

Nahoře v pokoji zatím Belesa položila ochromené děvčátko na postel, omyla mu opatrně záda a začala mu podlitiny i mokvající šrámy natírat hojivou masťou. Tina se odevzdala do péče jemných rukou své paní a jen tiše sténala. Belesa měla pocit, že se celý její svět najednou rozpadl na kusy. Byla zmatená, cítila nevolnost od žaludku a nervy měla napjaté k prasknutí, to vše jako následek šoku, který utrpěla díky strašlivému zážitku ve velké síni. V duši cítila strach ze svého strýce, ale současně i narůstající nenávist. Nikdy k němu necítila příbuzenskou lásku. Byl přísný, tvrdý, neosobní a hrabivý a bylo jasné, že k nikomu nechová bližší náklonnost. Až dosud ho však považovala za spravedlivého a odvážného muže. Při vzpomínce na jeho vytřeštěné oči a vystrašenou pobledlou tvář se otřásla odporem. Ten záchvat zuřivosti byl probuzen nějakým děsivým strachem a kvůli tomu strachu ztrácel jedinou bytost, kterou milovala a na které jí záleželo. Ten strach byl důvodem, pro který byl hrabě ochoten ji, svoji vlastní neteř, prodat nechvalně proslulému pirátovi. Co se ukrývalo za jeho šílenstvím? Kdo byl černý muž, kterého zahlédla Tina?

Dítě v polovičním deliriu mumlalo: "Já jsem nelhala, má paní! Opravdu jsem nelhala! Byl to černý muž v

černém člunu a ten člun hořel na vodě jako modrý oheň. Vysoký muž, černý skoro jako Kushita a celý zabalený do černého pláště. Když jsem ho uviděla, dostala jsem hrozný strach a krev mi stydla v žilách. Vytáhl člun na písek a pustil se do pralesa. Proč mě hrabě zbičoval za to, že jsem ho viděla?"

"Tíše, Tino," konejšila ji Belesa. "Hezky tíše lež. Brzo tě to přestane pálit."

Dveře za ní se otevřely. Belesa se otočila a rychle uchopila ozdobnou dýku, která ležela na stolku vedle postele. Ve dveřích stál hrabě a při pohledu na něj jí naskočila husí kůže. Vypadal o celé roky starší, tvář měl šedivou, strhanou a v očích pohled, který v ní vzbuzoval strach. Nikdy si nebyli blízcí, ale teď měla pocit, že je odděluje široký proud. Muž, který tam stál, to už nebyl její strýc, ale cizinec, který ji přišel ohrožovat.

Pozvedla dýku. "Jestli se jí ještě dotkneš," zašeptala suchými rty, "přisahám při Mitrovi, že ti tu čepel vnořím do srdce."

Nevěnoval jejím slovům pozornost. "Postavil jsem kolem sídla silnou stráž," oznámil jí. "Zítra přivede Zaronu své muže k nám do pevnosti. Nevrátí se na moře, dokud neobjeví ten poklad. Až ho najde, okamžitě odplujeme. Do kterého přístavu, to se ještě dohodneme."

"A ty mě chceš jemu skutečně prodat?" zašeptala.

"Při jméně Mitrově -"

Upřel na ni zachmuřený pohled, ze kterého zmizelo všechno kromě sobecké sebelásky. Před tím pohledem ucouvla, protože v něm vycítila nekonečnou všehoschopnou krutost, která posedla hraběte pod vlivem onoho tajemného strachu.

"Uděláš, co ti přikážu," odpověděl jí nakonec a v jeho hlase nebylo o nic víc lidských emocí než v zařinčení ocelové čepele. Pak se otočil na podpatku a vyšel z komnaty. Zaskočená náhlým záchvatem hrůzy Belesa omdlela a padla na zem vedle lůžka, na kterém ležela malá Tina.

4. Když zazní černý buben

Belesa nevěděla, jak dlouho ležela v bezvědomí. První, co si uvědomila, byly drobné Tininy ručky, které ji objímaly, a zaslechla nešťastné dětské vzlyky. Mechanicky se zvedla a objala plačící Tinu. Seděla tam se suchýma očima a nevidoucí pohled upírala do plamene svíčky. Všude v obytném domě bylo ticho. Umlkly i zpěvy bukanýrů na pláži. Klidně, téměř nezúčastněně si znovu probrala celý svůj problém. Valenso byl šílený a ten stav v něm vzbudilo vyprávění o tajemném temném muži. To ze strachu před ním chtěl za každou cenu opustit opevnění a uprchnout se Zaronem. To bylo naprosto jasné. Stejně jasné bylo, že je ochoten výměnou za možnost uniknout obětovat i ji. V temnotě, která při těch úvahách naplnila její duši, neviděla jedinou jiskřičku naděje. Sloužící byli většinou nevzdělaní a lhostejní lidé, jejich ženy hloupé a apatické. Nejen že by se neodvážili jí pomoci, ale ani by o to nestáli. Byla naprosto bezmocná.

Tina náhle zvedla tvářičku mokrou od slz, jako kdyby naslouchala nějakému vnitřnímu hlasu. Způsob, jakým bylo dítě schopno postihnout ty nejtajnější myšlenky, byl téměř nadpřirozený, stejně jako si i při svém mládí uvědomovala nevyhnutelnost Belesina osudu a jedinou naději, která zbývá slabým.

"Musíme uprchnout, má paní!" zašeptala. "Zaronu vás mít nebude. Odejeme daleko do pralesa.

Půjdeme tak dlouho, dokud nám budou stačit síly, pak si lehneme a umřeme spolu."

V tom okamžiku naplnila Belesinu duši ta tragická síla, která je posledním útočištěm bezmocných. Byla to jediná možnost, jak uniknout stínům, jež ji obklopovaly už ode dne, kdy opustili Zingaru.

"Půjdeme, dítě."

Vstala a začala si natahovat plášť, když ji zastavil tichý Tinin výkřik. Děvčátko vyskočilo, na rty si tisklo prst a oči se mu rozšířily hrůzou.

"Co se děje, Tino?" výraz hrůzy na obličejí dítěte přinutil Belesu ztlumit hlas do pouhého šepotu.

"Někdo je na chodbě," zašeptala Tina a podvědomě se chytila Belesy za ruku. "Zastavil se u našich dveří, ale pak šel dál, ke komnatě na druhém konci chodby - tam, co bydlí hrabě."

"Máš lepší uši než já," zašeptala Belesa, "ale na tom není nic divného, byl to pravděpodobně sám hrabě nebo Galbro."

Přešla ke dveřím a chystala se je otevřít, ale Tina se jí divoce vrhla kolem krku a Belesa cítila, jak

holčičce vystrašeně tluče srdce. "Ne! Ne, má paní! Neotvírejte! Mám strach! Nevím proč, ale mám pocit, že domem obchází něco zlého!"

Zaražená Belesa holčičku pro uklidnění pohladila a natáhla se ke kovovému plíšku, který zakrýval kukátko uprostřed dveří.

"Vrací se!" zachvěla se Tina, "slyším ho!" Tentokrát zaslechla jakýsi tichý zvuk i Belesa - podivné, plíživé našlapování, a se zamrazením si uvědomila, že to není krok nikoho, koho by znala. Nebyl to ani krok Zaronův nebo jiného obutého člověka. Mohl to snad být sám Zaron, který se bosý krade chodbou s úmyslem zavraždit svého spícího hostitele? Vzpomněla si na vojáky, kteří stojí dole na stráži. Jestliže zůstal bukanýr na noc v domě, jistě by stál před jeho komnatou strážný. Kdo se to tedy plížil chodbou? V prvním patře nespál nikdo jiný než ona, Tina, hrabě a Galbro.

Rychle sfoukla svíčku, aby její světlo nepronikalo otvorem kukátka, a odsunula mosaznou klapku.

Všechna světla v chodbě - obvykle celkem dobře osvětlené několika svícemi - zhasla. Temnou chodbou se pohybovala jakási postava. Spíš cítila než viděla neztetelnou pohyblivou hmotu, ale nebyla schopná zahlédnout jakoukoliv podrobnost kromě toho, že má lidské obrysy. Zalila ji chladná vlna hrůzy, přikrčila se a vyděšený výkřik jí zmrzl na rtech. Nebyla to stejná hrůza, jakou v ní vyvolal její strýc, ani strach, který cítila ze Zaron, ani něco takového jako obavy z temného hlubokého pralesa. Byla to slepá, neodůvodnitelná hrůza, která jí sevřela duši ledovým stiskem a přimrazila jazyk na patro.

Postava se přesunula k vrcholku schodiště a tam se na okamžik odrazila ve slabém světle, přicházejícím zdola. Byl to muž, ale podobného muže Belesa v životě neviděla. Měla pocit, že zahlédla vyholenou hlavu s pyšnou, přísnou tvář a lesklou, téměř černou kůží, mnohem tmavší, než byla pleť jejich tmavých krajanů. Hlava se tyčila nad širokými svalnatými rameny, zahalenými do černého pláště. Pak vetřelec zmizel.

Krčila se ve tmě a čekala, že se každou chvíli ozve výkřik některého ze strážných stojících ve velké síni. Ale celé sídlo zůstávalo tiché. Jen odněkud sem zaznívalo tiché kvílení větru, a to bylo vše.

Když se Belesa pokoušela znovu zapálit svíci, cítila, jak se jí potí dlaně. Stále ještě se třásla hrůzou, i když vlastně nedokázala říci, proč ten krátký pohled na postavu na vrcholu schodiště vzbudil v její duši tak strašlivý děs. Uvědomovala si pouze to, že ji ten pohled oloupil o její znovu nabytý klid a rozhodnost a že teď není schopná cokoliv udělat.

Svíčka se rozhořela a její žlutá záře osvětlila Tinin bledý obličej.

"Byl to ten temný cizinec!" zašeptala Tina. "Vím to! Krev mi stydla v žilách, stejně jako když jsem ho viděla na pláži. Ale vždyť dole stojí stráž, cožpak ho nevidí? Neměli bychom jít a říct to hraběti?"

Belesa zavrtěla hlavou. Nestála o to, aby se znovu opakovalo to, co se stalo, když se Tina zmínila o temném cizinci poprvé. A už v žádném případě neměla dost odvahy vyjít sama na temnou chodbu.

"Teď se neodvážíme odejít do pralesa!" otrásla se Tina. "Určitě se ukrývá tam."

Belesa se neptala, jak Tina ví, že temný muž se bude ukrývat právě v pralese; bylo to jediné místo logicky vhodné jako úkryt pro každou špatnou věc, zlého člověka nebo samotného ďábla. A věděla také, že Tina má pravdu, teď by se ani jedna z nich neodvážila opustit opevnění. Její odhodlání, které se nezaleklo ani představy jisté smrti, ji opustilo při pomyslení, že by měla bloudit hlubokým pochmurným pralesem společně s tou děsivou temnou postavou, již zahlédla. Zlomená a plná bezmoci si sedla na okraj gauče a ukryla si tvář do dlaní.

Tina nakonec usnula na gauči. Na dlouhých řasách se jí leskly slzy a v neklidném spánku sebou házela sem a tam. Belesa na ni upírala nevidoucí pohled.

Před ránem si Belesa uvědomila jakousi změnu v ovzduší, vzduch ztěžkl a od moře sem dolehlo vzdálené zadunění bouře. Zhasla svíčku, která už téměř dohořela, a přešla k oknu, odkud viděla jak na moře, tak na temný pás pralesa za pevností.

Mlha zmizela a na východním obzoru se objevil bledý narůžovělý proužek ohlašující svítání. Jenže nad mořem nad západním obzorem se zvedala tmavá masa mračen. Z ní tu a tam vyletěl blesk a ozvalo se zahřmění a tomu najednou jako ozvěna odpovědělo zadunění z pralesa.

Užaslá Belesa pohlédla k temné zelené stěně. K uším jí dolehlo temné rytmičné dunění - hluboký basový zvuk, který určitě nevydával piktský buben.

"Buben!" vzlykla Tina ze spánku a nekontrolovatelně otvírala a zavírala ruce. "Černý muž - tluče do

černého bubnu - v černém pralesu. Oh, Mitro, zachraň nás!"

Belesa se otřásla. Černý mrak na západním obzoru se vzdouval, vířil a zvětšoval se. Dívka v úžasu přihlížela, protože loňského léta nezažili na pobřeží touhle dobou jedinou bouři a ještě nikdy v životě neviděla mrak, který by se podobal tomuhle.

Valil se, jako by přetekl přes okraj světa, temná zvířená masa protkaná modrofialovými záblesky. Převaloval se a s břichem plným větru řval. Třeskot bouře rozechvíval vzduch. A do dunění hromů se míchal jiný zvuk - hukot větru, který se hnal v čele. Blesky rvaly inkoustově černý obzor na kusy. Daleko na moři viděla Belesa do bíla zpěněné vrcholky vln, prchajících před větrem, slyšela jejich těžký řev, který se zesiloval se zkracující vzdáleností.

Ale tady na pevnině se zatím nezvedl ani ten sebemenší vánek. Vzduch byl žhavý a nehybný. Kontrast celé té scény byl až neskutečný - tam nad mořem vichr, blesky a dunění bouře, která se hnala směrem k zemi, tady mrtvé bezdeché ticho. Někde v domě pod Belesou se zabouchla okenice a to klepnutí v dusivém tichu zaznělo hlasitě jako úder kladivem. Pak se odněkud ozval poplašený ženský hlas. Zdálo se však, že většina lidí v pevnosti spí a o přibližujícím se hurikánu nemá ani ponětí.

Uvědomila si, že stále ještě slyší temné pravidelné údery bubnu. Znovu se zadívala k pralesu a naskočila jí husí kůže. Neviděla nic, ale jakýsi okrajový defekt vlastní představivosti jí vnutil obrázek černé, strach nahánějící postavy, dřepící pod černými větvemi a vyklepávající na buben cizokrajného vzhledu onen hypnotizující rytmus.

S nesmírnou námahou zahнала děsivé představy a obrátila pohled zpět k moři, kde právě oblohu rozčísil další blesk. Proti jasnému záblesku spatřila sčerně Zaronovy lodě, zahlédla stany bukanýrů na pláži i písčité svah jižního mysu a kamenitý výběžek severního mysu tak jasně, jako v záři poledního slunce. Řev větru byl hlasitější a hlasitější a pevnost se začala rychle probouzet. Na schodišti zazněly spěšné kroky a jakot Zaronova hlasu naplněného strachem. Bouchly dveře a Valenso mu hlasitým křikem odpovídal, aby přehlušil řev zuřících živilů.

"Proč jste mě nevaroval proti bouři ze západu?" zuřil Zaron. "Jestli kotvy nevydrží -"

"V téhle roční době se ještě nikdy nepřihnala bouře od západu!" křičel Valenso, který vyběhl ze své komnaty v noční košili, tvář vystrašenou a vlasy mu vstávaly hrůzou. "To je práce toho -" zbytek slov už nebylo slyšet, protože se rychle pustil vzhůru po žebříku na pozorovatelnu a za ním se hnal klející bukanýr.

Belesa se krčila u svého okna ohromená a napůl ohluchlá. Vítr sílil každou minutou a hučel stále hlasitěji, až se v něm utopily všechny ostatní zvuky s výjimkou toho k zesílení pravidelného temného dunění bubnu, které se teď vzpínalo jakoby v nelidském triumfu. Bouře dorazila k pobřeží a před sebou hnala napříč zátokou skoro dva kilometry dlouhou bíle zpěněnou horu. Pak se na pobřeží rozpoutalo skutečné peklo. Déšť se řinul v nepřetržitém přívalu a s hroživou zuřivostí splachoval pláž. Vítr narazil do opevnění jako pevná stěna, takže se mohutné trámy, ze kterých bylo opevnění vybudováno, roztrásky jako při zemětřesení. Už první nával vln zaplavil téměř celou pláž a uhasil všechny ohně.

Ve světle blesků viděla Belesa hustou stěnou deště, jak byly stany bukanýrů roztrhány na cáry a odletěly s větrem, viděla, jak se muži potácejí k pevnosti a jak je přívaly vody a poryvy větru srážejí na kolena. A v modrém svitu blesků zahlédla i to, jak se Zaronova loď utrhlá z kotevních řetězů a vítr ji děsivou rychlostí žene ke skalnatému severnímu mysu, který jakoby rozepjal náruč mohutných ostrých balvanů a sevřel ji do svého objetí.

5. Muž z divočiny

Bouře rychle vyčerpala svou zuřivost a slunce vycházelo na modrou, deštěm omytou oblohu. Ve větvích nejbližších stromů se rozezpíval sbor pestrobarevných ptáků a na listí se v mírném ranním vánku jako démanty zatřpytily krůpěje vody.

Na břehu malého potoka, ukrytého ve stínu stromů a hustého křoví, který se klikatil pískem, aby nakonec skončil svou cestu v moři, stál muž. Nakláněl se k vodě a oplachoval si paže a obličej a celou tu činnost provozoval způsobem vlastním svému druhu: hlasitě a spokojeně pohekával a stříkal kolem sebe na všechny strany jako divoký býk. Uprostřed koupele však najednou zvedl hlavu a voda z mokřých

vlasů mu v hustých krupějích stékala na mohutná ramena. Na okamžik strnul v postoji napjatě naslouchajícího člověka, ale pak se jediným pohybem narovnal, vytrhl od pasu meč a obrátil se směrem do vnitrozemí. Pak s ústy úžasem dokořán ztuhl.

Po písku se k němu blížil muž, který byl ještě mnohem větší než on sám. Šel klidně, nepokoušel se skrývat. Pirátovy oči se rozšířily, když jeho pohled přejel po upnutých hedvábných kalhotách, vysokých kožených botách ohrnutých pod kolena, vypasovaném kabátě, který se pod pasem zvonovitě rozšiřoval, a přinejmenším sto let staré čepici kapitána, zdobené stříbrnou krajkou. V ruce cizinec nesl těžkou širokou šavli a o jeho úmyslech nemohlo být pochyb.

Pirátovi najednou zablesklo v očích poznání a muž zbledl jako křída. "Ty!" vydralo se mu z úst. "U Mitry, ty?!"

Pak se ale poněkud vzpamatoval, vychrlil proud kleteb a pozvedl vlastní zbraň. Ve chvíli, kdy s nárazem zazvonila ocel o ocel, se poplašení ptáci zvedli z okolních stromů jako pestrobarevné mračno. Od zkřížených čepelí odletovaly modravé jiskry a pod podrážkami bot šustil písek. Třesk ocele náhle skončil tupým nárazem a zaskřípěním ostří na kosti a jeden z mužů s klokotavým zasténáním klesl na kolena. Rukojeť zbraně mu vyklouzla z chladnoucích prstů, tělo povolilo a padlo do písku, který začal rudnout jeho krví. V poslední chvíli a s obrovskou námahou muž zatápal rukou v opasku, něco z něj vytáhl a pokusil se to vstrčit do úst. V tom okamžiku s ním však otřásla poslední křeč a s rukou na půl cesty znehybněl.

Vítěz se k němu sklonil a zcela bezohledně vytrhl z tuhnoucích prstů záhadný předmět, který nebožtík i po smrti pevně svíral.

Zarono s Valensem stáli na pláži a dívali se na hromady vyplaveného dřeva, které shromažďovali jejich muži - ráhna, kusy stěžňů, polámaná prkna a trámy. Bouře udeřila se Zaronovou lodí o útesy s takovou zuřivostí, že většina vyplavených předmětů se dala použít jen jako palivové dříví. Nedaleko nich stála Belesa s rukou položenou na Tininých ramenou a naslouchala jejich řeči. Belesa byla bledá a apatická, lhostejná k tomu, co jí osud pro příští dny připravil. Slyšela sice, co oba muži říkají, ale téměř jejich slova nevnímala. Byla zdrcena zjištěním, že je jen figurkou ve hře a nezáleží na tom, jaká hra to bude - zničený mladý život, který se dál nekonečně potáhne na tomhle pustém pobřeží, nebo život otrokyně, pokud se jim podaří zajistit si nějaký prostředek k návratu do civilizace.

Zarono zuřivě klel, ale Valenso byl jakoby napůl ochromen. "V téhle roční době nikdy bouře ze západu nepřicházejí," mumlal si starý hrabě spíše pro sebe a očima, v nichž probleskovala nepřítelost, zíral na muže zachraňující kusy dřeva. "Tu bouři, která zničila loď, na jejíž palubě jsem se chystal uprchnout, sem nepřivedla náhoda. Uprchnout? Lafil mě tady do pastí jako krysu. Všichni jsme tady chyceni jako krysy v pastí - "

"Nevím, o čem mluvíte," zavrčel Zaron a zuřivě se popotahoval za pěstěný knírek. "Od chvíle, kdy vás včera večer ten malý světlolasý parchant vyděsil svou historkou o černém muži, který připlul po moři, z vás člověk nedostane rozumné slovo. Já však nejsem ochotný strávit zbytek života na tomhle prokletém pustém pobřeží. Deset mých lidí pohltilo peklo s lodí, ale mám jich pořád ještě sto šedesát. Vy jich máte stovku. V pevnosti máte nástroje a nářadí a v pralese je dostatek dřeva. Postavíme novou loď. Pošlu skupinu chlapů porážet stromy, jen co dokončí sbírání dřeva na pláži."

"Zabere to celé měsíce," zabručel hrabě.

"Dobrá, a jak byste chtěl náš čas využít lépe? Jsme tady a dokud nepostavíme loď, tak se odsud nedostaneme. Měli bychom nejspíš postavit něco jako katr, ale ještě nikdy jsem nenarazil na překážku, která by mě zdržela na dlouho. Doufám, že ta bouře rozlámala na kousky i karaku toho psa Strombanniho. Zatímco budeme stavět loď, budeme současně pátrat i po Tranicově pokladu."

"Tu loď nikdy nedostavíme," prohlásil najednou Valenso zachmuřeně.

Zarono se k němu se zuřivým výrazem otočil. "Začnete už konečně mluvit rozumně? Kdo je ten prokletý černý muž?"

"Prokletý, to je to správné slovo," přikývl Valenso a upíral oči na moře. "Je to stín mé vlastní krvi zbrocené minulosti, který se zhmotnil, aby mě štvál po celém světě jako zvěř, dokud mě nezažene do pekla. Kvůli němu jsem uprchl ze Zingary, v marné naději, že na širém oceánu ztratím mou stopu. Měl jsem

vědět, že mě dříve či později vyčenichá."

"Jestliže ten muž opravdu připlul, musí se ukrývat v pralese," odplivl si Zaron. "Pročešeme prales a vykouříme ho."

Valenso se drsně zasmál. "To byste mohli spíš chytat stíny, které prchají před mračny zastírajícími měsíc, jedovatého plaza za noci ve skalách, mlhu, která vystupuje o půlnoci z močálu."

Zarono na něj vrhl nejistý pohled a bylo vidět, že pochybuje o Valensově přičetnosti. "Co je to za muže? Nemůžete přestat s těmi tajemnými dvojsmysly?"

"Stín mé vlastní krutosti a touhy po moci, hrůza, která vystoupila z dávno minulých časů - ne muž z masa a krve, ale -"

"Plachta, ahoj!" vykřikla v tom okamžiku hlídka na severním mysu.

Zarono se otočil a jeho hlas prořízl vzduch. "Znáš ji?"

"Tak jest!" zněla vzdálená odpověď. "Je to Rudá ruka!"

Zarono zaklel jako šílený. "Strombanni! O d'ábla neměj strach! Jak se mu podařilo přežít tu strašlivou bouři?!" Bukanýřův hlas se rozlehl po pláži jako zatroubení polnice. "Zpátky do pevnosti, psi!"

Dřív než se poněkud pocuchaná Rudá ruka objevila za severním mysem, nezůstalo na pláži po lidech ani stopy. Palisáda se zaplnila hlavami v helmicích a pestrobarevných šátcích. Bukanýři přijali nové spojení se snadnou přizpůsobivostí dobrodruhů a služebníci hraběte s odevzdaností a lhostejností sloužících.

Zarono vztekle skřípěl zuby, když od lodi odrazil člun a on na přídí uviděl světlou hlavu svého soka. Člun uvázl na písku a Strombanni sám vykročil k pevnosti.

Zastavil se v bezpečné vzdálenosti od palisády a vykřikl hlasem, který se jasně nesl tichým ránem:

"Pevnost, ahoj! Rád bych si s vámi promluvil."

"Dobrá," křikl na něj Zaron, "tak proč to neuděláš?"

"Když jsem sem minule přišel s bílou vlajkou, dostal jsem místo odpovědi šíp, který se zlomil na mém krunyři," zařval pirát.

"Řekl sis o to!" odpověděl mu Valenso. "Varoval jsem tě, aby ses držel dál od pevnosti."

"Teď chci slib, že se něco takového nebude opakovat!"

"Máš můj slib!" potvrdil Zaron s jízlivým úsměvem.

"Tvým slibům nevěřím, ty zingarský pse! Chci Valensovo slovo."

V hraběti přece jen přetrvala určitá dávka šlechtické cti. Když odpovídal, bylo z jeho hlasu cítit autoritu.

"Pojď blíž, ale tví muži ať zůstanou na svých místech. Nikdo nevystřelí."

"To mi stačí," prohlásil Strombanni okamžitě. "Ať už jsou hříchy Korzettů jakékoliv, jejich slovu se dá věřit."

Potom vykročil kupředu, zastavil před branou a spokojeně se zašklebil do Zaronovy nenávisti stažené tváře.

"Jak vidím, Zaron, máš o loď míň, než když jsem tě viděl naposled, co?" prohlásil uštěpačně. "Jenže vy Zingařané jste jako námořníci nikdy za moc nestáli."

"A jakým zázrakem se podařilo zachránit loď tobě, ty vyvrženče messantijských kanálů?" zasyčel bukanýr.

"Několik kilometrů na sever je úzká zátoka, chráněná dvěma vysokými hřbety, které zastavily hlavní nápor bouře," odpověděl Strombanni. "Kotvil jsem v ní. Kotvy se sice posunuly, ale přece jen stačily loď udržet dost daleko od pobřeží."

Zarono se zamračil, Valenso mlčel. Hrabě o zmíněné zátocce nevěděl, protože jeho lidé v zásadě žádné výzkumné výpravy po okolí nepodnikali. Bylo to způsobeno jak obavami z Piktů, tak nedostatkem zvědavosti, ale především tím, že v okolí pevnosti bylo neustále dost práce a na podobné výpravy nezbýval čas.

"Přišel jsem vám nabídnout výměnný obchod," prohlásil Strombanni.

"Nemáme, co bychom s tebou vyměnili, jen údery mečů," zavrčel Zaron.

"Já si myslím něco jiného," ušklíbl se Strombanni. "Jasně jste ukázali své úmysly ve chvíli, kdy jste zavraždili Galaca, mého prvního důstojníka, a oloupili ho. Až do dnešního rána jsem si myslel, že Tranicův poklad má Valenso. Ale kdyby ho jeden z vás skutečně měl, neobtěžovali byste se tím, abyste

mě sledovali, zabili mého prvního důstojníka a oloupili ho o tu mapu."

"Mapu?" vykřikl Zaron a narovnal se.

"Nesnažte se zapírat," zasmál se Strombanni, ale v očích mu hořel hněv. "Vím, že mapu musíte mít vy. Piktové nechodí v botách!"

"Ale to - " začal hrabě, ale Zaron ho umlčel rychlým posuňkem.

"A kdybychom tu mapu měli, co nám za ni vlastně chceš nabídnout?" zeptal se.

"Pusťte mě do pevnosti," navrhl Strombanni. "Pak si můžeme promluvit."

Pečlivě se vyhýbal tomu, aby zvedl oči k řadě hlav vyhlížejících nad vrcholem palisády, ale ti, ke kterým mluvil, mu porozuměli. Strombanni má loď. Ta skutečnost má nesmírnou váhu ať už v boji, nebo při dohodě. Jenže bez ohledu na to, kdo bude té lodi velet, vejde se na její palubu jen omezený počet lidí. Ať už na ní odpluje kdokoliv, zbytek lidí musí zůstat tady. Bylo vidět, jak se na tvářích tichého zástupu na ochozu palisády objevilo napětí.

"Tví muži zůstanou na svých místech," varoval Zaron a jeho posuněk zahrnul člun vytažený na pláži i loď v zátocě.

"Jistě. Ale doufám, že nemáte v úmyslu zajmout mě a použít jako rukojmí!" Nevesele se zasmál. "Chci Valensovo slovo na to, že to neuděláte a že mě během hodiny necháte živého a nezraněného opustit zdi pevnosti, ať už se dohodneme, nebo ne."

"Máš můj slib," potvrdil hrabě.

"Dobrá. Pusťte mě dovnitř a promluvíme si."

Brána se pootevřela a zase zapadla. Vůdcové všech tří skupin zmizeli uvnitř obytného sídla. Obyčejní muži na obou stranách tiše pozorovali své protivníky. Ti na ochozu pevnosti skupinku vedle člunu a za ní řadu postav v poloviční zbroji, které lemovaly lodní zábradlí karaky zakotvené v zátocě, a naopak.

Belesa s Tinou se krčily na horním konci schodiště vedoucího z velké síně. Muži si jich nevšíмали. Na jednom konci stolu seděli Valenso, Galbro, Zaron a Strombanni. Jinak byla obrovská místnost prázdná. Strombanni si mohutnými doušky nalil do hrdla víno a postavil prázdný pohár na stůl. Dojem mírnosti a poctivosti, jenž na první pohled vyvolával jeho zdánlivě dobromyslný vzhled, popírala krutá a zrádná světélka, která mu blýskala v očích. Mluvil však celkem přímo a k věci.

"Všichni chceme ten poklad, který někde v okolí téhle zátoky ukryl starý Tranicos," prohlásil. "Každý z nás má něco, co potřebují ti ostatní. Valenso řemeslníky, zásoby a opevnění, které nás ochrání před Pikty. Ty Zaron, máš mou mapu. A já mám loď."

"Víš, co by mě v téhle chvíli zajímalo?" nadhodil Zaron. "Když jsi měl všechny ty roky mapu, proč ses nevydal za pokladem už dávno?"

"Já ji neměl. Byl to ten pes Zingelito, kdo probodl starého lakomce a ukradl mapu. Jenže neměl ani loď ani posádku a trvalo mu přes rok, než oboje získal. Když se konečně vydal za pokladem, vrhli se na ně Piktové a zabránili jim vyložit se. Jeho posádka se vzbourila a přinutila ho vrátit se do Zingary. Jeden z nich mu mapu ukradl a nakonec ji prodal mně."

"Proto Zingelito tuhle zátoku znal," zabručel hrabě.

"Takže sem vás zavedl ten pes, hrabě?" zeptal se Strombanni. "Že mě to nenapadlo dřív. Kde je?"

"Bezpochyby v pekle, protože to byl bývalý bukanýr. Zabili ho Piktové, přepadli ho v pralese. Určitě hledal ten poklad."

"Výborně!" rozzářil se spokojeně Strombanni. "Nevím, jak jste přišli na to, že mapu má právě můj první důstojník. Důvěřoval jsem mu a mí chlapi mu věří víc než mně, takže jsem mu ji svěřil, aby ji schoval u sebe. Jenže dneska ráno se ještě s několika muži vydal na pevninu a po nějaké chvíli se od nich oddělil. Našli jsme ho mrtvého nedaleko pláže a mapa byla pryč."

Někdo ho zabil šavlí. Chlapi by mě byli určitě obvinili, že jsem to udělal já, ale já jim ukázal stopy, které tam zanechal vrah, a dokázal jsem jim, že moje jsou úplně jiné. Vím naprosto jistě, že to neudělal nikdo z mé posádky, protože ani jeden muž nemá boty, které by zanechávaly podobné stopy. A Piktové nenosí boty vůbec. Takže to musel být Zingaraň."

Takže vy máte mapu, ale nemáte poklad. Kdybyste ho měli, nepustili byste mě dovnitř. Já vás zase mohu držet v obklíčení a nepustit vás ven. Nebudete moci pátrat po pokladu, a i kdyby se vám to nějakým

způsobem podařilo, stejně nemáte loď, na které byste ho odvezli.

Takže moje nabídka zní takto: Zaronu, ty mi dáš mapu. A vy, hrabě, mi dáte čerstvé maso a další zásoby. Moji muži nemají po té dlouhé plavbě daleko ke kurdějím. Za to vezmu vás tři, lady Belesu a tu její holku na palubu a vysadím vás nedaleko jednoho ze zingarských přístavů nebo Zaronu poblíž některého z bukanýrských shromaždišť, protože v Zingaře by ho, myslím, čekala tak akorát katova oprátka. A abychom celou tu smlouvu pojistili, přidám každému z vás tři nějaký díl pokladu."

Bukanýr se zamyšleně popotahoval za knírek. Věděl, že i kdyby takovou smlouvu uzavřeli, Strombanni by ji nikdy nedodržel. Zaronu proto ani nenapadlo o jeho nabídce uvažovat. Jenže odmítnout Strombanniho návrh rovnou by znamenalo vyvolat okamžitou srážku. Napínal svůj schopný mozek, aby našel způsob, jak piráta obelstít. Toužil po Strombanniho lodi stejně chtivě jako po ztraceném pokladu. "Co by nám mohlo zabránit v tom, abychom tě teď nepoužili jako rukojmí a nenabídli tě tvým lidem výměnou za loď?"

Strombanni se zasmál. "Myslíš, že jsem blázen? Moji lidé dostali příkaz, že jestli se do hodiny neukáží na pláži, mají zvednout kotvy. Totéž udělají, pokud by tušili nějakou zradu. Mohli byste mě na pláži stáhnout zaživa z kůže a nepomohlo by vám to ani v nejmenším. A kromě toho mám slovo hraběte Valensa."

"Mé slovo platí," potvrdil Valenso. "Skonči se svými výhrůzkami, Zaronu."

Zaronu mlčel. Jeho mysl byla plně zaměstnána vymýšlením plánů, jak získat Strombanniho loď a pokračovat ve vyjednávání, aniž by musel prozradit skutečnost, že mapu nemá. Horečnatě přemýšlel, kdo tedy, u Mitry, tu mapu vlastně má.

"Vezmi s sebou na zpáteční plavbu i mou posádku," začal. "Nemohu tady nechat své věrné a oddané muže - "

Strombanni si pohrdavě odfrkl. "Proč mě rovnou nepožádáš o mou šavli, abys mi podřízl krk? Opustit své věrné a oddané - pch! Ty bys opustil i vlastního bratra, kdybys věděl, že tím něco získáš! Nic takového! Nedovolím ti přivést na mou palubu tolik mužů, abys mohl vyvolat vzpouru a obsadit loď."

"Dej nám den na rozmyšlenou," naléhal Zaronu, který chtěl získat čas.

Strombanniho těžká pěst dopadla na stůl s takovou silou, až poháry poskočily. "Ne, u Mitry! Chci vaši odpověď teď!"

Zaronu prudce vstal a jeho vychytralost se utopila v zuřivém vzteku. "Ty baračský pse! Já ti dám odpověď hned, přečtu ti ji z tvých vlastních střev..."

Strhl si z ramen plášť a uchopil rukojeť své šavle. Strombanni vyskočil s řevem, takže se jeho židle převrátila a dopadla s třeskem na zem. Valenso se také zvedl a s rozpráženými rukama se vrhl mezi ně. Oba mořští brigandi se k sobě nakláněli přes široký stůl a tváře měli stažené hněvem. "Pánové, dost! Zaronu, Strombanni má mé slovo!"

"Ten hnusný podvodník vašeho slova zneužívá!"

"Ustupte nám z cesty, pane," zavrčel vztekle pirát a v jeho hlase se chvěla touha po krvi. "Tady na vašem slibu netrvám. Nikdo nebude považovat vaše slovo za porušené, když si s tím lumpem hned a na místě vyřídíme náš spor zkříženými zbraněmi."

"Dobře řečeno, Stromby!" zazněl najednou do jejich hádky pobaveným tónem hluboký zvučný hlas, který se jim ozval za zády. Všichni se rychle otočili a zůstali stát s otevřenými ústy. Belese nahoře na schodišti se z úst vydral proti její vůli slabý výkřik.

Zpoza závěsu, který napůl kryl vstup do haly, vykročil muž a bez sebemenšího zaváhání přistoupil ke stolu. Zdálo se, jako by okamžitě ovládl celou skupinku a všichni pocítili, jak se atmosféra i celá situace náhle změnily.

Cizinec byl mnohem větší a mnohem svalnatější než kterýkoliv z obou kapitánů, ale navzdory udivující velikosti se i ve vysokých kožených botách ohnutých pod kolena pohyboval s půvabem velké kočkovité šelmy. Nohy mu kryly přiléhavé kalhoty z bílého hedvábí. Nebesky modrý kabátec do půli stehén, zúžený do pasu, odkrýval bílou košili z jemného plátna rozhalenou u krku a v pase přepásanou rudou šerpou. Kabátec byl ozdoben velkými kulatými knoflíky ze stříbra, stříbrem byly vyšity i široké manžety, saténový límec a chlopně kapes. Stříbrnou krajkou zdobený námořnický klobouk doplňoval jeho přinejmenším sto let staré oblečení. U boku mu visela těžká šavle.

"Conan!" vykřikli oba kapitáni současně a Valenso i Galbro při zvuku toho jména pobledli.

"A co má být?" obr klidně přistoupil ke stolu a pobaveně se usmíval jejich úžasu.

"Jak - co tady děláte?" vypravil ze sebe majordom. "Jak jste se sem dostal, nezvaný a neohlášený?"

"Přelezl jsem palisádu na východní straně, zatímco jste se vy hlupáci hádali u brány," odpověděl Conan zingarsky se silným cizím přízvukem. "Každý v pevnosti natahoval krk k severu. Sem do domu jsem vklouzl, když jste otevírali bránu Strombannimu. A od té chvíle jsem tady a s velkým zájmem vás poslouchám."

"Myslel jsem si, že jsi mrtev," prohlásil Zarono pomalu. "Asi před třemi roky zahlédl někdo trup tvé lodi na mořských útesech Korálového pobřeží a od té doby o tobě na pobřeží nikdo neslyšel."

"Neutopil jsem se se svou posádkou," odpověděl mu Conan. "Musel bych spadnout do většího moře, než je tohle, abych se v něm utopil. Doplavat jsem na břeh a nějakou dobu bojoval jako žoldněř v Černých královstvích. Pak jsem se vrátil na sever a bojoval pod barvami aquilonského krále. Dalo by se říct, že se ze mne stal známý člověk a úctyhodná osoba," nevesele se usmál a přítomným přeběhl po zádech mráz, protože obrovský Cimmeřan na okamžik vypadal jako hladový vlk, "tedy nějakou dobu jsem byl úctyhodnou osobou, dokud jsme neměli malou neshodu s tím oslem Numedidem. Ale zpátky k obchodu, bratři lumpové!"

Zatím nahoře na schodišti malá Tina vzrušeně objímala Belesu a upírala oči na obrovskou postavu dole.

"Conan! Má paní, to je Conan! Podívejte! Podívejte se na něj!"

Belesa zírala na mohutného cizince se stejným úžasem, jako by zírala na některou postavu ze svých pohádkových knih, jež by se jí najednou zhmotnila před očima. Kdo z přímořských národů by neznal divoké, neuvěřitelné a krvavé historky o Conanovi, divokém tulákovi, bývalém kapitánovi baračských pirátů a největší metle oceánu? Kdo by neslyšel o jeho spojení s Bělí, shemitskou pirátkou, o nájezdech, které na její černé galěře Tygřice pořádali podél celého západního pobřeží od Černých království až po přístavy Argosu a Zingary? Celé tucty balad a písní opěvovaly jeho divoké a odvážné činy. Toho muže nebylo možné si nevšimnout. Vstoupil na scénu a stal se okamžitě silou, která veškeré dění přizpůsobila k obrazu svému. A do poplašených a zmatených Belesiných myšlenek se najednou vmísil Belesin ženský instinkt. Jak se ten proslulý dobrodruh zachová k ní? Bude hrubý a lhostejný jako Strombanni nebo chlipně chtivý a násilný jako Zarono?

Valenso se konečně vzpamatoval ze šoku, který utrpěl ve chvíli, kdy pod střechou vlastního střeženého domu našel nezvaného cizince. Věděl, že Conan je Cimmeřan, narozený a vychovaný v kamenitých pláních a horách dalekého severu, a podle toho, co se o něm vypráví, se jeho síla, rychlost a vytrvalost vymyká hranicím, omezujícím většinu civilizovaných mužů. Došel k názoru, že je skoro pochopitelné, že se barbar dostal do domu snadno a nepozorovaně, ale srdce se hraběti téměř zastavilo, když si uvědomil, že to, co dokázal obrovitý Cimmeřan, by bezpochyby dokázali i jiní barbari - například tmaví, mlčenliví Piktové.

"Jak jste se sem dostal?" zeptal se. "Přišel jste po moři?"

"Přišel jsem z pralesa," pohodil Conan hlavou směrem k východu.

"Žil jste mezi Pikty?" zeptal se Valenso chladně.

V Cimmeřanových očích na okamžik zableskly modré plaménky. "Dokonce i Zingařan by mohl vědět, že mezi Pikty a Cimmeřany nikdy nebyl mír a taky nikdy nebude," odsekl nakonec s kletbou. "Naše nepřátelství je starší než sám svět. Kdybyste řekl něco podobného některému z mých méně mírných soukmenovců, ležel byste už touhle dobou na zemi s rozřátou hlavou. Ale máte štěstí, že jsem žil mezi vámi, civilizovanými lidmi, dost dlouho na to, abych dokázal tolerovat vaši nevědomost a nedostatek všeobecného taktu, neotesanost, s jakou jednáte s mužem, který po cestě divočinou, dlouhé skoro šestnáct set kilometrů, dorazil k vašemu prahu. Ale na tom nezáleží."

Pak se obrátil k oběma kapitánům. "Podle toho, co jsem vyslechl," ušklíbl se, "jsem pochopil, že se tady dohadujete o jakousi mapu."

"Do toho ti nic není," zavrčel Strombanni.

"Není to náhodou tahle?" usmál se Cimmeřan zlomyslně a z kapsy kabátu vytáhl poněkud pomačkaný předmět - nevelký kus pergamenu, pokreslený červenými čarami.

Strombanni na ni upřel nevěřící zrak a zbledl. "Moje mapa!" vykřikl. "Kde jsi ji vzal?"

"Sebral jsem ji tvému prvnímu důstojníkovi Galacovi, když jsem ho zabil," odpověděl Conan s mírně

nevhodným potěšením.

"Ty pse!" zařval Strombanni a otočil se k Zaronovi. "Ty jsi tu mapu nikdy neměl! Lhal jsi - "

"Nikdy jsem taky ale neřekl, že ji mám," odsekl mu Zaron. "Zapletl ses do toho sám. Nebuď blázen.

Conan je sám, kdyby měl posádku, už dávno by nám všem podřezali krky. Sebereme mu mapu - "

"Tu nikdy nedostanete!" zasmál se Cimmeřan divoce.

Oba muži se k němu s kletbami vrhli. Bleskově o krok ustoupil, zmáčkl pergamen v pěsti a hodil ho na žhavé uhlíky v krbu. S neartikulovaným řevem se Strombanni pokusil proběhnout kolem něj, ale Cimmeřan mu uštědřil takovou ránu pěstí za ucho, že padl napůl v bezvědomí k zemi. Zaron vytrhl od pasu šavli, ale než stačil zaútočit, vyrazila mu ji Conanova čepel z ruky.

Zaron se zapotácel nazpět ke stolu a v očích mu hořelo samo peklo. Strombanni se pracně vztyčil na nohy, oči měl zakalené a z tržné rány za uchem mu stékal pramínek krve. Conan se natáhl přes stůl a hrot šavle v jeho natažené ruce se zlehka dotkl hrudi hraběte Valensa.

"Ne aby vás napadlo volat své vojáky, hrabě," prohlásil Cimmeřan tichým hlasem. "Ani slovo, rozumíte? A ty taky ne, ty psí hlavo!" ušklíbl se Conan na Galbra, který však nevypadal, že by se chtěl pokusit o nějaké hrdinství. "Mapa shořela na popel, a když kvůli tomu poteče krev, nic se tím nespraví. Sedněte si. Všichni."

Strombanni zaváhal, ruka mu podvědomě zabloudila ke koši šavle, ale pak se ušklíbl, pokrčil rameny a nevrle se posadil ke stolu. Ostatní ho pomalu následovali. Conan zůstal stát a tyčil se vysoko nad stolní deskou, zatímco jeho nepřátelé jej pozorovali s očima plnými trpké nenávisti.

"Teď jste se snažili dohodnout a bylo zábavné poslouchat, jak se každý z vás pokoušel smlouvat. Právě to chci i já. Dohodnout se s vámi."

"A co nám chceš nabídnout?" zasyčel na něj Zaron.

"Nic víc a nic míň než Tranicův poklad."

"Cože?" všichni čtyři muži vyskočili.

"Sedněte si!" zařval Conan a udeřil těžkou čepelí do stolu.

Dopadli nazpět na židle, napjatí a se vzrušenými výrazy. Conan se široce usmál, spokojený dojmem, který jeho slova vyvolala, a pokračoval.

"Ano! Našel jsem ten poklad dřív, než jsem získal mapu. Proto jsem ji spálil. Já ji totiž nepotřebuju a ten poklad už nenajde nikdo, pokud mu já neukážu, kde je ukrytý!"

Upírali na něj pohledy a v očích měli vraždu.

"Lžeš," řekl Zaron, ale bez valného přesvědčení. "Už jsi nám jednou lhal. Řekl jsi, že jsi přišel z lesů, a přece tvrdíš, že jsi nežil s Pikty. Každý ví, že všude kolem je divočina, kde žijí jen kmeny Piktů. Nejbližší výspy civilizace jsou aquilonské pohraniční opevnění na Hromové řece, stovky kilometrů na východ."

"Právě odtud jsem přišel," odpověděl Conan nevzrušeně. "Myslím, že jsem první běloch, který prošel napříč Piktskou divočinou. Když jsem musel uprchnout z Aquilonie, překročil jsem hranice Piktské divočiny. Narazil jsem tam na skupinu Piktů a jednoho z nich jsem zabil. Bohužel mě během boje některý z nich zasáhl do hlavy kamenem z praku a ti psi mě dostali živého. Byli to příslušníci klanu Vlků a ti mě nakonec vyměnili s Jestřáby za jednoho svého náčelníka, kterého Jestřábové zajali. Jestřábové mě odnesli téměř sto šedesát kilometrů na západ, aby mě umučili u kůlu v jejich hlavní vesnici, ale já se při jedné vhodné příležitosti vyprostil z pout, zabil jejich náčelníka a tři nebo čtyři další bojovníky a dal se na útěk."

Nemohl jsem se vrátit, protože jsem je měl v patách a hnali mě neustále k západu. Před několika dny jsem je setrásal a u Croma, na místě, kde jsem před nimi našel útočiště, jak se ukázalo, byl ukryt Tranicův poklad! Našel jsem ho celý - truhlice plné oblečení a zbraní - odtamtud mám taky své šaty a zbraně - a uprostřed toho všeho - Tothmekriho šperky a drahokamy, které se třpytí jako hvězdy na nočním nebi! A taky starého Tranica a jeho jedenáct kapitánů, kteří sedí kolem ebenového stolu a zírají na to bohatství, tak jak na ně zírají celých sto let."

"Cože?"

"Ano!" zasmál se barbar. "Tranicos zemřel uprostřed svého bohatství a všichni ostatní s ním. Jejich těla se nerozpadla ani nevyschla. V křeslech kolem stolu, oblečení jako kdysi, ve svých vysokých botách, ve ztuhlých rukou svírají poháry s vínem, a tak tam sedí celých sto let."

"To je přece nemožné!" prohlásil Strombanni nejistě, ale Zaronu jen zavrčel:

"Co na tom záleží? My chceme ten poklad. Pokračuj, Conane!"

Conan se usadil ke stolu, nalil si pohár vína a než pokračoval v řeči, vyprázdnil jej do dna.

"To je první víno, které jsem okusil po tom, co jsem opustil Aquilonii, u Croma! Ti prokletí Jestřábové se mi drželi v patách tak těsně, že jsem měl sotva čas zhltnout nějaký ten ořech nebo kořínek, které jsem našel cestou. Občas jsem si chytil nějakou žabu a snědl ji syrovou, protože jsem se neodvážil rozdělat oheň. A taky jsem toho moc nenaspal."

Netrpělivi posluchači mu dali dost otevřeně najevo, že jeho dietní strava a zásobovací obtíže na cestě je ani v nejmenším nezajímají, ale že by raději slyšeli něco bližšího o pokladu.

Znovu se zlomyslně usklíbl a shrnul své vyprávění. "Dobrá, takže když jsem narazil na poklad, zůstal jsem několik dnů na místě a odpočíval jsem. Udělal jsem si oka a nachytil pár zajíců a taky čekal, až se mi alespoň částečně zahojí má zranění. Na západním nebi jsem občas zahlédl kouř, ale myslel jsem si, že to bude nějaká piktská vesnice na pobřeží. Dával jsem si nesmírný pozor, abych se nějak neprozradil, ale jak se zdá, leží poklad na místě, kterému se Piktové vyhýbají. Pokud mě objevili, nedali to nijak najevo. Včera v noci jsem se pustil dál na západ a měl jsem v úmyslu dorazit na pobřeží několik kilometrů na sever od místa, ze kterého jsem viděl stoupat kouř. Už mi k pobřeží chyběl jen kousek, když se přihnala ta bouře. Ukryl jsem se v malé jeskyni a čekal, až to skončilo. Pak jsem vylezl na strom, abych se rozhlédl po Piktech, a zahlédl jsem Strombyho karaku zakotvenou u pobřeží a jeho muže, kteří právě vystupovali na pevninu. Zrovna jsem mířil do jeho tábora na pláži, když jsem narazil na Galaca. Zabil jsem ho, protože jinak by on zabil mne. Měli jsme mezi sebou nějaké nevyřízené účty z minulosti."

"Copak ti udělal?" zeptal se zvědavě Strombanni.

"No, kdysi před léty mě připravil o jedno děvče. Ani by mě nenapadlo, že má u sebe něco takového jako tu mapu, kdyby se ji těsně před smrtí nepokusil sníst. Samozřejmě, že jsem poznal, o co jde, a právě jsem přemýšlel, jak bych ji mohl využít, když se objevil zbytek tvých chlapů, kteří našli mrtvé tělo. Ležel jsem v houští sotva nějaký tučet metrů od tebe, když ses s nimi o všem dohadoval. Došel jsem k názoru, že uzrál čas, abych se ukázal na scéně!"

Znovu se rozesmál, když uviděl Strombanniho rozzuřenou tvář. "Takže během té doby, co jsem tam ležel, jsem se vlastně dozvěděl, o co jde, kromě jiného i to, že Zaronu a Valenso jsou v pevnosti několik kilometrů na jih. Zaslechl jsem i to, jak jsi prohlásil, že tu vraždu a krádež mapy má určitě na svědomí Zaronu, takže se za ním vydáš a pod záminkou vyjednávání se ho pokusíš ve vhodné chvíli zabít a získat mapu zpátky - "

"Pse," zasípal Zaronu.

Přestože byl Strombanni zsinálý vztekem, stačil se pohrdavě zasmát. "To sis myslel, že bych hrál poctivě s lumpem, jako jsi ty? Pokračuj, Conane."

Cimmeřan se usklíbl. Bylo jasné, že se úmyslně snaží rozdmýchat mezi oběma muži oheň nenávisti.

"Potom už toho moc nebylo. Prošel jsem přímo okrajem pralesa, zatímco jste se s lodí přesouvali podél pobřeží, a vplížil jsem se do pevnosti dřív než ty. Tvůj odhad, že bouře zničila Zaronovu loď, byl dobrý, ale měl jsi výhodu, že dobře znáš okolí i zátoku."

No a to je celá moje historka. Já mám poklad, Stromby má loď, Valenso zásoby. U Croma, tak teď nevím, Zaronu, jak do celé té věci zapadáš ty. Ale aby se neřeklo, zahrnul jsem i tebe do společných plánů. Můj návrh je velice jednoduchý.

Poklad rozdělíme, na čtyři díly. Stromby a já dostaneme po čtvrtině a odplujeme s nimi na palubě Rudé ruky. Vy s Valensem dostanete taky po čtvrtině a stanete se pány místního pobřeží nebo si můžete pomalu postavit loď z pokácených a nařezaných stromů, jak si budete přát."

Valenso zbledl ještě víc a Zaronu divoce zaklel, zatímco Strombanni se tiše usmíval.

"Jsi vážně takový blázen, že by sis troufl vstoupit sám se svým podílem na palubu Strombanniho lodi?" zasípal zuřivě Zaronu. "Podřízne ti krk dřív, než se vám za zády ztratí pevnina."

Conan se zasmál s neličeným potěšením. "Je to jako v té hádance o vlku, koze a zeli," přikývl. "Jak je dostat na druhou stranu řeky, aniž by vlk sežral kozu a koza zeli."

"A to v tobě vzbouzí ten váš zvrhlý cimmerský humor!" stěžoval si Zaronu.

"Já tady nezůstanu," vykřikl Valenso a v očích se mu znovu objevily nepřčetné jiskérky. "Poklad

nepoklad, musím pryč!"

Conan po něm vrhl odhadující kosý pohled. "No, v tom případě," prohlásil, "co kdybychom to udělali takhle: rozdělíme poklad, jak už jsem řekl. Pak Strombanni vezme na palubu Zaronu, Valensa a ty členy posádky pevnosti, které hrabě určí. Já se stanu velitelem pevnosti a necháte mi tady zbytek Strombanniho mužů a všechny muže Zaronovy. Já si postavím vlastní loď."

Zdálo se, že Zaronovi není dobře. "Takže mám na vybranou mezi tím, zůstat tady ve vyhnanství, nebo opustit svou posádku, nastoupit sám na palubu Rudé ruky a dát si tam podříznout krk?"

Conanův veselý smích se poněkud zvláště rozléhal pod mohutnými trámy velké síně, když žoviálně poplácal Zaronu po zádech, aniž si všimal jeho vražedných pohledů. "Pochopil jsi to naprosto přesně, Zaronu!" prohlásil. "Buď zůstaneš tady a my se Strombany odplujeme, nebo s ním odpluješ sám, ale necháš mi tady své muže."

"To s sebou raději vezmu Zaronu," prohlásil Strombanni s mírně zneklidněným výrazem. "Ty bys proti mně dokázal vzbouřit mé muže, Conane, a podříznout mi krk, než bychom dorazili k Baračským ostrovům."

Zaronovi začal po tváři stékat pot. "Kdybychom nastoupili na palubu toho ďábla, nedostali bychom se já, hrabě ani jeho neteř živí na pevninu," prohlásil. "Vy oba jste v téhle síni v mé moci. Moji lidé ji obklíčí. Co mi zabrání, abych vás oba nezabil?"

"Nic," připustil Conan pobaveně, "kromě toho, že jestli to uděláš, Strombanniho muži odplují s lodí a ty zůstaneš tady na pustém pobřeží, kde tě nakonec lapnou Piktové a umučí tě u kůlu. Možná i to, že kdybys zabil mne, už nikdy nenajdeš poklad. Ale především to, že jestli otevřeš ústa, abys zavolal své muže, rozpoltím ti hlavu až k bradě!"

Conan se při řeči usmíval, jako kdyby se jednalo o nějakou opravdu veselou situaci, ale dokonce i Belesa cítila, že každé slovo, které řekl, myslel vážně. Tasenou šavli měl položenou napříč přes kolena, zatímco Zaronu měl svou zbraň u pasu, to znamená pod stolem a prakticky z dosahu. Galbro nebyl voják a Valenso, jak se zdálo, nebyl s to se rozhodnout, co má dělat.

"To je ono!" vykřikl Strombanni s kletbou. "Rychle bys zjistil, že my dva nejsme snadná kořist!"

Souhlasím s Conanovou nabídkou. Co vy, Valenso?"

"Já musím okamžitě opustit tohle pobřeží!" zašeptal Valenso s nepřítelným pohledem. "Musím si pospíšet - musím odjet - daleko - rychle!"

Strombanni se zamračil, protože mu chování hraběte připadalo divné, ale pak se s ďábelským úšklebkem obrátil k Zaronovi. "A co ty, Zaronu?"

"Co mi zbývá?" zavrčel Zaronu. "Dovol mi vzít na palubu Rudé ruky mé tři důstojníky a čtyřicet mužů a jsme dohodnutí."

"Tvé důstojníky a třicet mužů."

"Platí!"

Nepodali si ruce ani se obřadně nenapili, aby potvrdili svou úmluvu. Oba kapitáni na sebe zírali jako dva hladoví vlci v lidské podobě. Hrabě si roztřesenou rukou nervózně kroutil knírek, zabrán do vlastních neveselých myšlenek. Conan se protáhl jako obrovská kočka, napil se vína a spokojeně se na celé shromáždění usmál. V jeho úsměvu se však ukrývala hrozba lovčího tygra.

Belesa cítila vražednou atmosféru, která v síni vládla, cítila zrádné myšlenky, jež naplňovaly mysli všech přítomných. Ani jeden ze zúčastněných neměl v úmyslu dodržet svou část dohody a Valenso bude z jejich plánů pravděpodobně vyloučen jako první. Každý z pirátů chtěl získat loď a celý poklad sám pro sebe. Ani jeden z nich se s ničím menším nespokojí.

Ale jak to udělat? Co asi běží v jejich hlavách, z nichž každá uvažuje jiným způsobem a je jinak chytrá? Belesa cítila, jak se v té náladě plné zlých emocí, lži a klamu dusí. Cimmeřan nebyl přes veškerou svou divokou přímost méně lstivý než ostatní, spíše naopak. Ovládl celou situaci nejen díky fyzické síle, i když jeho výška i široká svalnatá ramena se zdály být příliš i pro velkou síň. V tom muži byla neuvěřitelná životaschopnost a železná vůle, které zastiňovaly dokonce i tvrdou životní dravost obou pirátských kapitánů.

"Doved' nás k pokladu!" dožadoval se Zaronu.

"Ještě chvíli," odpověděl Conan. "Naše síly musí být neustále vyrovnány tak, aby ani jeden nemohl ty

ostatní nějakým způsobem zaskočit. Uděláme to takhle: Strombyho chlapi by se měli vyložit na pláži s výjimkou nějakého tuctu, který by zůstal na palubě. Zaronovi lidé by měli opustit pevnost a utábořit se taky na pláži, na dohled od mužů Strombanniho. Tak se budou mít obě mužstva navzájem pod dohledem. Budeme mít zaručeno, že se za námi nikdo nepustí, až se vydáme za pokladem, a nepřipraví nám nějakou past. Ti, kteří zůstanou na palubě Rudé ruky, ji vyvezou na okraj zátoky, aby byla z dosahu obou skupin na pláži. Valensovi lidé zůstanou v pevnosti, ale nechají otevřenou bránu. Půjdete s námi, hrabě?"

"Vydat se do pralesa?" Valenso se otřásl a přitáhl si plášť blíž k ramenům. "Ani za celý Tranicův poklad."

"Dobrá. K přenesení pokladu budeme potřebovat nějakých třicet mužů. Vezmeme po patnácti z každé posádky a vyrazíme co nejdříve."

Belesa velmi citlivě vnímala každý aspekt dramatu, odehrávajícího se v síni pod ní, a tak si nemohla nevšimnout, jak si Zaron a Strombanni vyměnili kradmé pohledy, ale pak rychle sklopili zrak a pozvedli poháry, aby zakryli temné myšlenky, které se jim odrážely v očích. I ona si najednou uvědomila to slabé místo v Conanově plánu a žasla nad tím, jak mohl něco takového přehlédnout. Možná byl tak sebevědomý a spoléhal natolik na vlastní neomylnost a mazanost, že ho to opravdu nenapadlo. Ale dívka věděla, že se Cimmeřan z pralesa živý nevrátí. Jakmile oba kapitány dovede k pokladu, spojí se oba piráti alespoň na tak dlouho, než zabijí muže, kterého oba stejně nenávidí. Otřásla se a s jakýmsi morbidním zájmem znovu upřela oči na obrovského Cimmeřana, který byl podle jejího názoru odsouzen k smrti. Bylo to zvláštní, vidět toho proslulého válečníka téměř na dosah, vidět, jak popíjí víno a směje se, a vědět, že je odsouzen k nemilosrdnému a krvavému konci.

Celá situace byla naplněna předtuchou temných a krvavých událostí. Zaron pak ošidí a zabije Strombanniho, pokud to jen trochu půjde, a byla si jistá, že Strombanni už v duchu Zaronu také odsoudil k smrti, stejně jako ji i jejího strýce. Jestliže tu neviditelnou bitvu krutých myslí vyhraje Zaron, budou jejich životy v bezpečí - ale když tak seděla na vrcholku schodiště a pozorovala bukanýra, když viděla, jak se mu v očích i na tváři zračí teď už nezastřená chamtivost, krutost a zlo, nebyla s to si uvědomit, co je horší, zda smrt nebo Zaron.

"Jak je to daleko?" ptal se Strombanni.

"Jestliže vyrazíme do hodiny," odpověděl mu Cimmeřan, "mohli bychom být do půlnoci zpět." Vyprázdnil pohár, posunul si opasek a podíval se na hraběte. "Chtěl jsem se zeptat, Valenso," poznamenal jakoby mimochodem, "zbláznili jste se, že jste zabili Pikta uprostřed jeho vlastních lovišť?"

Valenso na něj upřel nechápavý pohled. "Co tím chcete říct?"

"Chcete snad tvrdit, že nevíte o tom piktském lovcích, kterého vaši lidé včera v noci zabili v pralesi?"

Hrabě zavrtěl hlavou. "Ani jeden z mých mužů včera neopustil pevnost."

"Někdo tam být musel," zabručel Cimmeřan a začal se přehrabovat v kapsách. "Našel jsem jeho hlavu přibitou na strom na okraji pralesa. Neměl válečné malování. Nenašel jsem kolem žádné otisky bot, a tak jsem si řekl, že tam tu hlavu musel někdo přitlouct už před bouří. Zato tam bylo dost jiných otisků - stopy mokasínů na mokré zemi. V mezidobí tam prošli i Piktové a toho mrtvého našli. Patřili ale k nějakému jinému klanu, jinak by byli hlavu sundali. Pokud náhodou žijí s klanem mrtvého v míru, půjdou po stopách až do jeho vesnice a oznámí to jeho kmenu."

"Třeba ho zabili sami," nadhodil Valenso.

"Ne, to tedy ne. Ale věděli, kdo to byl, ze stejného důvodu, jako to vím já. Na pahýlu uříznutého krku byl zavěšen tenhle řetízek. Musíte být skutečně šílený, když se takhle chlubíte svou prací."

Vytáhl něco z kapsy a hodil to na stůl před hraběte, který vyskočil, začal se dusit a rukou si sevřel šat na prsou. Na stolní desce se leskl zlatý řetízek pečeti, který byl zvyklý nosit kolem krku.

"Hned jsem poznal pečeť Korzettů," prohlásil Conan. "Řetízek u mrtvol je pro každého Pikta jasná stopa, že vrahem byl nějaký cizinec."

Valenso neodpověděl. Seděl a zíral na nešťastný řetízek, jako by to byl jedovatý plaz.

Conan se na něj chvíli tázavě díval, a pak se obrátil k ostatním. Zaron rychlým gestem naznačil, že hrabě to asi nemá v hlavě v pořádku. Conan zasunul šavli do pochvy a nasadil si klobouk. "Dobrá, tak pojďme," řekl.

Oba kapitáni dopili víno, vstali a narovnali si opasky. Zaron položil ruku Valensovi na paži a mírně s ním

zatřásl. Hrabě zvedl hlavu, rozhlédl se kolem sebe a následoval ostatní jako omámený. Řetízek se mu kýval v prstech. Jenže síň neopustili všichni.

Nahoře na schodišti seděly zapomenutá Belesa s Tinou, které nahlížely mezi vyřezávanými sloupky zábradlí dolů. Ty viděly, jak Galbro zůstal pozadu a zdržoval se tak dlouho, dokud za ostatními nezapadly těžké vstupní dveře. Potom si pospíšil ke krbu a opatrně se začal přehrabovat v doutnajících uhlicích. Nakonec poklekl na kolena a několik minut si něco upřeně prohlížel. Pak se zvedl a nesmírně sebevědomě vyšel vedlejšími dveřmi ze síně.

Tina zašeptala: "Co to našel Galbro v ohni?"

Belesa zavrtěla hlavou, pak se ale, hnaná zvědavostí, zvedla a sešla dolů do haly. Za okamžik už klečela přesně na místě, kde předtím viděla klečet majordoma. A vzápětí uviděla totéž, co viděl on.

Byly to začernalé zbytky pergamentu s mapou, kterou Conan hodil do ohně. Stačil jediný dotek a popel by se rozpadl, ale stále ještě na něm byly viditelné jemné linky a zbytky písma. Nedokázala rozluštit, co na něm bylo napsáno, ale celkem snadno rozeznala obrázek něčeho, co vypadalo jako kresba kopce nebo útesu, obklopeného značkami naznačujícími husté stromy. Jí to nic neříkalo, ale podle Galbrova chování bylo jasné, že on to místo poznal a ví, kde leží. Věděla totiž, že majordom pronikl do vnitrozemí dál než kterýkoliv jiný muž z pevnosti.

6. Poklad mrtvých

Pevnost ležela podivně tichá v poledním vedru, které následovalo po noční bouři. Hlasy lidí uvnitř palisády zněly dušeně, jakoby z dáli. Totéž ospalé ticho vládlo na pláži venku, kde ležely nedaleko sebe obě ozbrojené posádky, plné nedůvěry a podezření, oddělené jen několika sty metry holého písku.

Daleko od břehu, na modrých vodách zátoky ležela na kotvách Rudá ruka. Na její palubě bylo půldruhého tuctu mužů, kteří byli připraveni při sebemenším náznaku nebezpečí vyplout na širé moře.

Karaka byla Strombanniho trumfová karta, nejlepší pojistka proti zradě jeho dočasných spojenců.

Belesa sešla po schodišti do haly a poněkud se zarazila, když uviděla hraběte Valensa, který seděl u stolu a v rukou zamyšleně otáčel řetízkiem s pečetidlem. Dívala se na něj bez lásky a už jen s velmi malou dávkou strachu. Změna, jež se s ním udála, byla očividná - zdálo se, že se propadl do jakéhosi vlastního pochmurného světa a je bičován záchvaty strachu, které z něj vytloukly všechny lidské rysy.

Conan si pečlivě promyslel způsob, jak vyloučit možnost, že by jedna nebo druhá strana nastražila svým protivníkům past, a to jak v pralese, tak při návratu celé skupiny. Ale jak to Belesa viděla, docela zapomněl pojistit proti záludnostem ostatních sám sebe. Zmizel v pralese a za ním oba kapitáni a jejich třicet mužů a zingarská dívka si byla jistá, že ho v tom okamžiku viděla naposled.

Nakonec promluvila a jejímu vlastnímu sluchu zněl její hlas drsně a nepřírozně. "Ten barbar odvedl oba piráty do pralesa. Až dostanou poklad, určitě ho zabijí. Ale až se s pokladem vrátí sem, co bude potom? Vezmou nás na loď? Můžeme Strombannimu věřit?"

Valenso nepřítomně zavrtěl hlavou. "Strombanni by nás všechny kvůli našim dílům pokladu pozabíjel.

Zarono mi tajně pošeptal, co má v úmyslu. Nenalodíme se na palubu Rudé ruky, jediné jako její páni.

Zarono vymyslí něco, co by zdrželo jejich společnost v pralese dlouho do večera, aby se tam museli utábořit na noc. Najde způsob, jak zabít ve spánku Strombanniho a jeho muže. Pak se bukanýři tajně připlíží nazpět na pláž. Těsně před svítáním tajně vypustím z pevnosti skupinu našich rybářů, ti doplavou k lodi a zajmou ji. Něco takového nenapadlo ani Conana, ani Strombanniho. Zarono a jeho lidé se tedy připlíží tajně z pralesa a spolu se svými druhy, kteří táboří na pláži, ještě za tmy napadnou Strombanniho muže. Já jim přispěju na pomoc s lidmi z pevnosti. Bez svého kapitána budou demoralizovaní a v menšině, takže se snadno stanou naší společnou kořistí. Pak s celým pokladem na Strombanniho lodi odplujeme."

"A co bude se mnou?" zeptala se vyschlými rty.

"Tebe jsem slíbil Zaronovi," odpověděl drsně. "Kdybych to neudělal, nevzal by nás s sebou."

"Nikdy si ho nevezmu," odpověděla bezmocně.

"Ale vezmeš," potvrdil zachmuřeně a bez jediného náznaku účastenství. Zvedl řetízek, který se zaleskl na slunci proudícím oknem. "Musel jsem ho ztratit venku na písku," zabručel. "On se dostal až na pláž, tak

blízko k pevnosti - "

"Neztratil jsi ho na pláži," odpověděla mu najednou Belesa hlasem, ze kterého se teď vytratila její účast. Měla dojem, že se jí srdce proměnilo v kámen. "Strhl sis ho náhodou z krku, včera večer, když jsi bičoval Tinu. Viděla jsem ho na zemi, když jsem ji odnášela ze síně." Zvedl k ní hlavu. V očích mu pulsoval nesmírný strach a panenky se mu hrůzou rozšířily.

"Ano!" vykřikla mu přímo do tváře. "Byl tady. Černý muž byl přímo tady v domě. V téhle síni! Strážní ho neviděli, ale včera večer byl nahoře u tvých dveří. Viděla jsem ho procházet chodbou!"

V té chvíli měla dojem, že ho neovladatelný strach zabije. Upadl nazpět na svou židli, řetízek mu vyklouzl z nehybných prstů a zazvonil na stole.

"Byl v domě," zašeptal nakonec. "Já hlupák jsem si myslel, že závory, mříže a strážé ho zadrží! Nemohu se před ním chránit, tak jako mu nemohu utéci. Byl u mých dveří! U mých dveří!" Při té myšlence se až hrůzou zalykal. "Proč nevstoupil dovnitř?" vykřikl a trhal si krajky u krku, jako by se dusil. "Proč to už neskončí? Zdálo se mi, že jsem se ve svém pokoji probudil a on tam nade mnou dřepěl a upíral na mne ty děsivé, planoucí oči a kolem hlavy měl namodralou záři! Proč - "

Prvotní záchvat pominul a hrabě seděl za stolem roztřesený a bledý.

"Už tomu rozumím," řekl po chvíli zadýchaně. "Hraje si se mnou jako kočka s myší. Kdyby mě byl zabil včera večer v mé komnatě, bylo by po všem. To se mu zdálo příliš jednoduché, příliš milosrdné. Proto zničil loď, na které bych mu mohl uniknout, zabil toho mizerného Pikta a nechal u něj můj řetízek, aby divoši mysleli, že mám jeho smrt na svědomí já. Viděli ho u mne mnohokrát.

Ale proč? Jaké obludné záměry ho k tomu vedou? Kudy se ubírají cesty té ďábelské, pokřivené mysli, kterou nedokáže lidský rozum pochopit?"

"Kdo je ten černý muž?" zeptala se Belesa, a cítila, jak jí po zádech přebíhá mráz.

"Démon, kterého jsem vyvolal svou lakotou a hrabivostí a který mě bude pronásledovat až na věčnost!" zašeptal. Roztáhl před sebou na stole dlouhé tenké prsty a zvedl k Belese prázdné, podivně světlé oči, které ji vůbec nevnímaly, ale upíraly se někam daleko za ni, do krajů neštěstí a zkázy.

"Když jsem byl mladý," začal a mluvil spíš k sobě než k ní, "měl jsem u dvora nepřítele. Byl to mocný muž, který stál mezi mnou a tím, co jsem chtěl dosáhnout. V touze po moci a bohatství jsem hledal pomoc u lidí, kteří se zabývali černou magií - u čaroděje, jenž na základě mého přání vyvolal z temných nezemských životních proudů démona. Ten zničil a rozdrtil mého nepřítele; ze mne se stal bohatý, úspěšný a mocný muž a nikdo se mi nemohl postavit. Jenže já se pokusil ošidit mága o smlouvenou cenu, o to, co musí zaplatit každý smrtelník, který si vyžádá pomoc temných sil. Byl to Thoth-Amon, patřil k zasvěcencům Černého kruhu a žil u nás nějakou dobu v exilu. Uprchl do Kordavy za vlády krále Mentuphery a když Mentuphera zemřel a na stygijský královský trůn ze slonoviny dosedl Otespon,*) mohl se Thoth-Amon vrátit domů, ale on zůstal v Kordavě a upomínal mě o to, co jsem mu dlužil. Jenže místo abych mu zaplatil polovinu všeho, co jsem získal, jak zněla naše dohoda, udal jsem ho našemu vládci, takže Thoth-Amon se musel spěšně a napůl tajně vrátit do Stygie. Tam našel milost u dvora, postupně získal obrovské bohatství a magickou moc, až se nakonec stal prakticky vládcem celé země. Před dvěma lety se ke mně v Kordavě doneslo, že Thoth-Amon zmizel ze svého tajemného paláce ve Stygii. Pak jsem jedné noci zahlédl jeho ďábelskou hnědou tvář, jak se na mě šklebí ze stínů velké síně mého vlastního sídla.

Nebylo to jeho fyzické tělo, ale jeho duch, kterého poslal, aby mě pronásledoval. Tentokrát už za mnou nestál král, protože od Ferdrugovy smrti, od chvíle, kdy bylo prohlášeno regentství, pohltila zemi záplava dílčích šarvátek a rozbrojů. Než se stačil Thoth-Amon dostat do Kordavy osobně, vyplul jsem na moře, abych mu unikl. I jeho možnosti jsou omezené. Aby mě mohl sledovat přes moře, musí to provést ve své lidské - hmotné - podobě. Jenže teď mě ten zloduch s pomocí svých nadlidských sil znovu našel i v téhle daleké divočině.

Je příliš chytrý a lstivý, než abych ho mohl nalákat do nějaké pasti a zabít, jak bych to udělal s obyčejným člověkem. Když se ukryje, nikdo ho nenajde. Plíží se noci jako stín a závory a mříže pro něj nic neznamenají. Oslepuje oči strážných spánkem. Ovládá duchy vzduchu, hady vodních hlubin a demony noci. Může vyvolat bouře, které potápějí lodi a ničí hrady. Myslel jsem, že svou stopu utopím v široších modrých vodách - ale našel mě i tady, aby mi připomněl můj starý hřích..."

Podivná záře ve Valensových očích ještě zesílila a hrabě upřel pohled někam daleko za stěny opevnění, ke vzdáleným, neviditelným obzorům.

"Ale já ho nakonec znovu ošálím," zašeptal horečnatě. "Jen aby svůj poslední úder odložil ještě tuhle noc a ráno už mě zastihne daleko od něj, s lodní palubou pod nohama a znovu položím oceán mezi sebe a jeho pomstu!"

"K čertu!"

Conan se prudce zastavil a zvedl hlavu. Za ním se zastavila řada námořníků - dvě skupiny s luky v rukou a výrazy podezření a nedůvěry na tvářích. Postupovali po staré stezce vyšlapané piktskými lovci, která vedla přímo k východu. Přestože ušli pralesem teprve nějakých třicet metrů, pláž za zády už se jim ztratila v husté zeleni.

"Co se děje?" ptal se Strombanni s podezřením. "Proč jsi zastavil?!"

"Jsi slepý? Podívej se támhle!" Ze silné větve, která se klenula napříč nad stezkou, se na ně šklebila hlava: tmavá pomalovaná tvář rámovaná hustými černými vlasy, která měla ve vlasech nad levým uchem zastrčené pero zoborožce.

"Tu hlavu jsem sundal a ukryl v houští," zabručel Conan a pozorným zrakem přelétl okolní křoviny.

"Který šílenec ji mohl zase přibít nazpět? Vypadá to, jako by se někdo ze všech sil snažil poštvat Pikty na obyvatele opevnění."

Muži se po sobě zamračeně podívali a v už tak dost napětěném kotli podezření to ještě víc zabouřilo.

Conan vylezl na strom, sundal useknutou hlavu a odnesl ji do křovisek, kde ji hodil do potoka a počkal, dokud se nepotopila.

"Ti Piktové, jejichž stopy jsem našel kolem stromu, to nebyli Zoborožci," oznámil svým společníkům, když se vrátil. "Plavil jsem se kolem tohoto pobřeží několikrát, takže o přímořských kmenech něco vím. Pokud jsem se opravdu hodně nespítl, otisky patřily mokašinům Kormoránů. Doufám, že vedou se Zoborožci válku. Jestliže ne, vydali se přímo do vesnice Zoborožců a začnou trable. Nevím, jak daleko ta vesnice je - ale ve chvíli, kdy se dozvědí o téhle vraždě, je máme na krku. Příženou se pralesem jako smečka hladových vlků. Mezi Pikty je to snad největší urážka vůbec - zabít muže, který nemá válečné barvy, a přibít jeho hlavu na strom, aby mu mohli oči vyklovat supi. Na tomhle pobřeží se děje něco hodně divného. Ale tak je to vždycky, když se v divočině objeví civilizovaní lidé, protože se chovají jako pomatení. Jdeme."

Jak postupně pronikali hlouběji a hlouběji do pralesa, muži si uvolnili čepele v pochvách a povytáhli první šípy v toulcích. Byli to námořníci, zvyklí na nekonečné, zvlněné pláně šedomodré vody a v tajemném, temném přítmi obrovských stromů, hustě propletených liánami, se cítili nejistě. Stezka se točila a kroutila jako had, hned mířila sem a hned zase tam, takže většina z nich brzy ztratila směr a zanedlouho prakticky ani jeden z nich nevěděl, kterým směrem leží pláž.

Conan cítil nejistotu z jiného důvodu. Neustále pečlivě pozoroval stezku, po které se ubírali, a nakonec nespokojeně zavrčel. "Někdo tudy nedávno prošel necelou hodinu před námi. Někdo v botách, kdo ovšem nemá ani základní zálesácké schopnosti. Že by to byl ten hlupák, který přibil tu hlavu zpět nad stezku? Ne, ten to být nemohl. Jeho stopy jsem pod stromem nenašel. Ale kdo to tedy byl? Tam jsem našel jen stopy Piktů. A kdo je potom ten člověk před námi? Poslal sem snad některý z vás dvou, vy lumpové, z nějakého důvodu před námi svého člověka?"

Jak Strombanni, tak Zaroni něco takového hlasitě a okázale popřeli a jeden na druhého pohlíželi s krajní nedůvěrou. Ani jeden z přítomných ovšem neviděl stopy, na které Conan ukazoval, protože jemné známky na tvrdé, holé stezce byly pro jejich necvičená oči neviditelné.

Conan zrychlil krok a ostatní pospíchali za ním, protože doutnající uhlíky nedůvěry v nich znovu vzplály. Nakonec stezka zahrnula k severu a Conan ji v tom místě opustil a zamířil mezi stromy k jihovýchodu. Zpocení a unavení muži se prodírali houštinami, prosekávali spleť lián, přelézali vývraty a odpoledne rychle ubíhalo.

Strombanni se na okamžik opozdil, přitočil se k Zaronovi a polohlasem se ho zeptal: "Myslíš, že nás vede do pastí?"

"Mohl by," odpověděl mu bukanýr. "Jedno je ale jisté. Bez něj v žádném případě nenajdeme zpáteční

cestu." Zaronu vrhl na Strombanniho významný pohled.

"Je mi jasné, co myslíš," odpověděl Strombanni. "To nás nutí změnit plány."

Jejich podezření rostlo a už dosáhlo skoro rozměrů paniky, když se konečně vynořili z hustého porostu a uviděli přímo před sebou mohutné skalisko, které vystupovalo jako šedivý ostrov ze zeleného moře pralesa. Nežřetelná stezka, vedoucí od lesů na jihu, se stáčela přímo ke skalisku, procházela skupinou velkých balvanů a vystupovala po viditelně oddělených kamenných římsách útesu nahoru, na plošinu pod jeho vrcholem.

Conan se zastavil. Ve svém pirátském oděvu a na tomhle místě představoval neuvěřitelně bizarní postavu. "Támhle po té stezce jsem přiběhl, když mě pronásledovali Jestřábové," oznámil svým společníkům.

"Vede až nahoru na plošinu, přímo do jeskyně, která je na jejím opačném konci a zezdola není vidět. V té jeskyni jsou těla Tranica a jeho kapitánů a poklad, který uloupili Tothmekrimu. Ale než vystoupíme nahoru rád bych vám něco řekl. Jestliže mě teď zabijete, nikdy nenajdete zpáteční cestu k pobřeží. Víím, že jste námořníci a v hlubokých lesích jste celkem bezmocní. Samozřejmě, pláž leží přímo na západ, ale pokud byste chtěli projít i se svou kořistí pralesem přímo, nebude vám to trvat hodiny, ale celé dny nebo spíš týdny. A jak jsem řekl, až se Zoborožci dozvědí o svém lovcí, nebudou tyhle lesy pro bělochy právě to nejbezpečnější místo."

Zasmál se, když na jejich tvářích uviděl ty vynucené úsměvy, které jasně prozrazovaly, jak je zaskočil tím, že naprosto přesně odhadl jejich úmysly. On však odhadl i jejich další úmysly: ať nám barbar pomůže najít poklad a odvede nás zpátky na pláž u Valensovy pevnosti. Potom ho zabijeme.

"Všichni zůstanou tady s výjimkou Strombanniho a Zaronu," prohlásil Conan. "My tři stačíme na to, abychom poklad vynosili z jeskyně ven."

Strombanni se jízlivě zasmál. "Mám jít tam nahoru s tebou a Zaronem? To mě máš za blázna? Vezmu si s sebou alespoň jednoho muže."

Při tom ukázal na svého loďmistra, zavalitého, do půl těla nahého obra s krutou tváří, kterému se v obou uších houpaly zlaté kruhy a hlavu mu halil šátek z rudého hedvábí.

"A se mnou půjde můj popravčí!" vykřikl nepřátelsky Zaronu. Pokynul hubenému pirátovi, jehož hlava se podobala lebce potažené pergamenem, který nesl přes rameno obrovský dvouruční scimitar bez pochvy. Conan pokrčil rameny. "Jak chcete. Pojd'te za mnou."

Začal stoupat po příkré klikaté stezce a jeho společníci se mu drželi těsně v patách. Mačkali se mu skoro na záda, když je převedl přes plošinu k puklině ve skále, do které ústila vstupní chodba k jeskyni. Když je upozornil na okované truhlice kolem stěn tunelu, oči se jim rozšířily a dech zrychlil.

"Tady je pěkné bohatství," prohlásil bezstarostně.

"Hedvábí, krajky, látky, ozdoby, zbraně - všechno kořist z jižních moří. Ale ten skutečný poklad leží tam za těmi dveřmi."

Těžké dveře byly částečně pootevřeny. Conan se zamračil. Dobře si pamatoval, že než jeskyni opustil, pečlivě je zavřel. O tom se však svým dychtivým společníkům nezmínil, jen ustoupil stranou, aby je nechal projít.

Nahlédli do rozlehlé jeskyně, osvětlené podivným namodralým svitem, který jen částečně rozptyloval řídkou mlhu, vyplňující z nepochopitelného důvodu celý prostor. Uprostřed jeskyně stál těžký ebenový stůl a v obrovském křesle s vysokým opěradlem a širokými područkami, které kdysi jistě zdobilo palác nějakého zingarského barona, seděla obrovská postava, pohádková a neskutečná. Byl to sám Krvavý Tranicos s hlavou pokleslou na hrud' a v jedné ruce stále ještě svíral drahokamy posázený pohár.

Obávaný Tranicos v krajkami zdobeném klobouku, zlatě premovaném kabátci s diamantovými knoflíky, nádherných vysokých botách z mačkané kůže a zlatem vykládaném bandalíru, na kterém visel drahokamy zdobený meč ve zlaté pochvě. A na ostatních místech kolem stolu, každý s bradou pokleslou na prsa zdobená krajkou, sedělo jedenáct kapitánů. Na jejich tvářích, stejně jako na tváři jejich mohutného admirála, si pohrávalo modravé světlo, které vyzařovalo z obrovského modrého kamene uloženého uprostřed stolu na malém podstavečku ze slonoviny. Modravý svit se tisíckrát násobil v hromádkách úžasným způsobem vybroušených drahokamů, které se vršily v půlkruhu před Tranicem. To byl poklad Khemi - Tothmekriho drahokamy! Kameny, jejichž cena byla větší než cena všech ostatních drahokamů světa dohromady!

Tváře Zaronu a Strombanniho měly v tom modravém přísvisu mrtvolný odstín. Přes ramena jim do jeskyně nahlíželi s užaslými výrazy jejich muži.

"Jen běžte a vezměte si je," pobídl je Conan a ustoupil stranou.

Zarono se Strombannim se kolem něj protlačili s chtivými výrazy a ve spěchu strkali jeden do druhého. Oba jejich průvodci jim spěchali v patách. Zaronu kopnutím otevřel dveře a zarazil se při pohledu na postavu ležící na zemi, kterou před tím částečně otevřené dveře zakrývaly. Byl to nehybný muž, zkroucený na zemi s hlavou zataženou mezi ramena, na jehož tváři se zračil výraz strašlivé agónie.

"Galbro!" vykřikl Zaronu. "Mrtvý! Co se to - " S náhlým podezřením nahlédl přes práh. Pak se rychle stáhl nazpět a vykřikl: "V té místnosti je smrt!"

Jeho výkřik ještě nedozněl a modravý opar uvnitř začal houstnout. V tomtéž okamžiku se Conan vrhl kupředu, plnou vahou narazil do svých společníků a vtláčil je do místnosti. Jenže okamžik překvapení, který hrál v jeho původním plánu důležitou roli, byl ten tam - muži se do místnosti vpotáceli, ale on počítal, že alespoň některý z nich ve zmatku upadne. Protože teď ucítili past, začali od mrtvého ustupovat zpět a tím se vzdalovali i od démona, který se začal zhmotňovat. Proto je také náraz Conanova těla sice vyvedl z rovnováhy, ale neměl takový účinek, s jakým počítal. Strombanni se Zaronem překročili práh a za ním padli na kolena, loďmistr zakopl o jejich nohy a popravčí se odpotácel ke stěně tunelu.

Než mohl Conan dokončit svůj bezohledný plán, který spočíval v tom, že padlé muže kopanci převalí přes práh, zavře dveře a podrží je, dokud se démon nepostará o ostatní, musel se obrátit a postavit se rozzuřenému popravčímu, který první nabyt jak rovnováhu, tak představu o celé situaci.

Conan se vrhl k zemi, nad hlavou mu zasvištěla široká zahnutá čepel popravčího meče, narazila do kamenné stěny a vykřísla z ní několik modrých jisker. V příštím okamžiku se už hlava popravčího, podobná lebce, válela na podlaze tunelu, kam ji srazil zuřivý úder Conanovy šavle.

Přestože celá akce zabrala jen zlomky vteřiny, stačil mezitím nabýt rovnováhu i loďmistr a zasypal Conana deštěm ran své šavle, který by slabšího muže jistě stál život. Čepel narážela na čepel se zvoněním, které v malém kamenném prostoru ohlušovalo.

Oba kapitáni, kteří nevěděli, jaké tajemné nebezpečí je v jeskyni čeká, přelezli po čtyřech práh tak rychle, že se démon nestačil zhmotnit celý, a tak mu unikli z dosahu. Ve chvíli, kdy se zvedali na nohy a sahali po zbraních, už se obluda zase měnila jen v řídkou namodralou mlhu.

Conan bojující s loďmistrem znásobil své úsilí a snažil se protivníka zbavit dřív, než oba piráti přispějí jeho soupeři na pomoc. Loďmistr ustupoval, po zemi se za ním táhla krvavá stopa a ze všech sil volal na pomoc své druhy. Dřív než mu Conan stačil zasadit poslední ránu, vrhli se kupředu oba kapitáni se zbraněmi v ruce a zuřivými výkřiky na rtech.

Cimmeřan odrazil jejich první útok a rychle vyběhl tunelem na plošinu. Nebál se svých tří protivníků, i když oba kapitáni byli proslulí šermíři, ale nechtěl se dát zaskočit v úzké chodbě jejich posádkami, které se při zvuku boje jistě pustí po stezce vzhůru.

Naštěstí posádky nereagovaly tak rychle, jak se obával. Muži byli nejasnými zvuky a výkřiky zkreslenými malým prostorem zmateni, ale ani jeden z nich se neodvážil pustit se po klikaté stezce vzhůru ze strachu, aby je někdo nebodl zezadu. Obě strany se napjatě pozorovaly, svíraly zbraně a nevěděly, co mají dělat. Když piráti viděli vyběhnout Conana na plošinu, stále ještě váhali. Zatímco nerozhodně postávali s nasazenými šípy, vyběhl Cimmeřan jako kočka nahoru po stěně s úchyty a na samém vrcholku skaliska padl na břicho, takže se ocitl z dohledu všech pod sebou. To už vyběhli z chodby i kapitáni, kleli a hrozili zbraněmi. Když obě mužstva viděla, že jejich velitelé spolu nebojují, přestali se muži navzájem obviňovat a v úžasu zírali vzhůru.

"Ty pse!" ječel Zaronu. "Chtěl jsi nás dostat do pasti a připravit o život! Ty zrádce!"

Conan je shora dráždil výkřiky. "A co jste čekali? Vy dva jste se mi chystali podržnout krk už ve chvíli, kdy vám ukážu poklad. Kdyby nebylo toho idiota Galbra, byl bych vás dostal všechny a pak prostě vysvětlil vašim lidem, že jste bezhlavě vběhli dovnitř, přímo do náruče své zkázy, přestože jsem vás varoval."

"A kdybychom byli oba mrtví, sebral bys celý poklad a s ním i mou loď, co?!" řval Strombanni s pěnou u úst.

"Samozřejmě! A k tomu ještě ty nejlepší muže z obou posádek! Stejně už se nějakou dobu zabývám

myšlenkou, že se vrátím na pobřeží, a tohle by byla skvělá příležitost.

Takže ty otisky, které jsem viděl na stezce, patřily Galbrovi. Nedovedu si představit, jak se ten blázen o jeskyni dozvěděl nebo jak chtěl sám odnést třeba jen část pokladu."

"Kdybychom nezahlédli jeho tělo, byli bychom ti vlezli do pasti," zabručel Zaron a drsnou tvář měl stále ještě bílou jako křída.

"Co to bylo?" zeptal se Strombanni. "Nějaká otrávená mlha?"

"Ne, chovalo se to jako živá věc a ve chvíli, kdy jste se dostali přes práh nazpět do chodby, to na sebe právě začalo brát podobu nějaké obludy. Je to určitě démon, kterého k jeskyni váže nějaká kletba."

"No a co teď budete dělat?" ozval se jízlivý výkřik jejich neviditelného nepřítele.

"Co bychom mohli udělat?" zeptal se Zaron Strombanniho. "Do jeskyně s pokladem nesmí nikdo vstoupit."

"Ten poklad opravdu nedostanete," ujišťoval je Conan ze svého úkrytu. "Démon by vás uškrtil. Já jsem do jeskyně vstoupil a málem mě dostal. Poslouchejte a já vám budu vyprávět pověst, kterou si Piktové šeptají ve chvílích, kdy táborový oheň dohořívá!"

"Kdysi dávno na pevninu z moře vystoupilo dvanáct mužů. Přepadli piktskou vesnici a pobili všechny lidi s výjimkou několika málo těch, kterým se podařilo zachránit holé životy útekem do pralesa. Ti muži pak vyhledali jeskyni a tu naplnili zlatem a drahým kamením. Jenže šaman pobitých Piktů - který byl mezi uprchlíky - udělal velké kouzlo a vyvolal z jednoho nižšího pekla démona. S pomocí svých kouzelných sil přinutil démona vstoupit do jeskyně, kde těch dvanáct mužů sedělo u vína, a uškrtil je. Potom se démon začal toulat po okolí a vraždil samotné Pikty, takže šaman udělal další kouzlo a uvěznil ho do jeskyně. Ta pověst se vyprávěla od klanu ke klanu a všechny se tomu prokletému místu vyhýbají.

Když jsem vylezl na tuhle skálu, abych se bránil Jestřábům, zjistil jsem, že je ta stará pověst pravdivá a vztahuje se na Tranica a jeho jedenáct kapitánů. Tranicův poklad střeží sama smrt!"

"Zavolej muže!" zuřil Strombanni. "Vylezeme nahoru a rozčtvrtíme ho!"

"Nebud' blázen!" zavrčel Zaron. "Myslíš si, že na zemi existuje někdo, kdo by dokázal vyšplhat nahoru, když tam čeká ten barbar? Zavoláme sem lučistníky, aby ho zasypali šípy, kdyby se náhodou odvážil ukázat. Ale neboj se, ty kameny dostaneme. Určitě měl nějaký plán, když chtěl s sebou třicet mužů, aby poklad odnesli. Když si na to troufal on, dokážeme to také. Z čepele šavle ohneme hák, uvážeme ho na provaz a hodíme tak, aby se zachytil za nohu toho stolu. Pak přitáhneme celý stůl ke dveřím."

"Skvělá myšlenka, Zaron!" ozval se shora Conanův jízlivý hlas. "Přesně tak jsem si to představoval i já. Jenže jak teď najdete zpáteční cestu na pobřeží? Než se dostanete k pláži, bude vám to trvat dlouho a za tu dobu vás jednoho po druhém pozabíjím."

"Obávám se, že to není plané vyhrožování," zasmušil se Strombanni. "Ten chlap se dovede potmě pohybovat a bojovat jako duch. Jestli se za námi vydá v noci do pralesa, málokdo z nás se dostane na pláž živý."

"Tak ho musíme zabít tady," zaskřípěl Zaron zuby. "Část z nás po něm bude střílet a další polezou nahoru. Když ho nezasáhnou šípy, podaří se někomu vrazit do něj čepel. Slyšíš? Jak se teď může smát? A čemu?"

"To já vždycky, když slyším, jak si mrtví plánují, co udělají dál," ozvala se pochmurná odpověď, kterou ovšem Conan pronesl pobaveným hlasem.

"Nevšímej si ho," zavrčel Zaron. Potom zesílil hlas, křikl na muže pod balvanem a přikázal jim, aby vylezli nahoru.

Námořníci se pustili po klikaté stezce vzhůru a jeden z nich se na okamžik zastavil a narovnal, aby nahoru zavolal nějakou otázku. V tom okamžiku se ozvalo zadrnčení tětiny, zvuk podobný bzukotu rozzuřené vosy, a pak tupý náraz. Bukanýr hlasitě vydechl a z pootevřených úst mu vytryskla krev. Klesl na kolena a ze zad mu trčel černý šíp. Mezi jeho společníky se rozlehly poplašené výkřiky.

"Co se děje?" vykřikl Strombanni dolů.

"Piktové!" zaječel pirát, zvedl luk a naslepo vystřelil. Hned vedle něj zasténal další muž a klesl na zem se šípem v krku.

"Kryjte se, vy idioti!" zařval Zaron. Ze zvýšené plošiny zachytil pohledem několik pomalovaných postav, které se plížily křovinami. Jeden z mužů na stezce se se smrtelným chrapotem zřítíl dolů. Ostatní

se rychle spustili nazpět a ukryli se za roztroušené balvany na úpatí skaliska. Chovali se velmi nešikovně, protože na takový způsob boje nebyli zvyklí. Z okolních křovin vyletovaly šipy a odrážely se od balvanů. Muži na horní plošince leželi bezmocně na zemi.

"Jsme v pasti!" prohlásil pobledlý Strombanni. Zatímco s palubou pod nohama patřil k těm nejlepším, tenhle tichý, jednostranně vedený boj ho dokonale vyváděl z míry.

"Conan tvrdil, že se Piktové skaliska bojí," řekl Zaron. "Až se setmí, musí všichni chlapi sem nahoru. Budeme bránit útes, sem se za námi Piktové neodváží!"

"Přesně tak!" posmíval se Conan nad nimi. "Na to skalisko Piktové nepoloží ani nohu. Oni se prostě rozloží kolem, utáboří se a budou čekat, až pomřete hladem a žízni."

"Má pravdu," přiznal Zaron neochotně. "Co budeme dělat?"

"Měli bychom s ním uzavřít příměří!" zamumlal Strombanni. "Jestli existuje někdo, kdo by nás z toho maléru dostal, je to jedině on. Krk mu vždycky můžeme podržnout později."

Potom zesílil hlas a zavolal nahoru: "Conane, co kdybychom zatím zapomněli na naše neshody? Jsi v tom maléru stejně jako my. Slez dolů a pomoz nám z té břečky!"

"Nepředstavuješ si to moc jednoduše?" odsekl mu Conan se smíchem. "Mně stačí počkat, až se setmí, slézt po druhé straně toho skaliska a zmizet v pralese. Klidně se proplížím řadou hlídek, které Piktové postavili kolem, vrátím se do pevnosti a ohlásím, že vás všechny pobili divoši. Stačí pár dnů a bude to čiročirá pravda!"

Zaron a Strombanni na sebe s pobledlými tvářemi zírali.

"Ale abyste věděli, já to neudělám!" vykřikl Cimmeřan. "Ne proto, že by se mi vás zželelo, vy psi, ale protože bych nikdy nenechal bělocha, i kdyby to byl můj úhlavní nepřítel, na pospas Piktům."

Nad vrcholkem skaliska se objevila Conanova černá hříva a tmavý obličej s modrýma očima. "Teď mě dobře poslouchajte: těch Piktů je zatím jen malá skupina.

Viděl jsem, jak se plíží křovím, už před chvílí, když jsem se zasmál. Kdyby jich bylo dost, byl by už touhle dobou každý muž na úpatí skaliska mrtev. Myslím si, že je to skupina mladých nezkušených lovců, které sem poslali před hlavní válečnou výpravou, aby nás odřízli od pobřeží. Jsem si ale jistý, že odněkud sem směřuje velká válečná výprava.

Vytvořili půloblouk na západní straně skaliska, myslím, že na východní straně z nich není jediný. Slezu po té straně a obejdu je pralesem, abych se dostal za ně. Zatím vy sestoupíte po stezce dolů a přidáte se ke svým mužům. Řekněte jim, ať schovají luky a tasí čepele. Až mě uslyšíte křičet, vyrazíte od skaliska směrem na západ, k pralesu, odkud jsme přišli."

"A co poklad?"

"K čertu s pokladem! Budeme šťastní, když se odsud dostaneme s hlavami na ramenou!"

Černá hříva zmizela. Snažili se zachytit nějaké zvuky, ze kterých by usoudili, že Cimmeřan začal sestup na opačné straně útesu, ale marně. Všude se rozhostilo ticho. Piktové přestali střílet, ale piráti v úkrytech za balvany na úpatí se neodvažovali pohnout. Všichni věděli, že je s vražednou trpělivostí pozorují korálkově černé oči.

Strombanni, Zaron a loďmistr se opatrně pustili do sestupu. Byli zhruba na poloviční cestě, když kolem nich začaly dopadat černé šipy. Loďmistr najednou zasténal a bezvládně se převálil dolů. Piktův šíp ho zasáhl přímo do srdce. Střely se odrážely od helmů a pancířů obou kapitánů, kteří se snažili sestupovat co nejrychleji. Několik posledních metrů se po příkré stěně spíše svezli než slezli a téměř bez dechu zalehli mezi balvany.

"Myslíš, že jde o nějaký další Conanův trik?" zeptal se s kletbami Zaron.

"V tomhle mu můžeme věřit," ujistil ho Strombanni. "Tihle barbari mají zvláštní kódy cti a Conan by nikdy neopustil člověka svého vlastního plemene v situaci, kdy by ho mohli zmasakrovat válečníci jiné rasy.

Proti Piktům nám pomůže, i kdyby měl v plánu hned potom nás zavraždit - slyšíš?!"

Zazněl děsivý výkřik, při němž pirátům tuhla krev. Ozval se z lesů na západ odsud a současně ze stromů na té straně vyletěl jakýsi předmět, dopadl na zem a s několika poskoky se dokutálel až k balvanům - byla to utáá lidská hlava, jejíž odporně pomalovaná tvář cenila zuby ve ztuhlém úšklebku smrti.

"Conanův signál!" zařval Strombanni. Zoufalí piráti se vyrojili zpoza balvanů a vrhli se k pralesu.

Z křoví sice tu a tam vyletěl nějaký šíp, ale střely byly řídké a nepřesné, takže na útěku padli jen tři muži.

Pak už rozzuření námořníci vpadli do houštin a vrhli se na nahé, pomalované postavy, které se začaly vztyčovat v porostu před nimi. Došlo ke krátké a zuřivé potyčce muže proti muži. Šavle odrazily válečné sekery, obuté nohy dupaly po nahých tělech, a pak už se ozýval jen zvuk bezhlavě přehajících bosých nohou, když se těch několik Piktů, kteří potyčku přežili, dalo na útěk. Za nimi zůstalo ležet na krvi zboceném listí, které zasypalo zem, sedm jejich druhů. O kousek dál se začal někdo prodírat křovím a zanedlouho se ze spleti křovin vynořil Conan. Zdobený klobouk ten tam, kabátec potrháný, v ruce zakrvácenou šavli.

"Co teď?" zeptal se zadýchaný Zaron. Věděl, že jejich útok se vydařil jen díky tomu, že Conan nečekaně zaútočil na Pikty zezadu, tím je zaskočil a zabránil jim stáhnout se před útočícími do úkrytů. Když ale Conan probodl bukanýra, který se zmítal na zemi s rozdrčeným bokem, vybuchl Zaron v nadávky.

"Nemůžeme ho nést s sebou," zabručel Cimmeřan. "A nechat ho tady jen tak, aby padl Piktům do rukou živý, to by bylo malé milosrdenství. Pojďme!"

Drželi se mu těsně v patách, když rychlým krokem vyrazil na zpáteční cestu. Kdyby šli sami, byli by jistě bloudili a klopýtali v hustých křovinách celé hodiny, než by našli stezku vedoucí k pobřeží - pokud by ji vůbec našli. Cimmeřan je vedl pralesem stejně jistě, jako kdyby kráčel po dlážděném chodníku velkoměsta. Když se konečně ocitli na stezce, většina pirátů vyrazila výkřiky plné úlevy.

"Pitomče!" chytil Conan za rameno piráta, který se po stezce už už rozbíhal, a smýkl s ním nazpět mezi jeho druhy. "Než bys uběhl tisíc metrů, prasklo by ti srdce a byl bys mrtev. K pobřeží jsou to celé kilometry. Musíme nasadit klidné tempo, ale může se stát, že tak poslední dva kilometry budeme muset opravdu běžet, takže si šetři dech. A teď za mnou!"

Pustil se po stezce klidným, nepřiliš rychlým klusem. Námořníci ho následovali a přizpůsobili své tempo jeho kroku.

Slunce zlatilo vlny západního oceánu. Tina stála u okna, ze kterého Belesa v noci pozorovala bouři.

"Zapadající slunce mění oceán v moře krve," prohlásila. "Plachta karaky vypadá jako bílá skvrna na rudých vodách. V pralese se musí mezi všemi těmi stromy už pomalu stmívat."

"A co dělají námořníci na pláži?" zeptala se Belesa nepřítomně. Seděla na gauči se zavřenýma očima a rukama sepjatýma za hlavou.

"V obou táborech si piráti připravují jídlo," hlásila Tina. "Část jich sbírá dřevo, jiní rozdělávají ohně. Slyším, jak pokřikují jeden na druhého - co se to stalo?"

Při napjatém tónu, který zazněl v Tinině hlase, se Belesa na gauči narovнала. Tina sevřela okenní parapet a zbledla jako stěna.

"Slyšíš to vyťí? Jako kdyby někde v dálce štěkala smečka vlků!"

"Vlci?" Belesa vyskočila a srdce se jí sevřelo strachem. "Vlci touhle roční dobou neloví ve smečkách -"

"Jé, podívej!" vykřiklo děvčátko a ukazovalo prstem. "Z pralesa vybíhají muži!"

V okamžiku byla Belesa vedle ní a rozšířenýma očima pozorovala postavičky zmenšené dálkou, které vybíhaly z temné stěny pralesa.

"Jsou to námořníci!" vydechla. "A nenesou vůbec nic! Vidím Zaronu - Strombanniho -"

"A kde je Conan?" zašeptalo děvčátko. Belesa smutně zavrtěla hlavou.

"Poslouchej! Slyšíš?" zavzlykla Tina a přitiskla se k ní. "To jsou Piktové!"

Ted' už to v pevnosti slyšel každý. Z lesa se nesl pronikavý přerušovaný jekot - válečný pokřik Piktů. Při tom zvuku stydla krev, protože z něj číselá zuřivost, touha po boji, krvi a zabíjení. Ten zvuk pobídl udýchané a vysílené přehající muže, kteří mířili k palisádě, jako ostruha.

"Pospěšte si!" lapal po dechu Strombanni, tvář strhanou vyčerpáním. "Máme je téměř v patách. Co takhle moje loď..."

"Je příliš daleko," zarazil ho Zaron. "Nikdy bychom se k ní nedostali včas. Musíme do pevnosti. Podívej, posádky na pláži už si nás všimly!"

Zamával oběma rukama v bezdechém pantomimě, ale muži na pláži už pochopili význam divokého křiku, který se v okraji pralesa pozvedal k vítěznému triumfu. Námořníci opustili ohně a kotle a prchali k pevnosti. Právě se hrnuli dovnitř, když uprchlíci z pralesa vyběhli za jižním rohem palisády a vrhli se k

bráně. Byl to zadýchaný zástup na nejistých nohou, napůl mrtvý vysílením. Brána byla zavřena s horečnatým spěchem a piráti začali šplhat na ochoz palisády, aby se tam připojili k vojákům. Belesa seběhla z prvního patra, vyběhla z domu a přistoupila k Zaronovi. "Kde je Conan?" Bukanýr ukázal palcem přes rameno k pralesu. Hrud' se mu trhaně zvedala, po tváři mu proudil pot. "Nějakou chvíli před tím, než jsme doběhli k okraji pralesa, nás objevili jejich zvědové. Zůstal tam, aby jich pár zabil a získal tak pro nás alespoň trochu času."

Pomalů vystoupil na své místo na ochozu a připojil se ke Strombannimu. Stál tam i hrabě Valenso, podivně tichá, zachmuřená postava zahalená do černého pláště. Vypadal jako muž, kterého někdo omámil.

"Podívejte!" zaječel jeden z pirátů tak, že přehlušil i mocný jekot zatím neviditelné hordy Piktů. Z pralesa se vynořil muž a bleskem se rozběhl přes otevřený prostor k pevnosti.

"To je Conan!" Zaron vycenil zuby jako hladový vlk. "V opevnění jsme v bezpečí a víme, kde je poklad ukrytý. Teď ho klidně můžeme zasypat šípy."

"Ne!" varoval ho Strombanni. "Budeme jeho meč potřebovat. Podívej!"

Za prchajícím Cimmeřanem z pralesa vyrazila skupina divokých válečníků, kteří ječeli v běhu. Byly to stovky a stovky nahých pomalovaných Piktů. Jejich šípy padaly kolem prchajícího Cimmeřana jako déšť. Ještě několik skoků a Conan dostihl východní stěny palisády. Přímou v běhu vyskočil vzhůru, zachytil se zahrocených vrcholů, se šavlí v zubech se vytáhl nahoru a překulil dovnitř. Do kůlů, kde ještě před okamžikem bylo jeho tělo, se zaduněním narazilo několik šípů. Jeho okázalý kabát byl ten tam, bílá hedvábná košile potřápaná a potřísněná krví.

"Zastavte je!" zařval. "Jestli se dostanou na palisádu, je s námi konec!"

Piráti, bukanýři i vojáci na jeho výkřik okamžitě zareagovali a na přibíhající Pikty se snesla záplava šípů a střel z kuší. Conan si všiml Belesy, ke které se tiskla poplašená Tina, a promluvil na ni svou poněkud kostrbatou zingarštinou.

"Vrať se do budovy," přikázal jí rozhodným tónem. "Budou střílet přes palisádu - co jsem říkal?" Černý šíp se zarazil do země Belese u nohou a zakýval se jako hadí hlava. Conan sebral dlouhý luk opřený o stěnu budovy a vyskočil na ochoz. "Chlapi, pár z vás, připravte pochodně!" zaduněl jeho hlas do hluku boje. "Za tmy se nám budou hodit!"

Slunce pomalu kleslo za obzor a zanechalo po sobě jen krvavou záplavu. Muži na lodi, kteří se obávali nějakého úskoku, zvedli kotvy a Rudá ruka, podobná rekvizitě ze stínového divadla, se pomalu vzdalovala k planoucímu obzoru.

7. Muži z pralesa

Snesla se noc, ale na písek před palisádou dopadaly v pravidelných intervalech pochodně a osvětlovaly celou scénu neskutečným třepotavým svitem. Pláž zaplavili nazí pomalovaní válečníci. Ve vlnách se vrhali ke kolové hradbě a vyceněné zuby a planoucí oči jim blýskaly v matné záři provizorního osvětlení. V černých hřívách se kývala pera zoborožců, kormoránů, ale i mořského orla. Několik válečníků, těch nejdivočejších a nejstrašlivějších, mělo v hustých vlasech vpleteny žraločí zuby. Bylo vidět, že se tady spojilo několik pobřežních klanů ze severu i z jihu, aby jednou provždy zbavily svou zem bílých vetřelců. Vrhali se k palisádě a před nimi svištěla záplava šípů. Oni sami se prodírali mraky střel, které jim létaly vstříc z pevnosti. Občas se jim podařilo proniknout tak blízko, že už několikrát zaduněly jejich válečné sekery na bráně opevnění. Pokaždé je však obránci zahnali nazpět a zatím se ani jedinému Piktovi nepodařilo proniknout dovnitř. Kolem palisády se pomalu začala vrstvit záplava mrtvých těl. Tenhle způsob boje totiž mořským vlkům vyhovoval nejlépe, tady se cítili nejjistější. Jejich šípy a střely kuší si vybíraly v řadách útočících krvavou daň, jejich šavle kosily muže, kteří se pokoušeli zdolat kolovou hradbu.

Ale muži z pralesa se vraceli znovu a znovu, vrhali se na jatka s tvrdohlavou úporností a divokostí, která se rozhořela v jejich barbarských srdcích.

"Jsou jako vztekli psi," zalapal po dechu Zaron, když jedinou ranou usekl dvě hnědé ruce, které se zachytily vrcholu palisády.

"Jestli se nám podaří vydržet do úsvitu," odpověděl mu Conan, který právě s přesností profesionála roztřel hlavu dalšího Pikta, "ztratí odvahu. Nejsou zvyklí na dlouhé obléhání. Podívej, zdá se, že se stahují."

Útok skutečně opadl. Muži na palisádě si vytrhli pot z očí, spočítali mrtvé a pevněji sevřeli rukojeti svých zbraní, kluzké krví. Jako hladoví vlci, zahnaní od kořisti, kterou měli už už na dosah, se Piktové plížili za hranicí světla vrhaného pochodněmi. Před palisádou zůstala jen těla mrtvých.

"Odtáhli?" Strombanni si odhrnul z čela prameny mokrých vlasů. Šavle v jeho ruce byla zubatá a rudá zasychající krví.

"Jsou tam stále," odpověděl Conan a ukázal k temnotě, kterou světlo tu a tam hořících pochodní ještě zesilovalo. Jeho bystré oči bezpečně zachytily pohyb ve stínech, odlesk očí, červenavý záblesk měděných zbraní.

"Na chvíli se stáhli," řekl po chvíli. "Postavte na ochoz pár stráží a ostatní ať si odpočinou, nají se a napijí. Je po půlnoci a boj trval bez přestávky celé čtyři hodiny. Hej, hrabě, jak jste na tom?"

Valenso v zohýbané, krví zastříkané helmici a kyrsu, pomalu přešel k místu, kde stál Conan a oba pirátské kapitáni. Místo odpovědi zamumlal něco nesrozumitelného. Pak se ze tmy ozval hlas; zvučný, jasný hlas, který se zřetelně rozléhal celou pevností.

"Hrabě Valenso! Hrabě Valenso z Korzetty! Slyšíš mě?" Hlas zněl se zřetelným stygijským přízvukem. Conan slyšel, jak se hrabě zděšeně nadechl, jako by právě utrpěl smrtelné zranění. Valenso se obrátil, rukama sevřel vrcholek palisády a obličej, už tak dost bledý, mu doslova zesinal. Hlas pokračoval:

"To jsem já, Thoth-Amon, zasvěcenec Černého kruhu. Myslel jsi, že mi znovu unikneš? Všechny tvé lsti a plány jsou zbytečné. Nic ti nepomůže, protože dnes v noci ti pošlu svého posla. Je to démon, který střežil Tranicův poklad. Osvobodil jsem ho z jeskyně a on mi teď slouží. Ten na tebe sešle zkázu, kterou sis, ty pse, zasloužil - smrt současně pomalou, bolestivou a potupnou. Ted' uvidíme, kam unikneš jemu!"

Řeč skončila kaskádou melodického smíchu. Valenso vyrazil zděšený výkřik, seskočil z ochozu a potácivým během se pustil k obytnému sídlu.

Když nastala přestávka v boji, připlížila se Tina znovu k oknu, odkud ji zahnal nebezpečí létajících šípů. Tiše pozorovala, jak se muži shromažďují kolem ohňů. Belesa mezitím četla dopis, který jí doručila služebná. Stálo v něm:

Hrabě Valenso z Korzetty své neteři Belese v úctě:

Můj osud mě tedy dostihl. Ted', když jsem s ním srozuměn, i když ne smířen, bych Ti rád sdělil, že si uvědomuji, že jsem Tě využil způsobem, který se neslučuje se ctí Korzettů. Udělal jsem to, protože mi díky okolnostem nezbývala jiná cesta. I když vím, že je pozdě na omluvy, prosím Tě, abys mě neodsuzovala příliš tvrdě a jestli to dokážeš a nějakým způsobem přežiješ tuhle noc zkázy, pomodli se k Mitrovi za prokletou duši otcova bratra. Radím Ti, abys ses do té doby vyhýbala velké síni, aby Tě, nedej božové, nepotkal stejný osud, jaký očekává mne.

Sbohem.

Belesiny ruce se při čtení třásly. Přestože svého strýce nikdy nemilovala, tohle byl nejlidštější čin, který za celou tu dobu, kdy ho znala, udělal.

Zatím Tina stojící u okna přemýšlela nahlas. "Na ochozu by mělo být víc vojáků. Co kdyby se vrátil černý muž?"

Belesa, která mezitím přešla k ní, aby vyhlédla ven, se při té myšlence otřásla.

"Bojím se," zašeptala Tina. "Doufám, že Strombanni a Zarono jsou mrtví."

"A co Conan?" zeptala se Belesa zvědavě.

"Conan nám neublíží," prohlásila holčička s důvěrou. "On žije podle svého vlastního zákona cti, ale ti dva už svou čest dávno ztratili."

"Jsi chytrá holčička," pohlédla ji Belesa s určitou nejistotou, kterou v ní často probouzel Tinin dar předpovídat některé věci v nedaleké budoucnosti.

"Podívej!" Tina se narovnala. "Strážný na jižní straně palisády zmizel! Ještě před chvílíčkou tam stál! Ted'

je pryč!"

Z okna prvního patra byly vidět vrcholky kúlů jižní strany palisády, ale ne samotný ochoz, zakrývaný střechami nízkých domků, které stály téměř po celé délce mezi obytným sídlem a hradbou. Mezi stěnami domků a hradbou byla úzká ulička, široká tři čtyři metry. V domcích bydlelo služebnictvo.

"Kam se ten strážný poděl?" zašeptala Tina nejistě.

Belesa zatím pozorovala ten konec domků, který byl blíž k postrannímu vchodu do sídla. Byla by přísahala, že viděla, jak ze stínu kolem stavení vyklouzla postava podobná stínu a zmizela u dveří. Byl to chybějící strážný? Proč opustil ochoz a proč by se tak potajmu plížil do domu? Nevěřila, že to byl strážný, a najednou pocítila nevyslovitelnou hrůzu, při které jí stydla krev.

"Kde je hrabě, Tino?" zeptala se.

"Ve velké síni, paní. Sedí sám u stolu, zabalený do svého pláště, pije víno a tvář má bledou jako smrt."

"Běž a řekni mu, co jsem viděla. Budu zatím dávat pozor tady u okna, kdyby se náhodou Piktové pokusili přelézt jižní palisádu."

Tina odběhla. Belesa se však najednou téměř zastavilo srdce, protože si vzpomněla na varování ve strýcově dopise. Rychle vstala, ale to už zaslechla zvuk Tininých pantoflíčků na konci chodby, když dívka začala sestupovat se schodů.

Pak se náhle zezdola ozval výkřik, ve kterém zazněla tak strašlivá hrůza, že dříve než si Belesa uvědomila, co dělá, byla ze dveří a běžela chodbou. Seběhla se schodů a zůstala stát jako zkamenělá. Nevykřikla jako před okamžikem Tina. Nebyla schopná se pohnout ani ze sebe vydat jediný zvuk. Viděla Tinu a uvědomovala si, že se jí holčička křečovitě chytá malými ručkama. Jenže to byly jediné normální rekvizity v té scéně černého děsu, nepřítelosti a smrti, které dominoval strašlivý beztvářý stín, rozprahující gigantické paže proti oslepující pekelné záři.

Zatím na palisádě zavrtil Strobmanni na Conanův dotaz hlavou. "Já jsem nic neslyšel."

"Ale já ano!" V Conanovi se probudily jeho divoké instinkty. Byl napjatý jako šelma před útokem a v očích se mu objevily modré uhlíky. "Přišlo to od jižní stěny, ozvalo se to tam za těmi chatrčemi!"

Vytasil šavli a vykročil k hradbě. Z místa, kde stáli, nebyla vidět ani jižní hradba, ani strážný, který ji měl střežit, protože je zakrývaly střechy obytných domků.

V ústí úzké uličky mezi zadní stěnou domků a hradbou se Conan opatrně zastavil. Prostor byl slabě osvětlený pochodněmi, umístěnými v rozích opevnění. Zhruba uprostřed uličky zahlédl na zemi tmavší stín.

"To je Bracus!" zaklel Strobmanni, rozběhl se kupředu a poklekl vedle ležící postavy na jedno koleno.

"U Mitry, má krk proříznutý od ucha k uchu!"

Conan přeletěl rychlým pohledem uličku a zjistil, že kromě Strobmanniho, jeho a mrtvého piráta je prázdná. Pak vyhlédl střílnou. V dosahu světla pochodní nebylo vidět jediného muže.

"Kdo to mohl udělat?" zamyslel se.

"Zarono!" vyskočil Strobmanni s kletbou. Tvář se mu stahovala hněvem a nenávistí. "Poslal ty své lumpy, aby zabíjeli moje chlapy zezadu! Chce se mě zbavit zradou! Ten ďábel! Už žádné dohody! Žádné vyjednávání!"

"Počkej!" Conan k němu natáhl uklidňujícím gestem ruku. "Nevěřím, že by Zarono - "

Jenže rozzuřený pirát se mu vytrhl a rozběhl se kolem řady chýší a chrлил ze sebe jednu nadávku za druhou. Conan se s kletbou pustil za ním. Strobmanni zamířil přímo k ohni, kde seděl Zarono a vychutnával korbel piva.

Strobmanni Zaronovi vyrazil pivo z ruky takovou silou, že obsah nádoby vystříkl Zingařanovi do obličeje a na hrudní plát brnění. Zaronův úžas byl naprosto nelíčený, jenže to už mu dopadla na rameno Strobmanniho ruka a otočila ho dozadu a před očima se mu objevil hněvem zrůzněný obličej pirátského kapitána.

"Ty mizerný, vražedný pse!" zařval Strobmanni. "Tak ty budeš vraždit moje muže ranami do zad, zatímco nastavují své životy i za tvou špinavou kůži?"

Conan spěchal k dvojici a všude kolem muži přestávali jíst a zvědavě se obraceli k místu, odkud zazníval křik.

"Co tím myslíš?"

"Poslal jsi svoje lidi, aby zabili moje chlapy na hlídce!" řval nepřítel Baračánek.

"To je lež!" doutnající nenávist vzplanula jako pochoděň.

S neartikulovaným výkřikem pozvedl Strombanni šavli a zaútočil na bukanýrovu hlavu. Zaronu zachytil úder levou rukou, chráněnou brněním, uskočil nazpět a vytasil vlastní zbraň.

Vzápětí už oba kapitáni bojovali na život a na smrt, jejich čepele poletovaly sem a tam a blýskaly se v plápolavém svitu ohňů. Jejich posádky reagovaly okamžitě a slepě. Ozval se vztekly výkřik mnoha hrdel, piráti i bukanýři vytasili zbraně a obě skupiny se na sebe vrhly. Muži na ochozu opustili svá místa a s čepelemi v rukou seskakovali z palisády. Během okamžiku se opevnění změnilo v bojiště, po němž se sem a tam převalovaly skupinky i jednotlivé dvojice mužů, kteří se ve slepé zuřivosti snažili navzájem zabít. Do šarvátky byli zataženi i někteří vojáci a sloužící a strážní u brány se otočili a v úžasu celou scénu pozorovali, přičemž naprosto zapomněli na nepřitele, který se plíží za hradbou.

Všechno se seběhlo tak rychle - doutnající nenávist vybuchla v otevřený boj - že než se Conan dostal k bojujícím náčelníkům, zuřil už boj prakticky po celém opevnění. Bez ohledu na jejich meče se vrhl mezi ně a odtrhl je od sebe s takovou silou, že se zapotáceli nazpět a Zaronu dokonce zakopl a upadl na zem.

"Vy prokletí idioti, to chcete, abychom kvůli vaší nesnášenlivosti přišli všichni o život?"

Strombanni měl pěnu u úst a Zaronu volal své lidi na pomoc. Na Conana se vrhl jeden z bukanýřů zezadu, ale než mohl jeho napřažený scimitar dopadnout na Cimmeřanovu hlavu, barbar se pootočil, chytil ho za ruku a zastavil úder na půl cestě.

"Podívejte se, hlupáci!" vykřikl potom a ukázal svou šavlí.

Něco v jeho tónu upoutalo pozornost znepřáteleného davu. Muži ztuhli na místech a otočili hlavy směrem, kterým ukazoval. Conanova šavle mířila na jednoho z mála vojáků, kteří poctivě setrvali na ochozu. Ten se teď potácel, rukama hmatal do vzduchu, a přestože se pokoušel něco říci, z úst mu nevyšel ani hlásek. Nakonec se zřítíl střemhlav k zemi a všichni zřetelně viděli černý šíp, který mu trčel mezi lopatkami.

Opevněním se rozlehly poplašené výkřiky. Hned po něm zazněl venku za hradbou děsivý válečný jek Piktů a na bránu dopadly první dunivé rány seker. Přes palisádu se oblouky přeneslo mračno hořících šípů, které se zarazily na mnoha místech do dřeva. K nebi začaly stoupat proužky dýmu. Pak z uličky za domky, které stály u jižní hradby, vyběhly příkrčené hbité postavy a rozběhly se na různé strany.

"Piktové pronikli dovnitř!" zařval Conan.

Po jeho výkřiku zavládl zmatek. Piráti okamžitě ukončili vzájemnou šarvátku. Někteří se vrhli na Pikty v opevnění, ostatní vybíhali na ochoz. Zpoza domků proudili divoši a rozbíhali se po celém opevnění. Jejich sekery se zvoněním dopadaly na šavle pirátů.

Zaronu se právě zvedal na nohy, když mu do zad vpadl pomalovaný divoch a jedinou ranou sekery mu rozpoltil hlavu.

Conan doprovázený skupinou námořníků bojoval proti Piktům uvnitř opevnění. Strombanni s většinou svých mužů zase obsadil ochoz palisády a teď už se všichni bránili temným postavám, které se draly přes hradbu. Piktové se v době srážky v pevnosti připlížili nepozorováni téměř k ohradě a obklíčili prakticky celou pevnost a zatímco obránci vedli boj mezi sebou, zaútočili ze všech stran. Valensovi vojáci se shromáždili u brány a pokoušeli se ji ubránit před vyjícím davem válečníků v bojovém tranzu, kteří vypadali mnohem víc jako démoni než lidé a bušili do těžké brány silným kmenem stromu.

Stále víc a víc divochů proudilo z temné uličky mezi palisádou a domky, protože se jim podařilo zlézt nestřeženou jižní hradbu. Strombanni a jeho piráti byli zatlačeni i z ostatních ochozů a vzápětí se vnitřek opevnění hemžil divoce pomalovanými válečníky. Strhávali obránce jako vlci, boj se pomalu rozdělil na kruhy divokých postav obléhající menší skupinky zoufalé bojujících bílých mužů. Mrtvol Piktů, námořníků i vojáků posely zem a po jejich tělech dupaly bezohledné nohy bojujících.

Krví zbrocení Piktové se s jekotem pustili do domů a do hluku boje zazněly zoufalé a bolestivé výkřiky, když pod jejich sekerami začaly padat první ženy a děti. Jakmile vojáci uslyšeli, co se děje, opustili svá místa u brány a za několik minut ji Piktové vyrazili a vbíhali do opevnění i tudy. Domy, jeden po druhém, začaly hořet.

"Všichni do hlavní budovy!" vykřikl Conan a alespoň tucet mužů se pustilo za ním, když si začal

prosekávat krvavou cestu řvoucím davem.

Strombanni se mu držel po boku a bil kolem sebe šavlí jako šílený. "Nemůžeme bránit dům" zasípal.

"Proč ne?" zeptal se ho Conan, který byl natolik zaměstnán bojem, že neměl čas ani se na něj podívat.

"Protože - oh!" Nůž v tmavé ruce pronikl hluboko do Baračancových zad. "Dábel aby tě snhl, bastarde!" Strombanni se potácivě otočil a jediným úderem šavle rozťal Piktovi hlavu až k bradě. Pak se znovu zapotácel, klesl na kolena a z úst mu vytryskla krev.

"Dům hoří," zakrákoral a zřítíl se na zem.

Conan se rychle ohlédl. Muži, kteří ho následovali, už leželi všichni pobití ve vlastní krvi. Pikt, který právě vypustil dech Conanovi u nohou, byl poslední ze skupiny, stojící mezi postupujícími bělochy a hlavní budovou. Všude kolem Cimmeřana zuřil a převaloval se boj, ale právě v téhle chvíli byl úplně sám.

Neměl daleko k jižní hradbě. Pár kroků a byl by na ochozu, stačí se spustit na druhou stranu a zmizet v noční temnotě. Pak si ale vzpomněl na dvě bezmocné dívky v domě, z něhož teď začaly stoupat stále hustší a hustší kotouče dýmu. Rozběhl se k domu.

Do dveří se dobýval opeřený náčelník. Při zvuku Conanových kroků se otočil a pozvedl válečnou sekeru, a navíc se za Conanem objevilo několik pomalovaných válečníků, kteří se rychle přibližovali. Conan nezpomalil. Šavle zasvištěla shora dolů, narazila na náčelníkovu sekeru, odrazila ji stranou a současně mu rozsekla lebku. O vteřinu později Conan proběhl dveřmi, zabouchl je a zasunul silnou závoru. Dunění seker, dopadajících na silné dřevo, si nevšímal.

Velká síň byla plná dýmu a Cimmeřan začal napůl slepý tápat kupředu. Někde nedaleko zaslechl plakat ženu, byly to tiché, přerývané vzlyky, hysterické vzdechy někoho, kdo prožil nevyslovitelnou hrůzu.

Vynořil se z husté clony kouře a jako ochromený se zastavil na místě. Pohledem znovu přelétl velkou sň. Síň byla šedivá řídkým kouřem, byla jen spoře osvětlená a plná stínů. Velký stříbrný svícen byl

převrácený a svíčky v něm zhaslé. Jediné světlo vycházelo z doutnajících polen ve velkém krbu a stěny, ve které byl krb zasazen. Tu totiž olizovaly plameny od podlahy až ke stropním trámům. V té nezřetelné záři Conan zhlédl něco, co vypadalo jako lidský červ, který se pomalu pohupoval na konci silného provazu. V jedné chvíli se k němu obrátila tvář mrtvého - sešklebená téměř k nepoznání - ale Conan věděl, že je to hrabě Valenso, který se oběsil na stropním trámu vlastního sídla.

Jenže v síni bylo ještě něco jiného. Conan to zahlédl houstnoucím dýmem. Obludná černá postava, která se rýsovala proti oslňující pekelné záři. Obrisy postavy byly více méně lidské, ale stín, který vrhala na hořící stěnu, neměl s lidským stínem vůbec nic společného.

"U Croma!" vydechl užasle Conan ochromen poznáním, že stojí proti stvoření, na které jeho zbraň nestačí. Uviděl Belesu a Tinu, které se choulily ve vzájemném objetí na úpatí schodiště.

Černá obluda se narovнала a vztyčila jako skutečný obr, přičemž doširoka rozpráhla dlouhé paže.

Závěsy kouře prosvítala nezřetelně rozšklebená tvář - pololidská, démonická, strašlivá. Conan zachytil blízko sebe posazené rohy, doširoka rozevřená ústa a špičaté uši. Pomalu se k němu blížila kouřem a v Cimmeřanovi se najednou v záchvěvu zoufalství probudily staré vzpomínky.

Nedaleko něj ležel na zemi obrovský převrácený svícen, kdysi pýcha zámku Korzettů. Skoro dvacet kilo téměř ryzího stříbra, zpracovaného do složitých postav bohů a hrdinů. Conan se k němu vrhl a zvedl ho nad hlavu.

"Oheň a stříbro!" zařval hlasem, který duněl jako podzimní bouře, a s veškerou silou obrovských svalů svícen hodil přímo na netvora. Dvacet kilo stříbra, vržených až nadlidskou silou, zasáhlo obludu přímo do prsou. Takovému projektilu nemohl odolat ani černý démon. Náraz ho doslova zvedl se země a srazil do otvoru krbu, jenž se změnil v hučící plamennou stěnu. Síň oťrásl neskutečný nelidský řev, řev tvora z jiného světa, kterého najednou dostihla pozemská smrt. Římsa nad krbem praskla, do krbu začaly padat kameny, ze kterých byl postaven, a napůl zasypaly zmítající se černé končetiny, do nichž se s nesmírnou hltavostí zakusovaly plameny. Příčný stropní trám v té chvíli prohořel a v dešti jisker a stavebního materiálu se obě jeho poloviny zřítily do místnosti. Plameny se na ně vrhly a oheň díky nové potravě zahučel ještě silněji.

Plameny už se plížily i dolů po schodišti, když se k nim Conan konečně dostal. Chytil omdlévající děvčátko pod jednu paži a druhou zvedl Belesu na nohy. Do praskotu ohně a hukotu plamenů zaznívaly tříštivé rány seker, kterými Piktové rozbíjeli zbytky hlavních dveří.

Conan se rychle rozhlédl kolem a do očí mu padly vedlejší dveře proti úpatí schodiště, k nimž se rychle rozeběhl. Tinu nesl a Belesu, která vypadala omámená kouřem, napůl táhl za sebou. Rychle prošel dveřmi a sotva se ocitli v místnosti za nimi, ozval se dunivý náraz, který signalizoval, že se zřítil strop velké síně. Dusivou stěnou kouře zahlédl Conan na protilehlé stěně pootevřené dveře vedoucí z budovy. Když jimi procházel, stačil si všimnout, že jsou vyvráceny z veřejí a jejich zámek a závora rozdrceny nějakou strašlivou silou.

"Ten démon vešel do domu téměř dveřmi!" vzlykala Belesa hystericky. "Viděla jsem ho - jenže jsem nevěděla -"

Vyšli na ohněm ozářené prostranství jen kousek od ústí uličky mezi domky a jižní palisádou. Ke dveřím, ze kterých se vynořili, se plíživým krokem přibližoval jakýsi Pikt, v očích se mu odrážely plameny a ze sekery odkapávala krev. Conan jako blesk položil Tinu, jediným pohybem ruky přesunul Belesu za svá široká záda, zatímco druhou rukou tasil šavli a probodl divochovi hrud'. Pak zvedl obě dívky se země a rozběhl se s nimi k jižní hradbě.

Prostor uvnitř opevnění byl naplněn mračny kouře, částečně zastírajícími strašlivá jatka, která se tam odehrávala, ale přesto se jim nepodařilo uniknout nepozorovaně. Z kouře se vynořilo několik postav, jež se černě rýsovaly proti rudé záři plamenů a hrozivě pozvedly sekery. Byli několik metrů za prchajícími, když Conan zahrnul do uličky za domy. Na jejím druhém konci zahlédl několik dalších Piktů, kteří jim odřízli cestu.

Zastavil se a jediným pohybem paží vyhodil na ochoz nejdříve Belesu, pak Tinu a nakonec se za nimi s kočičí hbitostí vyšvihl sám. Pak zvedl Belesu nad palisádu a opatrně ji spustil na písek před opevněním a Tinu za ní. Těsně vedle ramene se mu do kůlu zarazila hozená sekera, ale v té chvíli už mizel za vrcholy kůlů i on a pomáhal na nohy svým dvěma zadýchaným a omámeným svěrenkám. Když Piktové dorazili na ochoz, zbyli na prostranství před palisádou už zase jenom mrtví.

8. Aquilonské meče

Časné ráno přebarvilo šedivé vody oceánu do odstínu starorůžové. Daleko na hladině zrůžovělých vod se z mlhy vynořila malá bílá skvrnka - plachta, jakoby zdánlivě zavěšená na perlově namodralém nebi. Na křovinatém pobřeží zakryl Conan širokým pláštěm malý oheň z listí a syrového dřeva. Podle toho, jak pohyboval pláštěm, vznášely se vzhůru obláčky dýmu, chvíli se chvěly proti rannímu nebi a pak se rozplývaly.

Belesa se choulila vedle něj a jednou rukou objímala Tinu. "Myslíš, že to uvidí? A že tomu porozumí?" zeptala se.

"Určitě kouř uvidí," ujist'oval ji. "Potulují se kolem pobřeží celou noc a doufají, že zahlédnou někoho, kdo přežil. Jsou k smrti vyděšení. Je jich na palubě sotva tucet a ani jeden z nich se nevyzná v navigaci tak, aby loď dovedl odsud k Baračským ostrovům. Určitě těm signálům porozumí, je to pirátský kód. Rádi se budou plavit pod mým velením, protože jsem jediný kapitán, který přežil celý masakr."

"Ale co když náš kouř zahlédnou Piktové?" otrásla se a vrhla poplašený pohled přes pláž pokrytou cáry mlhy a přes houštiny směrem k severu, kde ve vzdálenosti několika kilometrů vystupoval k nebi silný sloup kouře.

"Je to velice nepravděpodobné. Když jsem vás ukryl v pralese, připlížil jsem se zpátky a viděl, jak ze skladiště vytahují sudy s vínem a pivem. Část z nich už začínala být opilá. Touhle dobou většina z nich leží na místě, kam, upadli, a jsou zpití do nemoty. Kdybych měl stovku chlapů, mohl bych celou tu hordu - U Croma a Mitry!" zvolal najednou. "To není Rudá ruka, ale válečná galej! Který civilizovaný stát by poslal právě sem svou válečnou loď a hlavně proč? Pokud si ovšem nechce někdo promluvit s tvým strýcem, jenže v tom případě by k tomu potřebovali jasnovidku."

Upíral pohled k moři ve snaze rozeznat mlhou nějaké podrobnosti plavidla. Přibližující se loď k nim mířila přídi, takže jediné, co z ní bylo vidět, byla zlacená příďová figura, malá plachta napjatá svěžím východním vánkem a na každém boku řada vesel, která se zvedala v dokonalé souhře a rytmu.

"No dobrá," zabručel nakonec Conan, "když nic jiného, tak nás vezmou na palubu. Do Zingary by to byla po souši dlouhá cesta. Dokud nezjistíme, kdo to je a jestli nemají nepřátelské úmysly, neříkejte, kdo

jsem. Vymyslím si nějakou vhodnou historku až podle situace.

Conan uhasil oheň, plášť přehodil Belese přes ramena a spokojeně jako velká kočka se natáhl na písek. Belesa ho s údivem pozorovala. Jeho klidné, nevzrušené chování nebyla přetvářka - noc plná napětí, boje, ohně a násilného umírání, noc, která skončila útekem temným pralesem plným nepřátel, nezanechala na jeho nervech jedinou stopu. Byl stejně klidný, jako kdyby noc strávil na nějaké hostině nebo jiné společenské události. Obvazy, utržené z lemu Belesiných šatů, mu zakrývaly několik menších zranění, které utržil, protože nebyl chráněn brněním.

Belesa se ho nebála. Cítila se naopak bezpečněji než kdykoliv od chvíle, kdy se vylodili na tomhle pustém pobřeží. Nebyl jako ti piráti, kteří odhodili veškerou svou čest a žili jen sami pro sebe. Conan jednal podle morálního kodexu svého národa, který byl divoký a krvavý, ale v základech čestný a spravedlivý.

"Myslíš, že je mrtvý?" zeptala se.

Nezeptal se, o kom mluví. "Věřím, že ano," odpověděl. "Stříbro a oheň, to jsou dvě věci, které zlé duchy ničí, a tenhle dostal obojího víc než spravedlivý díl."

"A co jeho pán?"

"Thoth-Amon? Ten se vrátil do některé ze stygijských hrobek, kam patří, předpokládám. Tihle mágové, to je zvláštní sebranka."

Ani jeden z nich už se k tomu předmětu hovoru nevrátil. Belesina mysl utíkala od jejích podvědomých pokusů vyvolat si znovu tu strašlivou scénu ve velké síni, kdy se dovnitř vplížila beztvářá černá postava a děsivým způsobem vykonala na hraběti tak dlouho slibovanou pomstu.

Lod' se zvětšila, ale než dopluje k pobřeží, bude to ještě nějakou chvíli trvat. Belesa se obrátila ke Conanovi.

"Když ses poprvé objevil v domě, říkals něco o tom, že jsi byl aquilonským generálem, ale že jsi musel uprchnout. Moc by mě zajímalo, jak to bylo."

Conan se vesele ušklíbl. "Je to jednoduché, představ si, že jsem byl tak hloupý a věřil tomu opuchlému Numedidovi. Jmenoval mě generálem, protože jsem docílil nějakého menšího úspěchu v boji proti Piktům a pak, když jsem porazil se svými oddíly pětinasobnou piktskou přesilu u Velitria a rozdrtil tak prakticky jejich konfederaci, povolal mě do Tarantie k oficiálním oslavám. Všechno skvělé a zaměřené na mou ješitnost - představ si, jel jsem s králem v jednom kočáře městem a dívky nás zasypávaly růžovými lístky, a pak mi ten bastard na hostině podal víno s uspávacím prostředkem. Probudil jsem se v řetězech v Železné věži a dozvěděl se, že mě zatím odsoudil k smrti."

"Ale proč?"

Pokrčil mohutnými rameny. "Copak já vím, co se děje v tom oříšku, kterému ten hlupák říká, můj mozek? Možná, že v něm vyvolal úmyslně podezření nějaký jiný aquilonský generál, který žárlil na rychlý úspěch nějakého barbara. Nebo se mu nelíbila některá z mých poznámek, jimiž jsem při hostině nešetřil. Vyjádřil jsem se zhruba v tom smyslu, že by líp udělal, kdyby přestal zdobit město zlatými sochami svého majestátu a ty peníze raději věnoval na zlepšení obrany hranice.

Filosof Alcemides mi vyprávěl právě před tím, než jsem vypil to omámené víno, že se chystá napsat knihu, které dal pracovní název 'Nevděk jako zásada státnictví', a krále že chce použít jako vzor. U všech d'áblů! A já už byl příliš opilý, než abych si uvědomil, že se mě pokouší varovat!

Naštěstí jsem měl ve městě dost přátel a s jejich pomocí se mi nakonec podařilo ze Železné věže uprchnout. Dali mi koně a meč a dostali mě z města. Vydal jsem se do Bossoniánského pohraničí s úmyslem, že tam vyvolám povstání a jako zárodek použiju své oddíly. Jenže když jsem tam dorazil, zjistil jsem, že mí věrní Bossoniánci jsou pryč, odveleli je do jiné provincie a na jejich místě byla brigáda tauranských nováčků s telecíma očima, z nichž většina o mně v životě neslyšela.

Navíc pořád trvali na tom, že mě musí zatknout, takže jsem musel na odchodu rozbit pár lebek, když jsem se prosekával na svobodu. Přeploval jsem Hromovou řeku... kolem uší mi svištěly šipy..., no a teď jsem tady." Otočil obličej k lodi a soustředěně se zamračil. "U Croma, kdybych nevěděl, že je to nemožné, skoro bych přísahal, že na té zástavě je poitainský leopard. Pojd'te."

Přešel i s dívkami na pláž, kde už zřetelně zaslechli kapitánovy povely. S posledním záběrem vesel najela galej s tichým šuměním přídí na písek. Když z přídě lodi seskočilo několik mužů, Conan najednou

vykřikl:

"Prospero! Trocero! Co u všech bohů děláte tak daleko..."

"Conane!" vykřikli sborem, obklopili ho a všichni se mu snažili podat ruku a poklepat ho po zádech.

Mluvili jeden přes druhého, ale Belesa jim nerozuměla, protože mluvili aquilonský. Ten vysoký ramenatý muž, který se navzdory šedě prokvetlým vlasům pohyboval s půvabem kočkovité šelmy a kterého Cimmeřan oslovoval jako Trocera, musel být hrabě z Poitainu.

"Co tady děláte?" naléhal Conan.

"Přijeli jsme pro tebe," odpověděl ten druhý, štíhlý a elegantní Prospero.

"Jak jste mohli vědět, kde jsem?"

Mohutný holohlavý muž, kterého oslovovali jako Publia, ukázal na dalšího muže, oblečeného v černém rouchu Mitrových kněží. "Našel tě s pomocí svých okultních umění tady Dexitheus. Přisahal, že stále ještě žiješ a že nás k tobě dovede."

Muž v černém se vážně uklonil. "Tvůj osud je spjat s osudem Aquilonie, Conane z Cimmerie," prohlásil.

"Já jsem jen jeden z malých článků v řetězu tvého osudu."

"No dobrá, ale o co vlastně jde?" zeptal se Cimmeřan. "Crom ví, jak jsem rád, že vás zase vidím a že budu zachráněn z téhle pustiny, ale proč jste pro mne přijeli?"

Řeči se ujal Trocero: "Rozešli jsme se s Numedidem, protože už nejsme dále ochotní snášet jeho výstřelky, krutosti a útisk, a hledáme generála, který by vedl naše vojska v povstání. Ty jsi náš muž!"

Conan se s potěšením rozesmál a zastrčil si palce za opasek. "Je radost setkat se s lidmi, kteří vědí, co chtějí! Tak tedy vzhůru, přátelé, jsem váš!" Rozhlédl se kolem a jeho oči se setkaly s Belesinými, která stála osaměle s Tinou nedaleko jejich skupiny. Přivedl ji s drsnou dvorností k ostatním. "Pánové, dovozte, abych vám představil lady Belesu z Korzetty." Pak se k dívce obrátil v jejím vlastním jazyce. "Odvezeme tě do Zingary, ale co tam budeš dělat?"

Bezmocně pokrčila rameny. "Nevím. Nemám ani majetek, ani přátele a nikdy mě neučili, jak si vydělat na živobytí. Možná, že by bylo lepší, kdyby mě byl zasáhl jeden z piktských šípů!"

"To neříkejte, má paní!" zvolala Tina. "Budu pracovat za nás obě!"

Conan vytáhl z opasku malý kožený váček. "Tothmekriho skvosty jsem nedostal," zaduněl jeho hlas, "ale tady je pár tretek, které jsem našel v té truhle, kde jsem si vybíral šaty, co mám na sobě." Vysypal si na dlaň hrst zářících rubínů. "Myslím, že samy o sobě představují slušné bohatství." Nasypal kameny nazpět do váčku, zavázal ho a vložil jí ho do ruky.

"Ale to přece... já to nemohu..." začala.

"Ale samozřejmě, že můžeš! To bych tě tady mohl stejně dobře nechat, aby tě skalpovali Piktové, jako tě vzít do Zingary a tam tě nechat umřít hladem!" prohlásil. "Já vím, co to je být bez měďáku v kapse v hyborských zemích. Abych řekl pravdu, v mé zemi jsou občas hladomory, ale jen tehdy, když potraviny dojdou v celé zemi. Jenže v civilizovaných zemích jsem viděl lidi, kterým bylo špatně z neustálého přejídání, zatímco ostatní hladověli. Viděl jsem dokonce lidi umírat hladem před obchody a skladišti plnými potravin!"

I já jsem měl občas hlad, ale v tom případě jsem si vzal, co jsem potřeboval, a když jsem ukázal svůj meč, většinou jsem ho ani nemusel použít. Jenže to ty udělat nemůžeš. Takže si vezmi ty rubíny. Můžeš je prodat a koupit si pěkný dům nebo zámek, sloužící a hezké šaty a s tím vším už jistě nebude těžké získat slušného manžela, protože většina civilizovaných mužů hledá u žen i tyhle věci."

"A co ty?"

Conan se zasmál a ukázal rukou na kroužek Aquilonců. "Tady je mé bohatství. S těmihle přáteli po boku mi zanedlouho budou ležet u nohou poklady celé Aquilonie."

Promluvil podsaditý Publius: "Tvá velkorysost tě ctí, Conane, ale byl bych raději, kdyby ses mě byl nejdříve zeptal. Revoluce totiž nedělají jen lidé, ale spotřebuje také spoustu zlata a Numedidovi výběrčí ožebračili Aquilonii tak, že budeme mít co dělat, abychom sebrali peníze na sestavení žoldnéřské armády."

"Ha," rozesmál se Conan. "Nabízím vám tolik zlata, že za ně můžete koupit každou čepel v Aquilonii!" Ve zkratce jim vyprávěl příběh Tranicova pokladu a zničení Valensovy pevnosti. "Teď, když démon zmizel a Piktové se pomalu začínou rozcházet do svých vesnic, stačí nějaký den počkat. S oddílem dobře

ozbrojených mužů si uděláme rychlý výlet ke skalisku a než se Piktové vzpamatují, budeme dávno nazpět. Co tomu říkáte?"

Ozval se sbor radostných výkřiků tak hlasitý, že se Belesa obávala, aby nepřilákal pozornost Piktů. Conan po ní vrhl napůl pobavený a napůl uličnický pohled a polohlasně, aby ho ostatní neslyšeli, zingarsky prohodil:

"Jak by se ti líbilo ,král Conan'? Nezní to špatně, co?"

Přeložil Jan Kantůrek